GOODREADS YILIN EN İYİ AŞK ROMANI

İTİRAF

COLLEEN HOOVER

epsilon®

New York Times çoksatan yazarı
Colleen Hoover'dan muhteşem bir roman daha...

Aşk uğruna her şeyi riske atanların, gerçekle yalan arasında kalbinin sesini bulanların hikâyesi...

Yirmi bir yaşındaki Auburn Reed, hayatta değer verdiği ne varsa çoktan kaybetmiştir. Hayatını yeniden kurma mücadelesinde önemli bir amaç edinir ve bu mücadelede hataya yer yoktur. Ama iş bulmak için gittiği Dallas stüdyosunda, orada çalışan ressam Owen Gentry'nin çekiciliği karşısında kayıtsız kalamayacağını hesaba katmamıştır.

Auburn bir kez olsun kalbinin sesini dinleyip bu genç ressama duyduğu aşka kapılmak istese de Owen'ın sakladığı bir sır buna izin vermez. Onun karanlık geçmişi, Aurbun'ün değer verdiği her şeyi yok edecek güçtedir. Hayatını geri kazanmak için bu genç ressamdan kurtulması gerekir.
Peki, Auburn bunu başarabilecek mi?

Owen'ın ise bu ilişkiyi kurtarmak için tek yapması gereken bir itiraf... Ama bu itiraf, esas günahından çok daha yıkıcı.

"Hoover, aşka ikinci şans verdiği hikâyesinde kalbinizin en derinine dokunuyor." – *Booklist*

"Colleen Hoover yine bayılacağınız bir roman sunuyor. Şaşırtan, gülümsemenizi sağlayan ve hüzünlendiren bir roman..." –*Vilma's Book Blog*

www.epsilonyayinevi.com
9 786254 142727
KDV'den muaftır.

KAKTUSUN
TELEGRAM

Bu romanda okuduklarınız isimsiz olarak okuyucular tarafından gönderilmiş gerçek itiraflardır. Bu kitap, paylaşacak cesareti bulanlara ithaf edilmiştir.

KAKTÜS TEAM

BİRİNCİ KISIM

KAKTÜS TEAM

GİRİŞ

AUBURN

Hastane kapılarından son defa olduğunu bilerek geçtim.

Asansörde üç numaraya basıp son defa yanmasını izledim.

Kapılar üçüncü katta açıldı. Görev başında olan hemşireye gülümsedim ve son defa bana acıyan gözlerle bakan yüz ifadesini izledim.

Malzeme odasının, şapelin, personel dinlenme odasının yanından son defa geçtim.

Holde ilerlemeye devam ederken bakışlarımı önümde tuttum ve kapısına hafifçe tıklayıp Adam'ın beni son kez içeri davet etmesini beklerken cesaretimi topladım.

"İçeri gir." Sesi hâlâ umutla dolu gibiydi ve nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Yatağında sırtüstü yatıyordu. Beni gördüğünde gülümsemesiyle içimi rahatlattı ve battaniyesini kaldırarak yanına çağırdı. Yan direkler çoktan indirilmişti. Ben de yanına tırmanıp kollarımı göğsüne, bacaklarımı bacaklarına doladım. Yüzümü boynuna gömerek sıcaklığını aradım ama bulamadım.

Bugün üşüyordu.

Sol kolu altımda, sağ kolu üzerimde kalacak şekilde her

zamanki pozisyonumuza gelebilmek için duruşunu düzeltti ve beni kendine çekti. Rahat edeceği bir pozisyon bulmak her zamankinden daha fazla zaman almaya başlamıştı ve her ufak hareketiyle nefes alışlarının hızlandığını fark ettim.

Böyle şeyleri fark etmemeye çalışıyordum ama çok zordu. Gittikçe artan güçsüz hâlinin, hafif solgun olan teninin, sesindeki kırılganlığın farkındaydım. Her gün bana ayrılmış zamanımı onunla geçirirken gittikçe kötüleştiğini görebiliyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiç kimse gerçekleşmesini izlemekten başka bir şey yapamazdı.

Altı aydır bu şekilde sona ereceğini biliyorduk. Elbette, bir mucize olması için dua ettik ama bu, gerçek hayatta olacak mucizelerden değildi.

Adam'ın soğuk dudakları alnımla buluştuğunda gözlerimi kapattım. Kendime ağlamayacağımı söyledim. İmkânsız olduğunu biliyordum ama en azından gözyaşlarını ertelemek için elimden geleni yapabilirdim.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Kelimeleri her zamanki pozitif tavrına uygun değildi. Elbette, üzgün olmasını istemiyordum ama şu anda benimle üzülmesine ihtiyacım vardı. "Ben de."

Son birkaç haftadır ziyaretlerimiz ne kadar zorlama olsa da kahkaha ve konuşmalarla doluydu. Bu ziyaretin farklı olmasını istemiyordum ama son olduğunu bilmek gülecek ya da konuşacak bir şey bulmayı imkânsız hâle getiriyordu. Sadece onunla ağlamak ve bunun bizim için ne kadar adil olmadığını bağırmak istiyordum ama bunu yapmak şu anın hatırasını mahvedecekti.

Portland'daki doktorlar onun için yapabilecekleri bir şey kalmadığını söylediklerinde ebeveynleri onu Dallas'taki hastaneye transfer etmeye karar vermişlerdi. Bir mucize olacağını umduklarından değildi. Bütün ailesi Teksas'ta yaşıyordu ve ağabeyine, onu seven herkese yakın olmasının daha iyi

olacağını düşünmüşlerdi. Adam, biz bir yıl önce flört etmeye başlamadan iki ay önce ailesiyle Portland'a taşınmıştı.

Adam, ancak benim de gelmeme izin verilirse Teksas'a gelmeyi kabul etmişti. Bu ebeveynlerimizin sonunda kabullendiği bir savaş hâlini almıştı ama Adam ölen kişinin o olduğu, zamanı gelince kimin yanında olup neler olacağıyla ilgili söz hakkı olması konusunda onlarla tartışmıştı.

Dallas'a geleli beş hafta olmuştu ve ikimizin ailesi için de sempati duymayı bırakmıştık. Bana hemen Portland'a dönmem gerektiği, yoksa ailemin okul kaçağı suçlamaları yiyeceği söylenmişti. Eğer bu olmasaydı, ailesi kalmama izin verebilirdi, fakat ailemin şu anda ihtiyacı olan son şey yasal problemlerdi.

Uçuşum bugündü ve ailemi o uçakta neden olmam gerekmediğine dair inandıracak bütün fikirleri kullanmıştım. Adam'a bunu söylememiştim ve söylemeyecektim ama dün akşam çok yalvardıktan sonra annesi Lydia bu konudaki gerçek fikrini sonunda dillendirmişti.

"On beş yaşındasın, Auburn. Ona karşı hislerinin gerçek olduğunu düşünüyorum ama bir ay sonra onu aşmış olacaksın. Onu doğduğu günden beri seven bizler ise öleceğimiz güne kadar kaybının acısını çekeceğiz. Şu anda o insanlarla beraber olması gerekiyor."

On beş yaşındayken hayatında duyabileceğin en ağır lafları duyduğunu bilmek tuhaf bir histi. Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. On beş yaşında bir kız, aşkı herkes tarafından görmezden gelinirken aşkını nasıl savunabilirdi ki? Deneyimsizlik ve yaş yüzünden kendini savunmak imkânsızdı. Ayrıca belki haklıydı. Belki de aşkı yetişkinlerin bildiği gibi bilmiyorduk ama hissettiğimiz kesindi. Şu anda, kalp kırıklığı olması muhtemel gibi hissettiriyordu.

"Uçağına ne kadar zaman kaldı?" diye sordu Adam, bu sırada parmakları son kez nazikçe kolumdan aşağı yavaşça halkalar hâlinde ilerliyordu.

"İki saat. Annen ve Trey aşağıda beni bekliyorlar. Zamanında yetişebilmemiz için on dakika içinde gitmemiz gerektiğini söylüyor."

"On dakika," diye nazikçe tekrarladı. "Bu ölüm döşeğimde edindiğim bütün engin bilgelikleri paylaşmak için yeterli bir zaman değil. En azından on beş dakikaya ihtiyacım var. En fazla yirmi dakika."

Ağzımdan çıkan en acınası ve üzgün kahkahayı attım. İkimiz de içindeki çaresizliği duyabilmiştik. Bana sıkıca sarılmaya çalıştı ama çok da sıkı değildi. Düne göre gücü daha da azalmıştı. Elleriyle başımı okşayıp dudaklarını saçıma bastırdı. "Sana teşekkür etmek istiyorum, Auburn," dedi kısık sesle. "Birçok şey için. Ama öncelikle en az benim kadar öfkeli olduğun için teşekkür etmek istiyorum."

Yine kahkaha attım. Her zaman son şakaları olduğunu bilerek şakalar yapıyordu.

"Daha açıklayıcı olman gerekiyor, Adam, şu anda birçok şeye öfkeliyim."

Sarılışını gevşeterek yüz yüze olabilelim diye dönmek için çok fazla çaba gösterdi. İnsanlar gözlerinin ela olduğunu iddia edebilirdi ama değildi. Yeşil ve kahverengi katmanları vardı. Birbirlerine değiyor ama hiçbir şekilde karışmayarak bana bakan en belirgin gözleri oluşturuyordu. Bir zamanlar ona dair en parlak olan şey gözleriydi ama şimdi zamanı bilinmeyen kadere karşı yenik düştüğü için renkleri gittikçe soluyordu.

"Özellikle Azrail'in bu kadar açgözlü bir pislik olmasına ikimizin de öfkeli olmasından bahsediyorum. Ama sanırım aynı zamanda ailelerimizin aramızdakileri anlamamasını da kastediyorum. Yanımda olmasını istediğim tek şeye izin vermedikleri için."

Haklıydı. Bu iki şeye kesinlikle öfkeliydim. Ancak bizim kaybettiğimizi, onların kazandığını bilecek kadar bunu

birkaç gündür yeterince konuşmuştuk. Şu anda sadece ona odaklanıp hâlâ zamanım varken varlığının her bir zerresini içime çekmek istiyordum.

"Bana teşekkür etmek istediğin çok fazla şey olduğunu söylemiştin. Sonraki nedir?"

Gülümseyerek elini yüzüme doğru uzattı. Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve sanki bedenim Portland'a geri uçmak zorundayken kalbim çaresizce burada kalmak istermiş gibi yerinden fırlamaya çalışıyordu. "İlkin olmama izin verdiğin için teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Ve benim olduğun için."

Gülümsemesi onu ölüm döşeğinde olan on altı yaşındaki oğlandan, ilk seviştiği zamanı düşünen yakışıklı, enerjik, hayat dolu bir gence çevirmişti.

Kelimeleri ve kendi kelimelerine olan tepkisi, o akşamı düşünürken yüzüme utangaç bir gülümsemenin konmasına sebep olmuştu. Teksas'a taşınacağını öğrenmeden önceydi. O noktada hastalığının seyrini biliyorduk ve hâlâ kabullenmeye çalışıyorduk. Bir akşamımızı sonsuza kadar vaktimiz olsaydı beraber neleri deneyimleyebileceğimizi konuşarak geçirdik. Seyahat etmek, evlilik, çocuklar (onlara ne isimler verebileceğimiz), yaşayabileceğimiz bütün yerler ve elbette, seks.

Eğer şansımız olsaydı, mükemmel bir seks hayatımız olabileceğini öngörmüştük. Seks hayatımız bütün arkadaşlarımız tarafından kıskanılabilirdi. Her sabah işe gitmeden akşam yatmadan önce ve bazen aralarda sevişirdik.

Bu konuda gülüştük ama ilişkimizde kontrolün hâlâ bizde olduğu tek bir şeyin varlığının farkına vardığımızda konuşma kısa sürede sonlandı. Geleceğe dair her konuda söz hakkımız yoktu ama ölümün bizden asla alamayacağı bu tek özel şeye sahip olabilirdik.

Bunun üzerine konuşmadık bile. Gerek yoktu. Bana

baktığı anda gözlerinde kendi düşüncelerimin yansımasını gördüm ve öpüşmeye başlayıp hiç durmadık. Üstümüzü çıkarırken, birbirimize dokunurken, ağlarken öpüştük. İşimiz bitene kadar öpüştük, o zaman bile hayata, ölüme ve zamana karşı olan savaşta bu ufak muharebeyi kazandığımız gerçeğini kutlamak için öpüşmeye devam ettik. Sonrasında beni kollarında tutarak bana beni sevdiğini söylediğinde hâlâ öpüşüyorduk.

Aynı şu anda bana sarılıp öptüğü gibi.

Enseme dokundu ve dudaklarının benimkileri aralaması veda mektubunun hüzünlü açılışı gibi hissettirmişti.

"Auburn," diye fısıldadı, dudakları benimkilerin üzerindeyken. "Seni çok seviyorum."

Öpücüğümüzde gözyaşlarımın tadını alabiliyordum ve bu duygusallığımın vedamızı mahvetmesinden nefret ediyordum. Dudaklarını çekip alnını benimkine yasladı. İhtiyacım olduğundan daha fazla hava almaya çabalıyordum ama panik olmaya başlamıştım. Panik ruhuma yerleşmeye ve düşünmeyi zorlaştırmaya başlamıştı. Hüzün sanki göğsümde yükselen bir sıcaklık gibi hissettiriyordu ve kalbime yaklaştıkça başa çıkılamaz bir baskı oluşturuyordu.

"Bana kendin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle." Bana bakarken sesi kendi gözyaşlarına karışmıştı. "Kendime saklayabileceğim bir şey."

Bana bunu her gün soruyordu ve her gün ona daha önce yüksek sesle hiç söylemediğim bir şey söylüyordum. Sanırım bu onu rahatlatıyordu; kimsenin hiçbir zaman bilemeyeceği şeyleri bilmek. Gözlerimi kapatıp düşünürken elleri tenimde uzanabildiği her yerde gezinmeye devam etti.

"Kimseye gece uykuya dalarken aklımdan ne geçtiğini söylemedim."

Elleri omzumdayken duraksadı. "Aklından neler geçiyor?"

Gözlerimi açıp onunkilere baktım. "Senin yerine ölebilmesini dilediğin bütün insanları düşünüyorum."

İlk başta cevap vermedi ama sonunda elleri hareket etmeye devam ederek parmaklarıma ulaşana kadar kolumda gezindi. Ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Eminim çok uzun bir liste olmamıştır."

Yüzüme yumuşak bir tebessüm koyarak başımı salladım. "Oldu ama. Hem de çok uzun. Bazen bildiğim bütün isimleri söylüyorum, o yüzden daha önce yüz yüze hiç görüşmediğim insanların isimlerini söylemeye başladım. Bazen isimler bile uyduruyorum."

Adam söylediklerimde ciddi olmadığımı bilse de bunları duymak onu iyi hissettirmişti. Başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. Ağlamadan on dakika bile duramamam beni sinirlendirmişti.

"Özür dilerim, Adam. Ağlamamak için çok uğraştım."

Cevabıyla bakışları yumuşadı. "Eğer bu odadan bugün ağlamadan çıksaydın, bu beni perişan ederdi."

Bu kelimelerle savaşmayı bıraktım. Tişörtünü yumruklarımın arasına alarak bana sarılırken göğsünde hıçkırarak ağlamaya başladım. Gözyaşlarımın arasından kalp atışlarını dinlemeye çalışırken bütün vücuduna bu kadar korkak olduğu için lanet okumak istiyordum.

"Seni çok seviyorum." Sesi nefes nefese ve korkulu çıkmıştı. "Seni sonsuza kadar seveceğim. Sevemeyeceğim zamanlarda bile."

Bu sözlerle gözyaşlarım âdeta birer sicim gibi yanaklarımdan süzülmeye başladı. "Ben de seni sonsuza kadar seveceğim. Sevmemem gerektiği zamanlarda bile."

Sonrasında yaşamaya devam etmek istemeyi zorlaştıran böyle acı verici hüznü deneyimlerken birbirimize tutunduk. Onu seviyordum çünkü bunu bilmesine ihtiyacım vardı. Ona tekrar onu sevdiğimi söyledim. Sesli söylediğim

zamanlardan bile çok daha fazla söylemeye devam etti
Her söyleyişimde hemen karşılık vermişti. O kadar çok fa
söylemiştik ki kimin kimi tekrarladığından emin değild
ama ağabeyi Trey koluma dokunup gitme vaktinin geldiğ
söyleyene kadar tekrar etmeye devam ettik.

Son defa öpüşürken söylemeye devam ediyorduk.

Birbirimize sarılırken söylemeye devam ettik.

Tekrar son defa öpüşürken söylüyorduk.

Hâlâ söylüyorum...

KAKTÜS TEAM

BİRİNCİ BÖLÜM

AUBURN

Bana saatlik ücretini söylediği anda sandalyemde kıpırdandım. Bunu maaşımla karşılayabilmeme imkân yoktu.

"Değişken ödemelerle çalışıyor musunuz?" diye sordum ona.

Karşımdaki adam kaşlarını çatmamaya çalışırken dudaklarının kenarındaki kırışıklar daha belirgin bir hâl almıştı. Kollarını maun masasının üzerine yerleştirerek ellerini birleştirip başparmaklarını birbirlerine bastırıyordu.

"Auburn, benden istediğin şey pahalıya mal olacak."

Hadi ya.

Sandalyesine yaslanıp ellerini göğsüne çekip karnının üzerine koydu. "Avukatlar düğünler gibidir. Ne ödersen onu alırsın."

Bunun ne kadar korkunç bir mukayese olduğunu ona söyleyemedim. Onun yerine elimdeki kartvizite baktım. Çok övülmüştü ve pahalı olabileceğini biliyordum ama bu kadar olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. İkinci bir işe ihtiyacım olacaktı. Belki üçüncüsüne. Aslında kahrolası bir banka soymam gerekiyordu.

"Hâkimin benden yana karar çıkaracağının bir garantisi yok değil mi?"

"Sana verebileceğim tek söz, hâkimin senden yana karar çıkardığından emin olmak için elimden geleni yapacağımdır. Portland'da doldurulan belgelere göre kendini zor bir durumda soknuşsun. Bu biraz zaman alacak."

"Elimde olan tek şey zaman," diye mırıldandım. "İlk maaşımı alır almaz geri geleceğim."

Sekreteri aracılığıyla bana bir randevu ayarladı ve beni tekrar Teksas sıcağına doğru yoluma gönderdi.

Üç haftadır burada yaşıyordum ve şimdiye kadar tam da düşündüğüm gibiydi: sıcak, nemli ve yalnız.

Oregon'un Portland kentinde büyüdüm ve hayatımın geri kalanını orada geçireceğimi sanmıştım. Teksas'ı bir kere on beş yaşındayken ziyaret etmiştim. Her ne kadar o yolculuk hoş olmasa da tek bir saniyesinden bile pişman olmadım. Şu anda, Portland'a geri dönmek için ne olursa yapabileceğimin aksine.

Güneş gözlüğümü taktım ve apartman dairemin olduğu yöne ilerledim. Dallas'ın merkezinde yaşamak Portland'ın şehir merkezinde yaşamaya hiç benzemiyordu. En azından Portland'da şehrin sunduğu neredeyse bütün her şeye normal bir yürüyüş mesafesiyle ulaşabiliyordum. Dallas çok fazla büyük ve genişti. Sıcaktan bahsetmiş miydim? Çok sıcaktı. Taşınmayı karşılayabilmek için arabamı satmak zorunda kalmıştım, o yüzden toplu taşımayla ayaklarımın arasında seçim yapmak zorundaydım; özellikle az önce tanıştığım avukatı karşılayabilmek için pintilik yapmak zorunda kalacağım düşünülecek olursa.

Bu hâle geldiğine inanamıyordum. Çalıştığım salonda düzenli müşteriler bile edinememiştim, o yüzden kesinlikle ikinci bir iş arayacaktım. Lydia'nın düzensiz programı sayesinde nasıl zaman bulacağıma dair bir fikrim yoktu.

Lydia'dan bahsetmişken...

Numarasını tuşlayıp aramaya bastım ve telefonu açma-

sını bekledim. Telesekretere yönlendirilince mesaj bırakıp sonra aramak konusunda arada kaldım. Mesajlarını sadece sildiğinden emindim, o yüzden aramayı sonlandırıp telefonu çantama geri bıraktım. Ensemin ve yanaklarımın kızardığını, gözlerimdeki o tanıdık sızıyı hissedebiliyordum. Yabancılardan başkalarının oturmadığı bu şehirdeki evime, bu hâldeki on üçüncü gelişimdi ama ön kapıma vardığımda ağlamadığım ilk seferim hâline getirmeye kararlıydım. Komşularım muhtemelen psikolojik sorunlarım olduğunu düşünüyorlardı.

İşten eve çok uzun bir yürüyüş vardı. Uzun yürüyüşler hayatımı düşünmeme ve hayatım ise ağlamama sebep oluyordu.

Durdum, akan maskaramı kontrol etmek için binalardan birinin pencere camına baktım. Yansımamı inceleyip gördüğümden hiç hoşlanmadım.

Hayatında verdiği seçimlerden hoşlanmayan bir kız.

Kariyerinden nefret eden bir kız.

Portland'ı özleyen bir kız.

Çaresizce ikinci bir işe ihtiyacı olan ve pencerede "*YARDIMCI ARANIYOR*" işaretini yeni fark eden bir kız.

Yardımcı Aranıyor.

Başvurmak için kapıyı tıklatın.

Geri adım atıp önünde durduğum binayı inceledim. Her gün işe giderken önünden geçiyordum ve daha önce hiç fark etmemiştim. Muhtemelen sabahlarımı telefonda, öğleden sonraki yürüyüşlerimi ise etrafımdaki fark edemeyecek kadar gözyaşları içerisinde geçirdiğim içindi.

İTİRAF ET

Tabelada sadece bu yazıyordu.

İsim bir kilise olabileceğini düşünmemi sağladı ama binanın ön tarafındaki sıralanmış cam pencerelere yakından bakış atınca bu düşünceyi hemen kafamdan attım. Çeşitli

şekillerde ve boyutlardaki camlar ufak kâğıt parçalarıyla kaplıydı ve binanın içerisine olan bakışı engelleyerek içeri bakmaya dair herhangi bir ümit bırakmıyordu. Ufak kâğıt parçaları farklı el yazılarıyla yazılmış sözcük ve cümlelerle kaplanmıştı. Bir adım yaklaşıp birkaç tanesini okudum.

Her gün kocamla erkek kardeşinin tıpatıp aynı gözükmelerine minnet duyuyorum. Bu kocamın oğlumuzun onun olmadığını öğrenme ihtimalinin az olduğu anlamına geliyor.

Elimi kalbime götürdüm. Bu kahrolası şey neydi? Bir tane daha okudum.

Çocuklarımla dört aydır konuşmadım. Tatillerde ve doğum günümde beni arıyorlar ama onun dışında hiç aramazlar. Onları suçlayamıyorum. Korkunç bir babaydım.

Bir tane daha okudum.

Özgeçmişimde yalan söyledim. Bir diplomam yok. İşverenimle çalıştığım beş yılda kimse diplomamı görmek istemedi.

Öylece durup gözlerimin görebildiği bütün itirafları okurken ağzım ve gözlerim kocaman açılmıştı. Hâlâ bu binanın ne ile alakalı olduğunu veya bütün bu yazıların herkesin göreceği şekilde yapıştırılması hakkında ne düşündüğümü bilmiyordum ama onları okumak bana normalmiş hissi vermişti. Eğer bütün bunlar gerçekten olmuşsa, o zaman hayatım düşündüğüm kadar kötü değildi.

On beş dakika geçmeden kapının sağ tarafındaki itirafların hepsini okuduktan sonra ikinci cama geçtiğimde kapı açılmaya başladı. Hem kapının çarpmasını engelleyeyim diye geri adım atmak hem de binanın içine şöyle bir bakmak için içeri girmeyeyim diye kendimle mücadele ediyordum.

Bir el uzanıp *YARDIMCI ARANIYOR* yazısını çekip aldı. Kapının arkasında dururken plastiğin üzerine kalemle bir şeyler yazıldığını duyabiliyordum. Bu yerin ne veya nasıl olduğuna dair fikir edinmek için kapıya doğru bir adım atar-

ken bir el *YARDIMCI ARANIYOR* yazısını tekrar cama yapıştırdı.

Yardımcı ~~Aranıyor.~~

~~Başvurmak için kapıyı tıklatın.~~

ÇARESİZCE ARANIYOR!

KAHROLASI KAPIYA VURUN!

İlan üzerindeki değişiklikleri okurken kahkaha attım. Belki bu kaderdi. İkinci bir işe çok ihtiyacım vardı ve bu her kimse yardıma çaresizce ihtiyacı vardı.

Sonrasında kapı daha genişçe açıldı ve birden boya sıçramış tişörtünde bulabileceğimden daha fazla yeşil tonları olan gözlerin dikkatli bakışları altında kaldım. Karşımdaki delikanlının saçları siyah ve gürdü. Alnından uzaklaştırmak için iki elini birden kullanınca yüzü daha fazla ortaya çıkmıştı. Gözleri kocaman açılmıştı ve ilk başta endişeyle doluydu ama beni inceledikten sonra iç çekti. Sanki tam da olmam gereken yerde olduğumun farkına varmış ve sonunda burada olduğum için rahatlamış gibiydi.

Birkaç saniye bana odaklanarak baktı. Ağırlığımı diğer ayağıma verip bakışlarımı uzağa çevirdim. Rahatsız olduğum için değildi, aksine bakışları tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olduğu içindi. Muhtemelen Teksas'a döndüğümden beri ilk defa hoş karşılanmış hissediyordum.

"Beni kurtarmak için mi buradasın?" diye sorarken bakışlarımı tekrar gözlerine çekti. Gülümseyerek kapıyı dirseğiyle açık tutuyordu. Beni tepeden tırnağa inceledi. Ne düşündüğünü merak etmeden duramadım.

YARDIMCI ARANIYOR yazısına baktım ve sorusuna evet diye cevap verip binanın içerisine kadar onu takip ederek neler olabileceğine dair milyonlarca olasılığı aklımdan geçirdim.

Aklıma gelen en kötü şey bu olayın cinayetimle sonuçlanabileceğiydi.

"İşveren sen misin?"

"Eğer işe başvuran sensen."

Ses tonu belirgin şekilde cana yakındı. Bu kadar cana yakın olunmasına alışık değildim, o yüzden ne yapacağımı bilmiyordum.

"Sana yardımcı olmayı kabul etmeden önce birkaç sorum olacak," diye söylerken bu kadar öldürülmeye istekli olmadığım için kendimle gurur duydum.

YARDIMCI ARANIYOR yazısını tutup camdan aldı. Binanın içine fırlatarak sırtını duvara yaslayıp kapıyı olabildiğince açılabilmesi için itti ve eliyle içeri girmem için işaret etti. "Sorular için pek vaktimiz yok ama eğer yardımcı olacaksa işkence ve tecavüz etmeyeceğime veya öldürmeyeceğime söz veriyorum."

Kullandığı kelimelere rağmen ses tonu hâlâ cana yakındı. Aynı zamanda ön sol kesici dişleri dışında iki sıra neredeyse mükemmel olan dişlerini ortaya çıkaran gülüşü de öyleydi. Ama gülüşündeki bu ufak kusur ona dair en sevdiğim şeydi. O ve sorularımı başından savması. Sorulardan nefret ediyordum. Bu o kadar da kötü bir iş olmayabilirdi.

İç çekip yanından geçerken binanın içine girdim. "Kendimi neye bulaştırıyorum?" diye mırıldandım.

"İçinden çıkmak istemeyeceğin bir şeye," dedi. Kapı ardımızdan kapanıp odaya giren doğal ışığı engelledi. Odaya sadece diğer tarafındaki holden hafif bir ışık geliyordu.

Kalp atışlarım hiç tanımadığım bir yabancıyla bir binaya girmenin ne kadar aptalca olduğu konusunda beni bilgilendirdiği gibi ışıklar cızırtı çıkarıp yandı.

"Özür dilerim." Sesi yakından geldiği için ilk floresan ışığı tamamen yandığı gibi arkama döndüm. "Normalde stüdyonun bu kısmında çalışmıyorum, o yüzden enerjiden tasarruf etmek için ışıkları kapalı tutuyorum."

Bütün alan aydınlandığı için yavaşça odayı inceledim.

Duvarlar bembeyazdı ve çeşitli resimlerle donatılmıştı. Onları güzelce inceleyemedim çünkü benden birkaç adım ötede duvar boyunca asılmışlardı. "Burası bir sanat galerisi mi?"

Sıra dışı bulduğum şekilde kahkaha atınca yüz yüze gelmek için ondan yana döndüm.

Beni kısılmış, meraklı bakışlarla izliyordu. "Sanat galerisi diyecek kadar ileri gidemem." Dönüp ön kapıyı kilitledikten sonra yanımdan geçip gitti. "Kaç bedensin?"

Geniş oda boyunca koridora doğru ilerledi. Hâlâ neden burada olduğumu bilmiyordum ama kaç beden olduğumu sorması iki dakika öncesine göre biraz daha endişelenmemi sağlamıştı. Hangi ebatta tabuta sığacağımı mı merak ediyordu? Kelepçeleri nasıl boyutlandıracağını mı?

Pekâlâ, baya bir endişeliydim.

"Ne demek istiyorsun? Giysi bedenimi mi kastediyorsun?"

Bana baktı ve geri geri yürürken hâlâ koridorda ilerliyordu. "Evet, giysi bedenini. Bu akşam onu giyemezsin," diyerek kot pantolon ve tişörtümü işaret etti. Olduğumuz yerin üstündeki odaya yönlendiren merdiveni çıkarken takip etmem için beni eliyle çağırdı. Tatlı, yamuk, kesici dişlere bayılıyor olabilirdim ama bir yabancıyı bilinmeyen yerlere kadar takip etmemeliydim.

"Bekle," dedim merdiven basamaklarının dibinde durarak. Duraklayıp bana döndü. "En azından şu anda neler olduğuna dair bana kısa bir özet geçebilir misin? Çünkü yabancı birine güvenmek konusundaki aptalca kararımı sorgulamaya başladım."

Omzunun üzerinden merdivenin yönlendirdiği yere baktıktan sonra bana döndü. Birkaç basamak inmeden önce abartılı bir şekilde iç çekti. Basamağa oturup benimle göz hizasına geldi. Dirseklerini dizine koyup öne doğru eğilirken sakin bir şekilde gülümsüyordu. "Benim adım Owen Gentry.

Bir ressamım ve burası benim stüdyom. Bir saat içerisinde gösterim var. Bütün işlemleri halledecek birine ihtiyacım var ve kız arkadaşım geçen hafta benden ayrıldı."

Ressam.

Gösteri.

Bir saat içerisinde mi?

Ve kız arkadaş mı? O konuya hiç girmiyorum.

Ağırlığımı diğer ayağıma verirken arkamdaki stüdyoya son bir defa baktıktan sonra ona döndüm. "Herhangi bir eğitim alacak mıyım?"

"Hesap makinesi kullanmayı biliyor musun?"

Gözlerimi devirdim. "Evet."

"O zaman kendini eğitim almış olarak görebilirsin. En fazla iki saate ihtiyacım var, ondan sonra sana iki yüz dolar vereceğim, sen de kendi yoluna gidebilirsin."

İki saat.

İki yüz dolar.

Yanlış bir şey vardı.

"Söylemediğin şey nedir?"

"Söylemediğim bir şey yok."

"Saatliğine yüz dolar ödüyorsan, neden yardıma ihtiyacın olsun ki? Söylemediğin bir şey olmalı. Etrafın potansiyel adaylarla dolu olmalıydı."

Owen avucunu çenesindeki kirli sakalından gezdirip sanki gerginliğini geçirmeye çalışıyormuş gibi ileri, geri hareket ettirdi.

"Kız arkadaşım benden ayrıldığı gün, işi de bıraktığını bahsetmeyi unutmuş. Bana hazırlıkta yardımcı olmak için ortaya çıkmayınca iki saat önce onu aradım. Son anda çıkan bir iş imkânı gibi bir şey bu. Belki de doğru anda doğru yerdeydin." Ayağa kalkıp arkasını döndü. Merdivenin sonundaki yerimde öylece kalakaldım.

"Kız arkadaşını çalışanın mı yaptın? Bu hiçbir zaman iyi bir fikir değildir."

"Çalışanımı kız arkadaşım yaptım. Bu çok daha kötü bir fikir." Merdivenin başında dönerek bana baktı. "Adın nedir?"

"Auburn."

Dikkatini saçıma verdi, kaldı ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Herkes adımın saçımın rengi yüzünden Auburn olduğunu sanıyordu ama saçım en fazla kızıl sarı bir renkteydi. Kızıl demek abartıydı.

"İsminin geri kalanı nedir, Auburn?"

"Mason Reed."

Owen başını tavana doğru hafifçe kaldırıp nefesini verdi. Bakışlarını takip edip onunla tavana baktım ama beyaz tavan kaplamaları dışında bir şey yoktu. Sağ eliyle alnına, sonra göğsüne dokunduktan sonra hareketini bir omuzdan diğerine yönlendirip sonunda haç işaretini tamamladı.

Ne halt ediyordu? Dua mı ediyordu?

Tekrar bana baktığında gülümsüyordu. "Mason ikinci ismin mi?"

Başımla onayladım. Bildiğim kadarıyla Mason tuhaf bir ikinci isim değildi, o yüzden neden dini ritüeller uyguladığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"İkimiz de aynı ikinci isme sahibiz," dedi.

Sessizce onu incelerken cevabının olasılığı üzerine düşünmek için kendime izin verdim. "Ciddi misin?"

Gelişigüzel şekilde başını sallarken arka cebine uzanıp cüzdanını çıkardı. Merdiveni bir kez daha inip bana ehliyetini uzattı. İnceledim ve gerçekten de ikinci isim Mason'dı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ona sürücü ehliyetini geri uzattım.

OMG*.

* Owen Mason Gentry. Oh My God (Aman Tanrım) için kullanılan bir kısaltma için yazar kelime oyunu yapmaktadır. (ç.n)

Kahkahamı bastırmaya çalıştım ama çok zordu. O yüzden ağzımı kapatırken göze çarpmamayı umuyordum.

Cüzdanını tekrar cebine koydu. Kaşlarını kaldırıp bana şüpheyle baktı. "O kadar hızlı mısın?"

Omuzlarım bastırdığım kahkaha yüzünden titriyordu. Çok kötü hissediyordum. Onun için çok ama çok üzgündüm.

Gözlerini devirip kendi gülümsemesini bastırmaya çalışırken biraz utanmış göründü. Öncekine göre biraz daha az kendine güvenen bir tavırla merdiveni çıktı. "Bu yüzden kimseye ikinci ismimi söylemiyorum," diye mırıldandı.

Bunu o kadar komik bulduğum için suçlu hissettim ama alçakgönüllü hâli sonunda merdiveni çıkmam için bana cesaret vermişti. "Başharflerin gerçekten OMG mi?" Yanağımın iç kısmını ısırırken görmesini istemediğim gülümsememi bastırmaya çalıştım.

Merdivenin başına ulaştım. Beni görmezden gelip doğrudan şifonyere yöneldi. Çekmeceyi açıp içini karıştırmaya başladı. Fırsattan istifade kocaman odaya baktım. En uç kısımdaki köşede geniş bir yatak vardı, muhtemelen battal boydu. Diğer köşede başka odalara yönlendiren iki kapıyla kapanmış donanımlı bir mutfak bulunuyordu.

Onun dairesindeydim.

Arkasına dönüp bana siyah bir şey fırlattı. Yakalayıp baktığımda bir etek olduğunu gördüm. "Bu sana uyar. Sen ve o hain aynı beden giyiyor gibi görünüyorsunuz." Giyinme odasına girip askıdan beyaz bir gömlek çıkardı. "Bak bakalım uyacak mı? Giydiğin ayakkabılar iyi."

Gömleği ondan alıp çift kapıya doğru baktım. "Banyo?"

Sol taraftaki kapıyı işaret etti.

"Ya üzerime uymazsa?" diye sordum, profesyonel bir şekilde giyinmezsem, benim yardımımı kullanamayacağından endişelenerek. İki yüz dolar kolayca bulunabilecek bir şey değildi.

"Eğer üzerine uymazsa, onları geri bıraktıklarıyla beraber yakarız."

Kahkaha atarak banyoya doğru ilerledim. İçeri girdiğimde bana verdiği kıyafetleri giyerken banyoya dikkatimi vermedim. Şansıma mükemmel bir şekilde üzerime uymuşlardı. Boy aynasında kendime baktım ve saçımın dehşet hâline yüzümü buruşturdum. Kendime güzellik uzmanı demekten utanmalıydım. Bu sabah dairemden çıktığımdan beri saçıma dokunmamıştım. O yüzden hızlıca düzeltmeye çalıştım ve topuz yapmak için Owen'ın taraklarından birini kullandım. Çıkardığım kıyafetleri katlayıp onları tezgâhın üzerine koydum.

Banyodan çıktığımda Owen mutfakta iki kadehe şarap dolduruyordu. Ona içki içecek yaşa gelmeme birkaç hafta olduğunu söyleyip söylememeyi düşündüm ama sinirlerimin şu anda bir kadeh şaraba ihtiyacı vardı.

"Üzerime uydu," dedim ona doğru yürürken.

Bakışlarını kaldırıp olup olmadığını anlamak için gerekenden daha fazla gömleğime baktı. Boğazını temizleyerek tekrar doldurduğu şaraba bakışlarını çevirdi. "Senin üzerinde daha güzel durmuş," dedi.

Bar taburesine oturup gülümsememeye çalıştım. Övgü almayalı uzun zaman olmuştu ve nasıl iyi hissettirdiğini unutmuştum. "Ciddi değilsin. Sadece ayrılığın yüzünden dargınsın."

Kadehi tezgâh boyunca uzattı. "Dargın değilim, rahatlamış hissediyorum. Ayrıca söylediklerimde ciddiydim." Kadehini kaldırdığı için ben de öyle yaptım. "Eski sevgililere ve yeni elemanlara."

Kadehlerimizi tokuştururken kahkaha attım. "Eski elemanlara ve yeni sevgililere demekten daha iyidir."

Kadehi dudaklarındayken durdurdu ve kendi kadehimi yudumlamamı izledi. Kadehimi bitirdiğimde sırıtıp sonunda bir yudum aldı.

Kadehimi tezgâha koyar koymaz yumuşak bir şey bacaklarıma sürtündü. İlk tepkim çığlık atmaktı ki tam da bunu yaptım. Belki de ağzımdan çıkan ses daha çok ciyaklama gibiydi. Yine de iki ayağımı kaldırıp aşağıya baktığımda siyah, uzun tüyleri olan bir kedinin oturduğum tabureye sürtündüğünü gördüm. Hemen bacaklarımı yere indirdim ve kediyi kucağıma almak için eğildim. Neden bilmiyorum ama bu adamın bir kedisi olması rahatsızlığımı biraz daha dindirmişti. Evcil hayvanı olan biri tehlikeli olabilirmiş gibi gelmiyordu. Bu yabancı birinin dairesinde olmamı haklı çıkarmıyordu ama beni iyi hissettirmişti.

"Kedinin adı ne?"

Owen uzanıp parmaklarının kedinin yelesinde gezdirdi. "Owen."

Şakasına hemen güldüm ama ifadesi sakin kalmıştı. Birkaç saniye duraklayıp gülmesini bekledim ama gülmedi.

"Kendi ismini kedine mi verdin? Cidden mi?"

Bana öylece bakarken dudağının kenarının hafifçe tebessümle kıvrıldığını görebiliyordum. Neredeyse mahcup şekilde omzunu silkti. "Bu kız bana kendimi hatırlıyor."

Yine kahkaha attım. "Kız mı? Bir kıza Owen ismini mi verdin?"

Kedi Owen'a bakışlarını çevirdi ve ben onu tutarken başını sevmeye devam etti. "Şişşt," dedi kısık sesle. "Seni anlayabiliyor. Kafasını karıştırma."

Sanki Owen haklıymış ve kedi de ismi hakkında dalga geçtiğimi gerçekten duyabiliyormuş gibi Kedi-Owen kollarımdan atlayıp yere indi. Tezgâhın arkasında kaybolunca yüzümdeki sırıtışı silmek için kendimi zorladım. Dişi bir kediye kendi ismini vermesine bayılmıştım. Bunu kim yapardı ki?

Kollarımı tezgâha yaslayıp çenemi ellerimin arasına aldım. "Peki, bu akşam ne yapmama ihtiyacın var, OMG?"

Owen başını iki yana sallayıp şarap şişesini alarak buzdolabına koydu. "Bana bir daha asla başharflerimle hitap etmeyerek başlayabilirsin. Bunu kabul ettikten sonra olacaklar hakkında sana kısa bir özet geçeceğim."

Kendimi kötü hissetmeliydim ama eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Anlaştık."

"Öncelikle," dedi tezgâha doğru eğilerek, "kaç yaşındasın?"

"Şarap içecek kadar büyük değilim." Bir yudum daha içtim.

"Hay aksi," dedi Owen umursamaz bir şekilde. "Ne iş yapıyorsun? Üniversitede misin?" Çenesini ellerine yaslayarak sorularına vereceğim cevapları bekledi.

"Bu sorular beni akşamki işe nasıl hazırlayacak?"

Gülümsedi. Birkaç yudum şarap eşlik edince gülümsemesi son derece iyiydi. Bir kere daha başını salladı ve doğrularak ayağa kalktı. Kadehi elimden alarak tekrar tezgâha koydu. "Beni takip et, Auburn Mason Reed."

İstediğini yaptım çünkü saatine 100$ neredeyse her şeyi yapabilirdim.

Neredeyse.

Tekrar alt kata indiğimizde odanın merkezine gelip kollarını kaldırarak etrafında döndü. Odadaki bakışlarını takip ederek genişliğini inceledim. İlk başta dikkatimi çeken ışık izi olmuştu. Stüdyonun bembeyaz duvarlarına döşenmiş resimlere odaklanmış, odağı sadece sanata çekiyordu. Eh, gerçekten başka da bir şey *yoktu*. Sadece yerden tavana kadar beyaz duvarlar, cilalanmış beton zemin ve sanat. Hem basit hem de etkileyiciydi.

"Burası benim stüdyom," diyen Owen duraklayıp resmi işaret etti. "Bu da benim sanatım." Odanın diğer tarafındaki tezgâhı işaret etti. "Burası da gecenin çoğunda olacağın yer. Ben odayla ilgilenirken sen satışları başarıyla tamamla-

yacaksın. Olacaklar bu kadar." Sanki herkes bu büyüklükte bir şey yaratabilme yeteneğine sahipmiş gibi basit şekilde anlatmıştı. Ellerini kalçalarına yerleştirip her şeyi kavramamı bekledi.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum ona.

Gözlerini kısarak bakışlarını çevirmeden önce başını hafifçe eğdi. "Yirmi bir." Sanki yaşı onu utandırıyormuş gibi söyledi. Sanki bu kadar genç ve başarılı bir kariyeri varmış gibi göründüğünden hoşlanmıyordu.

Daha büyük olduğunu düşünürdüm. Gözleri yirmi bir yaşındaki birinin gözlerine benzemiyordu. Karanlık ve derin görünüyorlardı. Birden içimde gördüğü her şeyi görebilmek için derinliklerine dalma dürtüsü ortaya çıktı.

Bakışlarımı uzağa çevirip dikkatimi sanata verdim. Yakınımdaki resme doğru yürürken her bir adımla fırçanın ardındaki yeteneğin daha fazla farkına varmaya başladım. Yanına vardığımda nefesimi tuttum.

Bir şekilde hüzünlü, nefes kesici ve aynı zamanda da güzeldi. Resimde hem aşk hem utanç hem de arada kalan bütün duyguları kuşanmış gibi görünen bir kadın vardı.

"Akrilik dışında ne kullanıyorsun?" diye sorup bir adım daha yaklaştım. Parmağımı tuvalde gezdirdim ve adımlarının bana yakınlaştığını duydum. Yanımda durakladı ama bakışlarımı ona bakacak kadar resimden uzaklaştıramadım.

"Akrilikten sprey boyaya kadar birçok farklı araç kullanıyorum. Parçasına göre değişiyor."

Bakışlarım resmin yanında duvara bantlanmış kâğıt parçasına çekildi. Üzerinde yazan kelimeleri okudum.

Bazen ölümün, annesi olmaktan daha mı kolay olacağını merak ediyorum.

Kâğıda dokunduktan sonra tekrar resme baktım. "Bu bir itiraf mı?" Dönüp onunla yüzleştiğimde eğlenceli tebessümü yok olmuştu. Kollarını sıkıca göğsünde birleştirmişti ve çenesini göğsüne doğru çekmişti. Sanki tepkilerim konusunda endişeliymiş gibi bana baktı.

"Evet," dedi sadece.

Cama doğru, cam boyunca sıralanmış bütün o kâğıtlara doğru baktım. Gözlerim odadaki bütün resimler üzerinde gezinirken her birinin yanındaki duvara yapıştırılmış kâğıtları fark ettim.

"Bunların hepsi itiraf," dedim şaşkınlık içerisinde. "Gerçek insanların mı? Tanıdığın insanların mı?"

Owen başını iki yana sallayarak ön kapıyı gösterdi. "Hepsi isimsiz. İnsanlar oradaki boşluğa itiraflarını bırakıyor ve ben de bazılarını sanatım için ilham olarak kullanıyorum."

Sonraki resmin yanına gidip yorumlanmış parçaya bile bakmadan itirafa baktım.

Hiç kimsenin beni makyajsız görmesine izin vermedim. En büyük korkum cenazemde nasıl görüneceğim. Yakılacağımdan neredeyse eminim çünkü güvensizliğim o kadar fazla ki beni sonraki hayatıma kadar takip edecek. Bunun için teşekkür ederim, anne.

Hemen dikkatimi resme çevirdim.

"İnanılmaz," diye fısıldadım, daha fazla ürettiği şeyleri görmek için dönerek. İtiraf camına gidip kırmızı mürekkeple ve vurgulanarak yazılmış olanı buldum.

Hayatımı onunla olduğum ve onsuz olduğum zamanla karşılaştırmayı hiç bırakmayacağımdan korkuyorum.

İtiraflardan, sanattan ya da burada olan her şeyle bağlantı kurabiliyormuş gibi hissettiğim gerçeğinden mi daha çok büyülendiğimden emin değildim. Ne kadar bana yardımcı olsa da gerçek düşüncelerimi nadiren biriyle paylaşırdım. Bütün bu sırları görmek ve bu insanların bunları muhtemelen kimseyle paylaşmadığını veya hiç paylaşmayacağını bilmek, onlarla bir bağım varmış gibi hissetmemi sağlıyordu. Bir aidiyet hissi vardı.

Bir şekilde, stüdyo ve itiraflar bana Adam'ı hatırlattı.

"Bana kendin hakkında kimsenin bilmediği bir şey anlat. Kendime saklayabileceğim bir şey."

Gördüğüm veya yaptığım her şeyi Adam'a bağlamaktan nefret ediyordum ve buna ne zaman son vereceğimi, hatta son verip veremeyeceğimi merak ediyordum.. Onu en son görüşüm üzerinden beş yıl geçmişti. Ölümünün üzerinden

beş yıl geçmişti. Beş yıldır, önümdeki itiraf gibi onunla olan hayatımı, onsuz hayatımla sonsuza kadar mı karşılaştıracağımı merak ediyordum.

Hiç hayal kırıklığına uğramadığım olacak mı diye merak ediyorum.

KAKTÜS TEAM

İKİNCİ BÖLÜM

OWEN

O burada. Hem de tam burada, stüdyomdaydı ve sanatıma bakıyordu. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Yollarımızın tekrar kesişeceğinin ihtimalinin çok düşük olduğuna ikna olmuştum. Onu en son ne zaman düşündüğümü hatırlayamıyordum bile.

Ama işte burada, hemen önümde duruyordu. Beni hatırlıyor musun diye sormak istiyordum ama hatırlamadığını biliyordum. Daha önce hiç konuşmamışsak, nasıl hatırlayacaktı ki?

Ama ben onu hatırlıyordum. Kahkahasının tınısını, sesinin tonu, saçını bile hatırlıyordum ama eskiden çok daha kısaydı. O zamanlar onu tanıyormuş gibi hissettiğim hâlde yüzüne çok iyi bakamamıştım. Onu bu kadar yakından görünce, çok fazla bakmamak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Gösterişsiz güzelliği yüzünden değil, yakından tam da böyle görüneceğini hayal ettiğim içindi. Onu bir kere resmetmeye çalışmıştım ama resmi bitirecek kadar onu hatırlayamamıştım. Bu akşamdan sonra bir kere daha deneyeceğime dair içimde bir his vardı. Çoktan resme *Birden Fazla* ismini vereceğimi biliyordum.

Dikkatini bir başka resme çevirdi ve ona baktığımı yakalamadan bakışlarımı uzağa çevirdim. Teninin eşsiz tonunu yaratmak için hangi renkleri karıştırmam gerektiğini çözme-

ye çalıştığımı veya onu saçı toplu ya da salık şekilde mi resmetsem diye düşündüğümü çok belli etmek istemiyordum.

Şu anda ona bakmak dışında yapmam gereken çok fazla şey vardı. Ne yapmalıydım? Duş almak. Üstümü değiştirmek. Önümüzdeki iki saat içerisinde gelecek olan insanlar için hazırlanmak.

"Hızlı bir duş almam gerekiyor," dedim.

Sanki onu ürkütmüşüm gibi hızlıca döndü.

"İstediğin gibi etrafa bakınabilirsin. İşim bittiğinde her şeyin üzerinden geçeceğim. Çok gecikmem."

Başıyla onaylayıp gülümsedi ve ilk defa, "Hannah kim?" diye düşündüm.

Hannah, bana yardım etmek için işe aldığım son kızdı. Hannah, hayatımda ikinci olmayı kaldıramayan kızdı. Hannah, geçen hafta benden ayrılan kızdı.

Umarım Auburn, Hannah gibi değildir.

Ona dair sevmediğim çok fazla şey vardı ve bu işler böyle olmamalıydı. Hannah konuştuğunda beni hayal kırıklığına uğratıyordu, bu yüzden beraber geçirdiğimiz zamanın çoğunu konuşmayarak geçiriyorduk. Her zaman ama her zaman isminin tersten söylendiğinde de hâlâ Hannah olduğunu söylüyordu.

"Bir palindrom," demiştim bana ilk söylediğinde. Bana şaşkın bir şekilde bakmıştı ve işte o anda onu asla sevemeyeceğimi biliyordum. Bu Hannah, tam bir palindrom israfıydı.

Ama şimdiden Auburn'un Hannah gibi olmadığını söyleyebilirdim. Gözlerinde derinlik katmanlarını görebiliyordum. Odaklanma şeklinden, etrafındaki her şeyi görmezden gelme hâlinden sanatımın onu etkilendiğini görebiliyordum. Umarım hiçbir şekilde Hannah gibi değildir. Çoktan Hannah'nın kıyafetleri içinde Hannah'dan daha iyi.

İyi. Bu da bir palindrom.

Banyoya girip kıyafetlerine baktım. Kıyafetleri alt kata

inip ona vermek istiyordum. Boş verip bu akşam Hannah'nın değil de kendi kıyafetlerini giymesini istediğimi söylemek istiyordum. Onun kendi gibi olmasını, rahat olmasını istiyordum ama müşterilerim zengin ve elit kesimdendi. Siyah etek ve beyaz gömlek bekliyorlardı. Mavi kot pantolon ve lisedeki sanat öğretmenim Bayan Dennis'i hatırlatan bu pembe (pembe mi kırmızı mıydı?) tişörtü değil.

Bayan Dennis sanata âşıktı. Bayan Dennis aynı zamanda sanatçılara da âşıktı. Bir gün fırçayla ne kadar inanılmaz bir yeteneğim olduğunu gördükten sonra Bayan Dennis *bana âşık oldu*.. Tişörtü o gün pembe veya kırmızı ya da her ikisiydi. Auburn'ün tişörtüne baktığında bunu hatırlamıştım, çünkü Bayan Dennis kimdi?

O bir palindrom değildi ama isminin tersten söylenişi ona fazlasıyla uyuyordu çünkü Dennis = Sinned* idi ve tam da bunu yapmıştık.

Bir saat boyunca günah işlemiştik. Benden çok o işlemişti.

Bunun resme dönüşen bir itiraf olmadığını sanmayın. Sattığım ilk resmimdi. Ona *Benimle Günah İşledi. Şükürler Olsun* ismini vermiştim.

Ama maalesef liseyi ya da Bayan Dennis'i ya da Palindrom Hannah'yı düşünmek istemiyordum çünkü onlar geçmişte kalmıştı. Biz şu andaydık ve Auburn ise... bir şekilde her ikisiydi. Geçmişinin geleceğimi ne kadar etkilediğini bilse şok geçirirdi, bu yüzden ona gerçeği söylemeyecektim. Bazı sırlar hiçbir zaman itirafa dönüşmemeliydi. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Gözleri kocaman açılmış, sessiz bir şekilde kapımda belirmesi gerçeğiyle ne yapacağımı bilemiyordum çünkü artık neye inanacağımı şaşırmıştım. Yarım saat önce tesadüflere ve rastlantılara inanıyordum. Şimdi? Sadece bir tesadüf yüzünden onun burada olması fikri komikti.

* İng. Günah işlemek. (*ç.n*)

Alt kata indiğimde heykel gibi durup, "*Sen Yoksun, Tanrı. Eğer Varsan Kendinden Utanmalısın*" adını verdiğim resme bakıyordu.

Elbette, bu ismi veren ben değildim. Hiçbir zaman resimlerime kendim isim vermezdim. Her zaman onlara ilham veren isimsiz itiraflar tarafından adlandırılırlardı. Nedendir bilinmez ama bu itiraf annemi resmetmem için bana ilham vermişti. Onu hatırladığım gibi değil ama benim yaşımda göründüğünü hayal ettiğim şekliyle resmetmiştim.

İtiraf dini görüşleri yüzünden onu bana hatırlatmamıştı. Kelimeler ölümünün ardındaki aylarda neler hissettirdiğimi bana hatırlattı.

Auburn'ün Tanrı'ya inanıp inanmadığından emin değildim ama bu resme dair bir şey onu etkilemişti. Yanağından süzülen bir damla gözyaşı, yavaşça çenesine doğru aktı.

Beni duydu veya yanında dikildiğimi görmüştü çünkü yanaklarını elinin tersiyle silip nefes aldı. Bu parçayla bağ kurduğu için utanmış görünüyordu. Belki de bağ kurduğunu gördüğüm için utanmıştı.

Resim hakkında ne düşündüğünü veya neden ağladığını sormak yerine, onunla resme baktım. Bu resim bir yıldan fazla süredir elimdeydi ve daha dün gösterime koymaya karar vermiştim. Normalde onları bu kadar süre tutmazdım ama anlamadığım bir sebepten dolayı bundan vazgeçmek diğerlerinden daha zordu. Hepsinden vazgeçmek zordu ama bazıları diğerlerinden daha zorluydu.

Belki de ellerimden gittiklerinde resimlerin yanlış anlaşılacağından korkuyordum. Takdir görmeyeceklerinden.

"Baya hızlı bir duş oldu," dedi.

Sesli konuşmadığımız hâlde konuyu değiştirmeye çalışıyordu. İkimiz de sessiz olduğumuz hâlde son birkaç dakikanın konusunun onun gözyaşları ve onları neyin teşvik ettiği olduğunu biliyorduk. *Bu parçayı neden bu kadar seviyorsun, Auburn?*

"Hızlı duş alırım," dedim ve cevabımın etkileyici olmadığının farkına vardım. Neden etkileyici olmaya çalışıyorum ki? Dönüp ona baktığımda o da başını öne eğdikten sonra aynısını yaptı çünkü sanatımla bağlantı kurduğunu gördüğüm için hâlâ utanıyordu. Önce ayağına bakması hoşuma gitmişti çünkü utanmasına bayılmıştım. Utanmak için bir insanın öncelikle karşısındakinin fikrini önemsemesi gerekiyordu.

Bu biraz da olsa fikrimi önemsediği anlamına geliyordu. Bu hoşuma gitmişti çünkü benim hakkımdaki fikrini önemsediğim belliydi, yoksa içten içe Palindrom Hannah'yı bana hatırlatacak bir şey yapmamasını veya söylememesini ummazdım.

Yavaşça döndü ve ona söyleyecek daha etkileyici bir şey düşünmeye çalıştım. Yeterli süre yoktu çünkü bakışlarımız tekrar buluşmuştu. Görünüşe göre kendine güvenen kişi olmamı ve ilk konuşan olmamı umuyordu.

İlk ben konuşacağım ama bunun kendine güvenle bir alakası olduğunu sanmıyordum.

Zamanı kontrol etmek için saatime baktım, *bir saat bile takmıyordum*, özgüvensiz görünememek için kaşıntılı olmayan bir yeri hızlıca kaşımaya başladım. "On beş dakika içerisinde açılacağız, o yüzden işlerin nasıl işlediğini açıklamalıyım."

Nefesini verdi. Kelimeler ağzımdan çıkmadan öncesine göre daha rahatlamış ve ferahlamış görünüyordu. "Bana uyar," dedi.

Sen Yoksun, Tanrı portresinin yanına yürüyüp duvara bantlanmış itirafı işaret ettim. "İtiraflar aynı zamanda parçaların adları. Fiyatlar arkasında yazıyor. Tek yapman gereken siparişi tamamlamak ve tablonun teslim edilmesi için bilgi kartını doldurmalarını sağlamak. Teslimat kartına itirafı iliştirirsen nereye göndereceğimi bilirim."

Başıyla onaylayıp itiraflara baktı. Görmek istiyordu, o yüzden duvardan alıp ona uzattım. Kartı çevirmeden önce itirafı yine okumasını izledim.

"İnsanların hiç kendi itiraflarını satın aldığını düşünüyor musun?"

Aldıklarını biliyorum. İtirafı yazanların kendileri olduklarını söyleyen kişilerle karşılaşmıştım. "Evet ama bilmemeyi tercih ederim."

Bana delirmişim gibi ama aynı zamanda hayranlıkla baktı, o yüzden kabul ettim.

"Neden bilmek istemezsin?" diye sordu.

Omuz silktim ve bakışları omuzlarıma çekilip belki biraz boynumda takılı kaldı. Bana bu şekilde baktığında ne düşündüğünü merak etmeme sebep olmuştu.

"Radyoda bir grubu dinlediğinde onlara dair kafanda bir görüntü oluşur ya?" dedim ona. "Ama sonra onların resmini veya videosunu görürsün ve hiç de tahmin ettiğin gibi değildirler ya? Tahmin ettiğinden daha iyi veya daha kötü olması gerekmez, sadece farklıdırlar hani?"

Anladığını göstererek başıyla onayladı.

"Bir resmi bitirip birinin bana kendi itiraflarının ilham verdiğini söylediğinde böyle hissediyorum. Resmettiğimde itiraf ilham veren hikâyeyi ve kimden geldiğini kafamda canlandırıyorum. Ama resmederken sahip olduğum o görüntü önümde duran gerçeğe uymuyorsa, bir şekilde sanatı hükümsüz hâle getiriyor."

Gülümseyerek tekrar ayaklarına baktı. "Alabama Shakes adında bir grubun '*Hold On*' adında bir şarkıları var," dedi kızarmış yanaklarının ardındaki sebebi açıklarken. "Şarkıyı bir aydan fazla zaman dinledikten sonra videosunu izledim ve solistin kadın olduğunun farkına vardım. Beyin yakıcı bir şey."

Kahkaha attım. Tam da ne demek istediğimi anlıyordu. Gülmeden edemiyordum çünkü o grubu biliyordum ve herhangi birinin solisti erkek sandığına inanmakta zorlanıyordum. "Şarkıda kendi ismini söylüyordu değil mi?"

Omuz silkti ve şimdi ben onun omuzlarına bakıyordum. "Adamın başka birinden bahsettiğini düşündüm," dedi, kadın olduğunu bildiği hâlde hâlâ ondan adam diye bahsediyordu.Gözlerini kırpıştırıp etrafımdan dolaşarak tezgâha doğru gitti. Hâlâ elinde itirafı tutuyordu, ben de tutmasına izin verdim. "İnsanların isimsiz olarak satın almalarına izin vermeyi hiç düşündün mü?"

Tezgâhın diğer tarafına yürüyüp öne doğru, yakın olacak şekilde eğildim. "Düşündüğümü söyleyemem."

Parmaklarını tezgâhta, hesap makinesinde, bilgi kartlarında, kartvizitlerimde gezdirdi. Bir tanesini aldı. Arkasını çevirdi. "Bunların arkasına itiraflar koymalısın."

Kelimeler ağzından çıktığı anda dudakları gergin bir hâl aldı. Önerisi karşısında hakarete uğradığımı sanmıştı ama öyle olmamıştı.

"Alıcıların isimsiz olmasının bana ne yararı olacak?"

"Eh," dedi dikkatlice konuşarak, "eğer bunları yazanlardan biri olsaydım," elindeki itirafı kaldırdı, "satın alamayacak kadar utanırdım. Yazanın ben olduğumu bilmenden korkardım."

"İtirafları yazan insanların gerçekten gösteriye gelme ihtimalinin çok az olduğunu düşünüyorum."

Bana sonunda itirafı uzattıktan sonra kollarını tezgâhın üzerinde birleştirdi. "İtirafı yazmamış olsam da benim yazdığımı sanacağının korkusuyla alamayacak kadar utanç içerisinde olurdum."

İyi bir noktaya parmak basmıştı.

"İtirafların diğer sanatlarda bulunamayacak şekilde resimlerine bir gerçeklik unsuru kattığını düşünüyorum. Eğer bir insan bir galeriye girip bağ kurabilecekleri bir resim görürlerse, satın alabilirler. Ama bir insan galerine girip resimlerini veya bağ kurabildikleri itirafı görürlerse, bağ kurmak istemeyebilirler. Ama kuruyorlar. Kendi çocuğunu sevmeyenlen bir annenin itirafı hakkındaki resimle bağ kurdukları için utanç duyuyorlardır. Eğer itiraf kartını siparişi alacak kişiye verirlerse, o insana aslında, 'Bu korkunç suçluluk itirafıyla bir bağ kurdum,' demiş oluyorlar."

Onu çok takdir ediyordum ve belirgin bir hayranlıkla ona bakmamaya çalıştım. Doğruldum ama birden onun beyninin içinde kış uykusuna yatma, onun düşüncelerinde mayalanma fikrini üzerimden atamıyordum. "İyi tartışıyorsun."

Bana gülümsedi. "Kim tartışıyor?"

"Biz değil. Kesinlikle biz değil."

"Yapalım o zaman," dedim ona. "Her bir resmin altına bir numara koyacağız ve insanlar itiraf kartı yerine sana numaraları getirebilirler. Bu onlara bir çeşit anonimlik sağlayacaktır."

Tezgâhtan ona doğru yürürken ifadesindeki en ufak detayları bile fark ediyordum. Bir karış daha uzamıştı ve kısa

kısa nefes alıyordu. Ona uzanıp kâğıt parçasını aldıktan sonra üzerinden makasa uzandım. Bunları ona bu kadar yakından yaparken göz göze gelmedik ama bana sanki ona bakmamı istermiş gibi bakıyordu.

Odaya baktım ve resimleri saymaya başlarken beni konuşarak böldü. "Yirmi iki taneler." Kaç tane resmin olduğunu bildiği için neredeyse utanmış görünüyordu çünkü bakışlarını uzağa çevirerek boğazını temizledi. "Öncesinde onları saymıştım... sen duştayken." Elimden makası alıp kâğıdı kesmeye başladı. "Siyah kalemin var mı?"

Bir tane alıp masaya bıraktım. "Neden kartvizitlerimde itiraflara ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

Özenle kareler kesmeye çalışırken bana cevap verdi. "İtiraflar büyüleyici. Stüdyonu diğerlerinden ayırıyor. Eğer kartvizitinde itiraflar olursa, ilgilerini çekecektir."

Yine haklıydı. Bunun aklıma gelmediğine inanamıyordum. İşletme mezunu olmalıydı. "Ne iş yapıyorsun, Auburn?"

"Birkaç sokak ötede saç kesimi yapıyorum." Cevabı gururdan yoksundu ve bu onun için üzülmeme sebep oldu.

"İşletme okumalısın."

Cevap vermedi ama uzmanlığına hakaret etmiş olmaktan korkuyordum. "Saç kesmek gurur duyamayacağın bir şey olduğundan değil," dedim, "sadece işletme konusuna kafanın çalıştığını düşünüyorum." Siyah kalemi alıp sayıları birden yirmi ikiye kadar karelere yazmaya başladım çünkü bu kadar resmin asıldığını söylemişti ve tekrar saymayacak kadar ona inanıyordum.

"Ne kadar sıklıkla gösterim yapıyorsun?" Uzmanlığı konusundaki hakaretimi/övgümü tamamen görmezden geldi.

"Her ayın ilk perşembe günü."

Bana şaşkın bir şekilde baktı. "Sadece ayda bir mi?"

Başımla onayladım. "Sana gerçek bir sanat galerisi olma-

dığını söylemiştim. Diğer artistleri gösterime koymuyorum ve nadiren gösterim yapıyorum. Birkaç yıl önce yapmaya başladığım bir şey sadece, özellikle geçen yıl Dallas Morning News'te ilk sayfada haberim yapıldıktan sonra. Açık kaldığım tek gecede geçimimi sağlayacak kadar iyi bir kazancım oluyor."

"Aferin sana," dedi içten bir şekilde etkilenmiş görünerek. Daha önce etkileyici olmayı gerçekten denememiştim ama bu kız kendimden biraz gurur duymamı sağlıyordu.

"Her zaman belirli sayıda tablon oluyor mu?"

Bu kadar ilgili olmasına bayılmıştım.

"Hayır. Bir keresinde, üç ay kadar önce, sadece tek bir tabloyla gösterim yaptım."

Dönüp benimle yüz yüze geldi. "Neden sadece bir tane?"

Omuz silkip canım sıkılmamış gibi davrandım. "O ayda resim yapmaya pek istekli değildim."

Bu tamamen doğru değildi. Palindrom Hannah ile ilk görüşmeye başladığım zamanlardı ve o ay zamanımın çoğunu onun içinde, vücuduna odaklanmaya çalışıp aklıyla bağlantı kuramadığım gerçeğini görmezden gelerek geçirmiştim. Auburn'ün bunları bilmesine gerek yoktu.

"İtiraf neydi?"

Ona sorgulayıcı bir şekilde baktım çünkü neden bahsettiğinden emin değildim.

"O ay resmettiğin tablo," diye açıkladı. "Ona ilham veren itiraf neydi?"

O ayı ve resmetmeyi istememi sağlayan tek itirafı düşündüm. Benim itirafım olmadığı hâlde, bütün bir ay boyunca tek ilhamımı sorması bana aitmiş gibi hissettirmişti.

"Tablonun ismi, '*Seninleyken, Sensiz Olduğumda Olabileceğim Bütün İyi Şeyleri Düşünüyorum.*'

Dikkatini üzerimde tutarken, bu itiraf üzerinden hikayemi anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı.

Yüz ifadesi rahatladı ve huzursuz görünene kadar üzgün bir hâl aldı. "Bu çok üzücü," dedi.

Bu itirafın onu rahatsız ettiğini veya itiraf üzerinden beni çözmeye çalıştığını gizlemek için bakışlarını uzağa çevirdi. Bana doğrudan bakmamak için yakınımızdaki bir tabloya bakıyordu. Saklambaç oynuyorduk ve tablolarda görünüşe göre saklandığımız yerlerdi.

"Bu ay baya esinlenmiş hissediyor olmalısın çünkü yirmi iki çok büyük bir sayı. Bu neredeyse her güne bir tablo demek."

"Önümüzdeki aya kadar bekle ve gör," demek istiyordum ama demedim.

"Bazıları eski tablolardı. Hepsi bu ay resmedilmedi." Bu sefer bant için tekrar onun üzerinden uzandım ama farklıydı. Farklıydı çünkü kazara koluna elimle dokundum ve şimdiye kadar ona hiç dokunmamıştım. Ama şu anda temasta bulunmuştuk ve o kesinlikle gerçekti. Bandı sıkıca tuttum çünkü istemsizce verdiği şey her neyse ondan daha fazla istiyordum.

"Sen de hissettin mi?" demek istiyordum ama söylememe gerek yoktu çünkü kolundaki tüylerin diken diken olduğunu görebiliyordum. Bandı bırakıp sebep olduğum diken diken olmuş o tüylere dokunmak istiyordum.

Boğazını temizleyip aramızdaki yakınlıktan uzaklaşarak odanın geniş alanına doğru bir adım geri gitti.

Nefes alırken aramıza koyduğu mesafe yüzünden rahatlamıştım. Rahatsız görünüyordu ve dürüst olmam gerekirse ben de huzursuz olmaya başlamıştım çünkü beynim hâlâ burada olduğu fikrini kavramaya çalışıyordu.

Eğer tahmin etmem gerekirse içine kapanık birisiydi. Tamamen yabancı birileri bir yana, başka insanların yanında olmaya alışık biri değildi. Bana çok benziyordu. Münzevi, düşünür ve hayatıyla kendi sanatını ortaya koyan biriydi.

Eğer çok yakınlaşmama izin verirse, tuvalini değiştireceğimden korkuyormuş gibi görünüyordu.

Endişelenmesine gerek yoktu. Hislerimiz karşılıklıydı.

On beş dakika boyunca tabloların altına numaraları asarak geçirdik. Bir kâğıt parçasına her bir itirafı yazmasını ve bir numarayla eşleştirmesini izledim. Bunu daha önce defalarca yapmış gibi davranıyordu. Yaptığı her şeyi en iyi şekilde yapan insanlardan biri olabileceğini düşündüm. Hayat konusunda yeteneği vardı.

"İnsanlar sürekli böyle ortamlara geliyor mu?" diye sorarken beraber tezgâha yürüyorduk. Stüdyom ve sanatım hakkında bir fikri olmadığı gerçeğine bayılıyordum.

"Gel buraya." Ön kapıya kadar yürüyüp onun masumiyetine ve merakına gülümsüyordum. Bana üç yıl öncesinde gösterime açtığım ilk geceyi hatırlatarak nostaljik bir his yaşatıyordu. O heyecanın birazını geri getiriyordu ve her zaman böyle olabilmesini diliyordum.

Ön kapıya vardığımızda dışarı bir bakış atabilmesi için itiraf kâğıtlarından bir tanesini camdan aldım. Kapının dışında durduğunu bildiğim insan sırasını görünce gözlerinin kocaman açılmasını izledim. Her zaman böyle değildi. Geçen seneki ilk sayfa haberinden sonra haberin ağızdan ağıza dolanması ziyaretçi sayısını artırmıştı ve çok şanslıydım.

"Ayrıcalıklı olmak," diye fısıldadı, geri adım atarak.

İtirafı tekrar cama yapıştırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu yüzden bu kadar iyi iş yapıyorsun. Çünkü açık olduğun günleri sınırlıyorsun ve bir ayda belirli sayıda resim yapabilirsin. Sanatının insanlar için daha değerli olmasını sağlıyor."

"Yeteneğim yüzünden iyi iş yapmadığımı mı söylüyorsun?" Ona takıldığımı bilmesi için bunu söylerken gülümsedim.

Tekrar omuzlarımı dürtmesini istiyordum çünkü bunu yaptığındaki gülümsemesini çok sevmiştim ama onun yerine dönüp yüzünü stüdyonun geniş alanına çevirdi. Yavaşça nefesini içine çekti. Dışarıdaki onca insanı görmenin onu gergin mi yaptığını merak ediyordum.

"Hazır mısın?"

Başıyla onaylayıp yüzüne zorla gülümseme kondurdu. "Hazırım."

Kapıları açtım ve insanlar içeri doluşmaya başladı. Bu akşam büyük bir kalabalık vardı ve ilk birkaç dakika bunun onun için boğucu olabileceğinden endişelendim. Ama buraya ilk geldiğinde ne kadar sessiz ve biraz utangaç gözükse de şu anda tam tersi gibiydi. Muhtemelen daha önce içinde bulunduğu bir durum olmamasına rağmen kendi ortamındaymış gibi açılmaya başlamıştı.

Bunu onu izlememden bilemezdim, tabii.

İlk yarım saat misafirlerin arasına karışıp sanatı ve bazı itirafları konuştu. Birkaç yüzü tanımıştım ama çoğu tanımadığım insanlardı. Sanki hepsini tanıyormuş gibi davranıyordu. Birinin beş numarayı çekip aldığını görünce sonunda tezgâha doğru ilerledi. Beş numara, "*Kimseye söylemeden iki haftalığına Çin'e gittim. Döndüğümde kimse yokluğumu fark etmemişti,*" adını verdiğim tabloyla eşleşiyordu.

İlk işlemini yaparken odanın diğer tarafından bana gülümsedi. Kalabalığa karışmaya devam ederken onu gözümün kenarından izlemeye devam ettim. Bu akşam herkesin odak noktası sanatımdaydı ama benimki ise ondaydı. Odadaki en ilgi çekici parça oydu.

"Bu akşam baban burada olacak mı, Owen?"

Yargıç Corley'nin sorusunu başımı sallayarak cevap verebilecek kadar gözümü ondan çekmiştim. "Bu akşam yetişemedi," diye yalan söyledim.

Eğer hayatında bir önceliğim olsaydı, yetişmiş olurdu.

"Yazık oldu," dedi Yargıç Corley. "Ofisimi tekrar dekore ettiriyordum ve senin işlerini incelemem için uğramamı önermişti."

Yargıç Corley 1,67 cm boylarında bir adamdı ama egosu iki katıydı. Babam bir avukattı ve Yargıç Corley'nin ofisinin olduğu adliye merkezinde çok fazla zaman geçiriyordu. Bunu biliyordum çünkü babam Yargıç Corley'yi pek sevmezdi ve Yargıç Corley'nin ilgisine rağmen onun da babamdan hoşlanmadığına emindim.

Adına "yüzeysel arkadaşlık" diyordum. Görünüşte arkadaş ama içten içe düşman olduğunuz ilişkiler. Babamın çok fazla yüzeysel arkadaşlıkları vardı. Sanırım avukat olmanın yan etkilerinden biriydi.

Benim hiç öyle arkadaşlarım yoktu. Olmasını da istemiyordum.

"Olağanüstü bir yeteneğin var ama benim zevkime uygun olduğundan pek emin değilim," dedi Yargıç Corley, başka bir tabloyu incelemek için etrafımdan dolaşarak.

Bir saat hızlıca geçmişti. Bu zamanın çoğunda Auburn meşguldü ve olmadığı zamanlarda bile kendine yapacak bir şeyler bulmuştu. Sadece tezgâhın arkasında oturup Palindrom Hannah gibi sıkılmış görünmüyordu. Hannah sıkılma sanatını mükemmelleştirerek, benim için çalıştığı iki gösterim boyunca tırnaklarını törpülemişti. Gösterimin sonuna kadar tırnakları kalmasına şaşırmıştım.

Auburn sıkılmış değil daha çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. Tezgâhın orada kimse olmadığında insanların arasına karışarak vasat olduğunu düşündüğünden emin olduğum şakalara gülümseyip kahkaha atıyordu.

Auburn, Yargıç Corley'nin masaya bir numarayla yaklaştığını gördü. Ona gülümseyip bir şey dedi ama adam sadece homurdandı. Kız sayıya baktığında dudaklarında bir somurtma belirdi ve hemen sahte bir gülümsemeyle uzaklaştır-

dı. Gözleri bir anlığına Sen Yoksun, Tanrı ... adındaki tabloyla buluştu ve hemen yüzündeki ifadeyi anladım. Yargıç Corley tabloyu satın alıyordu ve benim gibi o da bu tabloyu hak etmediğini biliyordu. Hemen tezgâha doğru yol aldım.

"Bir yanlış anlaşılma olmuş."

Yargıç Corley kızgın şekilde bana baktı ve Auburn hemen bana şaşkın bir bakış attı. Elinden sayıyı aldım. "Bu tablo satılık değil."

Yargıç Corley oflayıp elimdeki numarayı işaret etti. "Eh, numara hâlâ duvardaydı. Satılık olduğunu düşündüm."

Sayıyı cebime koydum. "Gösterimden önce satıldı," dedim. "Sanırım sayıyı almayı unutmuşum." Arkasındaki resme doğru elimle işaret ettim. Geriye kalan birkaç tanesinden birine. "Bu tür bir şey sizin işinize yarar mı?"

Yargıç Corley gözlerini devirdi ve cüzdanını tekrar cebine koydu. "Hayır, yaramaz," dedi. "Diğer resimdeki turuncuyu sevmiştim. Ofis kanepemin derisine uyuyordu."

Turuncu için alacaktı.. Tanrı'ya şükürler olsun ki onun ellerinden kurtarmıştım.

Birkaç adım uzakta duran kadını eliyle işaret etti ve ona doğru yürümeye başladı. "Ruth," dedi, "yarın Pottery Barn'a uğrayalım. Burada hoşuma giden bir şey yok."

Ayrılmalarını izledikten sonra dönüp tekrar Auburn ile yüzleştim. Sırıtıyordu. "Bebeğini almasına izin veremedin, değil mi?"

Rahatlamayla nefesimi verdim. "Kendimi hiç affedemezdim."

Arkamdan yaklaşan birine bakış attığı için ben de yana çekilip mucizesini konuşturmasına izin verdim. Yarım saat daha geçmişti ve son ziyaretçi terk ederken tabloların çoğu satılmıştı. Kapıyı artlarından kilitledim.

Arkamı döndüğümde hâlâ tezgâhın arkasında durarak satışları organize ediyordu. Gülümsemesi kocamandı ve hiç

gizlemeye çalışmıyordu. Stüdyoya girerken hissettiği stres artık onu rahatsız etmiyordu. Şu anda mutluydu ve bu mest ediciydi.

"On dokuz tane sattın!" dedi neredeyse ciyaklayarak. "OMG, Owen. Ne kadar para kazandığının farkında mısın? Ayrıca cümlemde başharflerini kullandığımın farkında mısın?"

Kahkaha attım çünkü ne kadar para kazandığımın ve cümlede başharflerimi kullandığının farkındaydım. Ama sorun değildi çünkü bunu yaparken çok tatlıydı. Aynı zamanda işyeri yönetme konusunda doğal bir yeteneği olmalıydı çünkü bir gecede on dokuz tablo hiç satmadığımı söyleyebilirdim.

"Ee?" diye sorarken bunun bana yardım ettiği son sefer olmadığı konusunda umutluydum. "Bir dahaki ay müsait misindolu musun?"

Çoktan gülümsüyordu ama iş teklifim daha fazla gülümsemesine sebep olmuştu. Başını iki yana sallayarak bana baktı. "Saatliğine yüz dolar söz konusu olduğunda her zaman müsaitim."

Parayı sayarken kâğıt paraları yığınlar hâlinde ayırıyordu. İki tane yüz dolarlık banknotu alıp havaya kaldırırken gülümsedi. "Bunlar benim." Parayı katlayıp gömleğinin (ya da Palindrom Hannah'nın gömleğinin) ön cebine sıkıştırdı.

İşinin bittiğinin farkına vardığım an gecenin verdiği o yoğun hisler yok olmaya başlamıştı ve aramızdaki bu zamanı nasıl uzatabileceğimi bilmiyordum. Henüz gitmesine hazır değildim ama parayı çekmeceye koyuyordu ve siparişleri tezgâh üzerinde bir yığın hâline getirmişti.

"Saat dokuzu geçti," dedim. "Muhtemelen açlıktan ölüyorsundur."

Bunu yiyecek bir şey istiyor mu diye görmek için açılış cümlesi olarak kullanmıştım ama gözleri hemen kocaman

açılmıştı ve gülümsemesi kayboldu. "Dokuzu geçti mi?" Sesi panik doluydu ve hızlıca dönüp merdivenlere doğru koştu. İkişer ikişer çıkmaya başladı. Bu kadar aceleci davranabileceğini hiç bilmiyordum.

Aynı aceleyle hızla aşağı inmesini bekliyordum ama inmeyince merdivenden çıkmaya başladım. Üst basamağa ulaştığımda sesini duyabiliyordum.

"Çok özür dilerim," dedi. "Biliyorum, biliyorum."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra iç çekti. "Tamam. Sorun değil, yarın konuşuruz."

Arama sona erdiğinde merdivenden çıkarken ne tür bir aramanın bir insana bu kadar panik yaşatacağını merak ediyordum. Onu sessizce bar tezgâhında oturup elindeki telefona bakarken gördüm. Bu akşam gözlerinden akan ikinci gözyaşını silmesini izlerken hemen hattın diğer tarafındaki kişiden hoşlanmadım. Birkaç dakika önce gülümsemesine engel olamıyorken onu bu şekilde hissettiren insandan hoşlanmıyordum.

Telefonu ekranı tezgâha gelecek şekilde koyduğunda merdivenin başında durduğumu fark etti. Gözyaşını görüp görmediğimden emin değildi –görmüştüm– yüzüne bir gülümseme kondurdu. "Kusura bakma," dedi.

Gerçek duygularını gizlemek konusunda çok iyiydi. O kadar iyiydi ki korkutucuydu.

"Sorun değil," dedim.

Ayağa kalkıp banyoya doğru baktı. Kıyafetlerini değiştirme ve eve gitme vakti olduğunu söylemek üzereydi. Eğer bunu yaparsa onu bir daha asla göremeyeceğimden korkuyordum.

Aynı ikinci isme sahibiz. Bu bir kader olabilir, anlarsın ya.

"Bir ritüelim var," dedim ona. Yalan söylüyordum ama bir erkeğin ritüelini bozmak istemeyecek türde bir kıza

benziyordu. "En iyi arkadaşım caddenin karşısında barmenlik yapıyor. Gösterimlerim bittikten sonra her zaman oraya bir içki içmek için giderim. Senin de benimle gelmeni istiyorum."

Bir kere daha banyoya baktı. Tereddüt edişine bakılırsa barlara pek gitmediğini veya *benimle* bir bara gitmek istediğinden emin olmadığını anlayabilirdim.

"Yiyecek de servis ediyorlar," derken ona barda bir içki ısmarladığım gerçeğini önemsiz göstermeye çalışıyordum. "Daha çok aperatif şeyler ama çok iyiler ve ben de açlıktan ölüyorum."

O da aç olmalıydı çünkü aperatiften bahsettiğimde gözleri parıldamıştı. "Peynir çubukları da yapıyorlar mı?" diye sordu.

Peynir çubukları olduğundan emin değildim ama onunla birkaç dakika daha geçirmek için şu noktada her şeyi söylerdim. "Şehrin en iyisi."

Yine de yüz ifadesi tereddütlüydü. Elindeki telefona baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Ben..." Utanmış bir şekilde alt dudağını ısırdı. "Muhtemelen önce oda arkadaşımı aramalıyım. Nerede olduğumu haber vermek için. Genellikle şimdiye kadar evde olurdum."

"Elbette."

Telefonuna bakıp bir numara çevirdi. Diğer insanın telefonu açmasını bekledi.

"Alo," dedi telefona. "Benim." Bana rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. "Bu akşam gecikeceğim, biriyle bir şeyler içeceğiz." Bir saniye durakladıktan sonra bana suratını buruşturarak baktı. "Şey... evet, sanırım. Hemen yanımda."

Telefonu bana doğru uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Ona doğru bir adım atarak telefonu aldım.

"Alo?"

"İsmin nedir?" diye sordu hattın diğer tarafındaki kız.

"Owen Gentry."

"Ev arkadaşımı nereye götürüyorsun?"

Beni monoton ve otoriter bir ses tonuyla sıkıştırıyordu. "Harrisons's Bar'a."

"Saat kaçta evde olacak?"

"Bilmiyorum. Belki birkaç saat sonra?" Onaylaması için Auburn'e baktım ama o sadece omuz silkmişti.

"Ona iyi bak," dedi. "Eğer beni yardım için aramaya ihtiyacı olursa kullanması için ona gizli bir kelime vereceğim. Eğer beni güvenli bir şekilde evde olduğunu bildirmek için gece yarısına kadar aramazsa, polisi arayıp cinayetini ihbar edeceğim."

"Iıı... tamam," dedim kahkaha atarak.

"Telefonu tekrar Auburn'e ver," dedi.

Telefonu Auburn'e geri verirken öncesine göre biraz daha gergindim. Kızın yüzündeki kafası karışmış ifadeden gizli kelime kuralını ilk defa duyduğunu söyleyebilirdim. Bu ev arkadaşıyla uzun süredir beraber yaşamadıklarını ya da Auburn'ün hiç dışarı çıkmadığını tahmin ediyordum.

"Ne?!" dedi Auburn telefona. "'Kalem penis' nasıl bir gizli sözdür?"

Kelime kazara ağzından çıktıktan sonra hızlıca eliyle ağzını kapatarak, "Özür dilerim," dedi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra yüz ifadesi kafası karışmış bir hâle döndü. "Cidden mi? Neden kuru üzüm ya da gökkuşağı gibi normal kelimeler seçemiyorsun ki?" Kısık sesli bir kahkahayla kafasını iki yana salladı. "Tamam. Seni gece yarısı arayacağım."

Konuşmayı sonlandırıp gülümsedi. "Emory. Biraz tuhaf biridir."

Başımı sallayıp tuhaf kısmını onayladım. Banyoyu işaret etti. "Önce üstümü değiştirebilir miyim?"

Ona gidebileceğini söyledim ve tekrar onu bulduğum kı-

yafetler içerisinde olacağı için rahatlamıştım. Banyoya girdikten sonra telefonumu çıkarıp Harrison'a mesaj attım.

Ben: İçmek için geliyorum. Peynir çubukları servis ediyor musunuz?

Harrison: Hayır.

Ben: Bana bir iyilik yap. Peynir çubukları sipariş ettiğimde, bundan servis etmediğinizi söyleme. Sadece bittiğini söyle.

Harrison: Tamam. Gaipten gelen bir rica ama neyse.

KAKTÜS TEAM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AUBURN

Hayat tuhaftı.

Bu sabah bir kuaför salonunda çalışırken, öğleden sonrasında avukat bürosunda bir randevumun olmasına, sonrasında ise bir sanat stüdyosunda çalışmaktan, hayatımda ilk defa bir bara girmeye nasıl geçebildiğimi bilmiyordum.

Daha önce hiç bara gitmediğimi Owen'a söylemekten utanıyordum ama kapıda tereddüt etmemden anladığına emindim. İçeri girdiğimizde ne beklemem gerektiğini bilmiyordum çünkü henüz yirmi bir yaşına girmemiştim. Owen'a bunu hatırlattım ve o da başını iki yana sallayıp Harrison kimlik isterse, ona bundan bahsetmememi söylemişti. "Ona stüdyoda unuttuğunu söyle, ben sana kefil olacağım."

Kesinlikle barın böyle görünmesini beklemiyordum. Disko topları, merkezinde kocaman bir dans pisti ve John Travolta bekliyordum. Gerçekte bu bar tahmin ettiğimden daha az dramatik bir görüntüye sahipti. Sakindi ve muhtemelen içerideki müşterileri iki elimle sayabilirdim. Mekânın çoğu dans edilecek alan yerine masalara ayrılmıştı. Ayrıca görüntüde hiçbir disko topu yoktu. Bu beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı.

Owen loş bir şekilde ışıklandırılmış odanın arkalarına doğru gidene kadar birkaç masanın arasından geçti. Bir ta-

bureyi çekerek oturmam için işaret ederken kendi de oturuyordu.

Barın diğer tarafında tam da oturduğum anda kafasını kaldıran bir adam vardı ve onun Harrison olduğunu varsaymıştım. Kıvırcık, kızıl saçlarıyla yirmili yaşlarının sonlarında gibi görünüyordu. Beyaz teni ve bu mekânın neredeyse her yerini kaplayan dört yapraklı yoncalar olması bana İrlandalı mı, yoksa öyle olmayı mı istiyor diye düşündürtmüştü.

Bu adamın bir bara sahip olması ve bu kadar genç görünmesi beni şaşırtmamalıydı çünkü herkes Owen gibiyse, bu şehir genç girişimcilerle dolu olmalıydı. Kendimi buraya daha çok uygunsuz hissetmemi sağlamıştı.

Harrison Owen'a doğru başını salladıktan sonra bana bir bakış attı. Çok uzun süre bakmamıştı ve hemen sonra gözleri şaşkın bir bakışla Owen'a döndü. Bu adamın neden kafasının karıştığını bilmiyordum. Owen ona attığı bakışı görmezden gelerek benimle yüz yüze gelmek için döndü.

"Bu akşam harikaydın," dedi Owen. Çenesini elinin üzerine koymuştu ve gülümsüyordu. Övgüsü benim de ona gülümseyerek karşılık vermemi sağlamıştı ya da bu ona has bir durumdu. Çok masum ve çekici bir havası vardı. Gözlerinin köşelerinin kıvrılması gülümsemesini diğer insanlara göre daha içten gösteriyordu.

"Sen de öyle." İkimiz de birbirimize gülümseye devam ettik ve barların pek benim tarzım olmadığının farkına varmama rağmen keyfim yerindeydi. Çok uzun süredir böyle değildim ve Owen'ın çok farklı bir tarafımı ortaya çıkardığını bilmiyordum ama hoşuma gitmişti. Aynı zamanda şu anda odaklanmam gereken çok başka şeyler olduğunu da biliyordum ama bu bir gecelikti. Tek içki. Ne zararı olabilirdi ki?

Owen kolunu bara yaslayıp taburesini tamamen bana döneceği şekilde döndürdü. Ben de aynısını yaptım ama tabureler birbirine çok yakındı. Sonucunda dizlerimiz birbirine

geçmişti. Bacaklarımızın arasına dizlerimizden biri gelecek şekilde kendini ayarladı. Çok yakın değildik ve bacaklarımızı birbirimize değdiriyor filan değildik ama kesinlikle birbirilerine değiyorlardı. Yeni tanıştığım biriyle oturmak için biraz samimiydi. Bacaklarımıza baktı.

"Flört mü ediyoruz?"

Tekrar birbirimize bakınca ikimiz de sırıtıyorduk. Stüdyodan çıktığımızdan beri gülmeyi bırakmadığımız kafama dank etmişti.

Başımı iki yana salladım. "Nasıl flört edeceğimi bilmiyorum."

Bacaklarımıza baktı ve Harrison yanımıza yaklaştığında bir şey demek üzereydi. Harrison öne doğru eğilip rahat bir şekilde kolunu bara yaslayarak dikkatini Owen'e verdi.

"Nasıl geçti?"

Harrison kesinlikle İrlandalıydı. Neredeyse söylediğini anlayamıyordum, aksanı çok baskındı.

Owen bana gülümsedi. "Kahrolası müthişti."

Harrison başıyla onayladıktan sonra dikkatini bana çevirdi. "Hannah olmalısın." Bana elini uzattı. "Ben Harrison."

Owen'a bakmadım ama boğazını temizlediğini duyabiliyordum. Harrison'ın elini tutup sıktım. "Tanıştığıma memnun oldum Harrison ama adım aslında Auburn."

Harrison'ın gözleri kocaman açıldı ve yavaşça Owen'a doğru döndü. "Lanet olsun adamım," dedi, mahcubiyetle kahkaha atarken. "Sana yetişemiyorum."

Owen onu dikkate almadı. "Sorun değil," dedi. "Auburn'ün Hannah'dan haberi var."

Pek yoktu aslında. Hannah'nın onu terk eden kız olduğunu varsayıyordum. Bildiğim tek şey Owen'ın bana gösterimden sonra bu bara gelmenin bir gelenek hâline geldiğini söylediğiydi. O zaman, Hannah daha önce Owen için ça-

lışmışsa, Harrison'ın onu nasıl tanımadığını merak ediyordum. Owen bana baktı ve yüzümdeki kafa karışıklığını görebiliyordu.

"Onu buraya hiç getirmedim."

"Owen buraya hiç kimseyi getirmedi," diye araya girdi Harrison. Ardından Owen'abaktı. "Hannah'ya ne oldu?"

Owen sanki bu konu hakkında konuşmak istemiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Her zamanki şeyler."

Harrison "her zamanki şeylerin" ne olduğunu sormadı, ben de Hannah'ya ne olduğunu anladığını sandım. Keşke "her zamanki şeylerin" ne olduğunu bilebilseydim.

"Sana içecek olarak ne getirebilirim, Auburn?" diye sordu Harrison.

Owen'a biraz şaşırmış şekilde baktım çünkü ne sipariş verebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. İçki içecek yaşta olmadığım için daha önce hiç içki ısmarlamamıştım. Yüz ifademi anlayıp hemen Harrison'a döndü. "Bize iki tane *Jack and Coke* getir," dedi. "Ayrıca peynir çubukları da sipariş etmek istiyorum."

Harrison bara yumruğuyla vurup, "Hemen geliyor," dedi. Arkasını dönmeye başlarken hemen Owen ile yüz yüze geldi. "Ah, peynir çubuklarımız bitmiş. İşe bak. Peynirli patates kızarması olur mu?"

Kaşlarımı çatmamaya çalıştım ama gerçekten peynir çubuklarını sabırsızlıkla bekliyordum. Owen bana baktı ve ben de başımla onayladım. "Bana uyar," dedim.

Harrison gülümseyerek arkasını dönerken tekrar bana döndü. "Yirmi bir yaşını geçtin değil mi?"

Hızlıca başımla onayladım ve bir anlığına yüz ifadesinde şüphenin belirdiğini gördüm ama arkasını dönüp kimliğimi istemeden uzaklaştı.

"Korkunç bir yalancısın," diye kahkaha attı Owen.

Nefesimi verdim. "Normalde yalan söylemem."

"Nedenini görebiliyorum," dedi.

Taburedeki pozisyonunu düzeltti ve bacaklarımız tekrar birbirine değdi. Gülümsedi. "Hikâyen ne, Auburn?"

İşte başlıyoruz. Genellikle veda ettiğim an burasıydı ve daha gece başlamamıştı bile.

"Yok artık," dedi. "O bakış da ne içindi?"

Bunu söylediğinde kaşlarımı çatıyor olduğumun farkına vardım. "Hikâyem, oldukça özel bir hayatım olduğu ve bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmadığımdan ibaret."

Gülümsedi, bu hiç de beklediğim tepki değildi. "Benim hikâyeme çok benziyormuş gibi görünüyor."

Harrison içeceklerle döndüğünde başarısız bir konuşmaya dönüşecek şeyden bizi kurtarmıştı. İkimizde aynı anda içeceğimizi aldık ama o kendi içeceğini çok daha rahat içebilmişti. Yaşım yetmemesine rağmen Portland'da arkadaşlarımla birkaç kere içki içmiştim ama bunun tadı benim zevkime göre biraz sertti. Öksürmemek için ağzımı kapattım ve elbette, Owen yine gülümsedi.

"Eh, ikimiz de konuşmak istemediğine göre dans ediyor musun bari?" Omzumun üzerinden odanın diğer tarafındaki ufak ve boş dans pistine bakış attı.

Hemen başımı iki yana salladım.

"Bunun cevabın olacağını nasıl biliyordum?" Ayağa kalktı. "Hadi gel."

Başımı yine iki yana salladım, o an hemen ruh hâlim değişmişti. Onunla dans etmem mümkün değildi, özellikle şu anda çalan ağır şarkıyla. Elimi tutup beni ayağa kaldırmaya çalıştı ama taburemi diğer elimle tutup gerekirse onunla savaşmaya hazırdım.

"Gerçekten dans etmek istemiyor musun?" diye sordu Owen.

"Gerçekten dans etmek istemiyorum."

Bana birkaç saniye baktıktan sonra tekrar taburesine

oturdu. Öne doğru eğilip yakınlaşmamı işaret etti. Hâlâ elimi tutuyordu ve başparmağının hafifçe benimkine değdiğini hissettim. Dudakları kulağımın yakınına gelene kadar bana doğru eğilmeye devam etti. "On saniye," diye fısıldadı. "Bana dans pistinde sadece on saniye ver. Eğer zamanım dolduktan sonra benimle dans etmek istemiyorsan, çekip gidebilirsin."

Kollarım, bacağım ve boynumdaki tüyler diken diken olmuştu. Sesi fazlasıyla rahatlatıcı ve ikna ediciydi. Neyi kabul ettiğimin farkında olmadan başımla onayladığımı hissedebiliyordum.

Ama on saniye basitti. On saniye idare edebilirdim. On saniye kendimi utandırmak için yeterli bir süre değildi. Owen'ın vakti dolduktan sonra geri dönüp yerime oturacaktım, sonrasında beni dans etme konusunda rahat bırakacağını umuyordum.

Tekrar ayağa kalkıp beni dans pistine doğru çekiştirdi. Mekân kısmen boş olduğu için rahatlamış hissediyordum. Sadece biz dans ediyor olacağımıza rağmen mekân herkesin dikkati üzerimdeymiş gibi hissetmeyeceğim kadar boştu.

Dans pistine ulaştık ve elini belime koydu.

"Bir," diye fısıldadım.

Saniyeleri saydığımı fark ettiğinde gülümsedi. Diğer elini, elimi boynuna yerleştirmek için kullandı. En azından nasıl durulacağını bilecek kadar çiftlerin dans edişini izlemiştim.

"İki."

Kahkahayla başını iki yana salladı ve boştaki elini belime sararak beni kendine çekti.

"Üç."

Salınmaya başladı ve işte bu noktada dans işi kafamı karıştırıyordu. Sonrasında ne yapacağımı bilmiyordum. Ayaklarımıza bakarken ne yapmam gerektiğine dair bir fikrim olmasını umuyordum. Alnını benimkilere yasladı ve aynı şe-

kilde ayaklarımıza baktı. "Sadece beni takip et," dedi. Elini belime dolayıp nazikçe kalçalarımı hareket etmesini istediği tarafa doğru yönlendirdi.

"Dört," diye fısıldarken onunla hareket ediyordum.

İşi kavradığımı gördüğümde biraz rahatladığını hissedebiliyordum. Elleri bir kere daha sırtıma doğru kayarak beni daha da yakına çekti. Doğal olarak kollarım biraz gevşedi ve ona doğru yaslandım.

Kokusu büyüleyiciydi. Ne yaptığımın farkına bile varmadan gözlerim kapanmıştı ve kokusunu içime çekiyordum. Saatler geçmesine rağmen hâlâ duştan yeni çıkmış gibi kokuyordu.

Sanırım dans etmekten hoşlanmıştım.

Sanki dans etmek insanların biyolojik amaçlarından biriymiş gibi çok doğal hissettirmişti.

Aslında sekse çok benziyordu. Seks konusundaki deneyimlerim dans ile orantılıydı ama Adam'la geçirdiğim her anı hatırlıyordum. İki vücudun bir araya gelişi ve bir şekilde ne yapacağını bilmesi, bunu yaparken birbirlerine nasıl uyum sağlayacaklarını bilmesi çok mahrem hissettirebiliyordu.

Nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum, ayrıca vücudumu ateş basmaya başlamıştı. Bu şekilde hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bunu yapanın dans mı, yoksa Owen mı olduğunu merak ediyordum. Daha önce hiç ağır şarkıda dans etmemiştim, o yüzden karşılaştıracağım başka bir dans da yoktu. Bu hissi karşılaştırabileceğim tek şey Adam'ın eskiden bana hissettirdiğiydi ve bu da ona çok yakındı. Birinin beni öpmesini isteyeli çok uzun zaman olmuştu.

Veya belki kendime bu şekilde hissetmeme izin vereli çok uzun zaman olmuştu.

Owen elini enseme doğru kaldırıp dudaklarını kulağıma doğru eğdi. "On saniye oldu," diye fısıldadı. "Durmak istiyor musun?"

Başımı hafifçe salladım.

Yüzünü göremiyordum ama güldüğünü biliyordum. Beni göğsüne çekip çenesini başımın üstüne yasladı. Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim.

Bu şekilde şarkı bitene kadar dans ettik ve ilk ben mi, yoksa o mu bırakmalıydı, emin değildim ama ikimiz de birbirimizi bırakmadık. Bir başka şarkı başladı ve şansa önceki gibi ağır bir şarkıydı.

Owen'ın elini ensemden ne zaman uzaklaştırdığını bilmiyordum ama yavaşça aşağı doğru hareket edip kollarımı ve bacaklarımı güçsüz hissetmeme sebep olduğu için varlıklarından şüphe etmeye başladım. Beni kaldırıp taşımasını istemeye başlamıştım, mümkünse doğrudan yatağa.

Başharfleri şu anda bana hissettirdiklerine çok uyuyordu. "OMG" diye defalarca fısıldamak istiyordum.

Göğsünden uzaklaşıp bakışlarımı kaldırarak ona baktım. Artık gülümsemiyordu. Beni bara girdiğimiz zamana göre çok daha koyu görünen gözleriyle delip geçiyordu.

Ellerimi çözerek bir tanesini boynuna doladım. Bunu yapacak kadar rahat hissettiğime şaşırmıştım, hatta tepkisine daha fazla şaşkındım. Hafifçe nefesini verdi ve gözlerini kapatırken ensesinde tüylerinin ürperdiğini hissedebiliyordum ve alnını benimkine yasladı.

"Bu şarkıya âşık olduğuma eminim," dedi. "Ve ben bu şarkıdan nefret ederdim."

Hafifçe kahkaha attım ve beni yakınına çekip alnımı göğsüne yasladı. Konuşmadık ve şarkı sona erene kadar dans etmeyi bırakmadık. Üçüncü şarkı çalmaya başladı ve ağır olmadığı için dans etmeye niyetli olduğum bir şey değildi. İkimiz de dansın sona erdiğini kabullenince aynı anda nefes aldık ve ayrılmaya başladık.

Yüz ifadesi bir amaca odaklanmış gibiydi ve ne kadar gülümsemesinden hoşlansam da bana bu şekilde bakmasından da hoşlanıyordum. Kollarımı boynundan ayırdım ve ellerini

de belimden uzaklaştırdı. Dans pistinde dikilerek birbirimize tuhaf bir şekilde bakıyorduk ve şu anda ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

"Dans etmek böyledir işte," dedi kollarını göğsünde birleştirerek, "dans ederken ne kadar iyi hissettirse de bittiğinde tamamen tuhaf hissettirir."

Şu anda ne yapacağını bilmeyenin sadece ben olmaması kendimi iyi hissetmeme sebep olmuştu. Elleri omzuma dokundu ve beni bara yönlendirdi. "Bitirmemiz gereken içkilerimiz var."

"Ve yememiz gereken patates kızartmalarımız," diye ekledim.

Tekrar beni dansa kaldırmadı. Aslında bara döner dönmez buradan çıkmaya can atıyormuş gibi görünüyordu. Harrison ile biraz sohbet ederken kızartmaların çoğunu yedim. İçeceğimi pek sevmediğimi anlamıştı, o yüzden benim için bitirmişti. Şimdi dışarı çıkıyorduk ve dansımızın sona erdiği zamanki gibi biraz tuhaf hissettiriyordu. Ama şu anda bütün gece sona eriyordu ve ona henüz veda etmek istemememden nefret ediyordum. Stüdyosuna geri dönmemizi teklif edecek de değildim.

"Kaldığın yer ne tarafta?" diye sordu.

Bakışlarım onunkilerle buluştu ve açıkça sormasına şaşırmıştım. "Sen gelmiyorsun," dedim hemen.

"Auburn," dedi kahkaha atarak, "geç oldu. Geceyi seninle geçirmeyi değil, seninle evine kadar yürümeyi teklif ediyorum."

Nefes aldım, varsayımımdan utanmıştım. "Ah." Sağ tarafı işaret ettim. "Şu yönde on beş sokak ötede filan."

Gülümseyip elini o yönde uzatınca yürümeye başladık. "Ama eğer geceyi beraber geçirmeyi teklif etmiş *olsaydım*..."

Kahkaha atıp onu şakacıktan ittirdim. "Sana siktir git derdim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OWEN

Eğer on bir yaş daha küçük olsaydım, büyülü 8 numara topumu sallar ve "Auburn Mason Reed benden hoşlanıyor mu? Tatlı olduğumu düşünüyor mu?" gibi aptalca sorular sorardım.

Aslında şu anda bana bakış şeklinden bazı varsayımlar çıkarabilirdim ama cevabın, "Kesinlikle öyle," olmasını bekliyordum.

Bardan dairesine doğru yürümeye devam ettik, bayağı bir sokak ötede olduğu düşünülürse, onu daha iyi tanımak için arada sırada sorabileceğim birkaç soru düşünebilirdim. Bu akşam stüdyomun önünde durduğunu gördüğümden beri en çok öğrenmek istediğim tek bir şey vardı, o da neden Teksas'a döndüğüydü.

"Neden Teksas'a taşındığından hiç bahsetmedin."

Yorumumdan tedirgin olmuş gibi gözüktü ama nedenini bilmiyordum. "Sana Teksas'tan olmadığımı hiç söylememiştim."

Hatamı gizlemek için gülümsedim. Teksas'tan olmadığını bilmemeliydim çünkü ona göre, bu akşam bana anlattıkları dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Aklımdan geçenleri gizlemek için elimden geleni yaptım çünkü şu anda içimi dökersem, gecenin çoğunda ondan bir şeyler sakla-

mışım gibi görünmeme sebep olacaktı. Gizlemiştim ama şu anda itiraf etmek için çok geçti. "Söylemene gerek yoktu. Aksanın ele veriyor."

Beni dikkatlice izlerken soruma cevap vermeyeceğinin farkındaydım, o yüzden bu sorunun yerine başka bir tane düşündüm ama sıradaki ilkinden bile daha aceleydi. "Erkek arkadaşın var mı?"

Bakışlarını hızlıca uzağa çevirdi ve bu kalbimin sızlamasına neden olmuştu çünkü bilinmeyen bir sebepten dolayı suçlu görünüyordu. Bunun erkek arkadaşı olduğu anlamına geldiğini varsaydım ve onunla ettiğim danslar erkek arkadaşı olan bir kızın başına gelmemeliydi.

"Hayır."

Kalbim birden daha ferah hissetmeye başlamıştı. Tekrar gülümsedim, bu akşam onu kapımda gördüğümden beri milyonuncu kez. Bu huyumun farkında mı emin değildim ama çok nadir gülümserdim.

Bana bir soru sorması için bekledim ama sessiz kaldı. "Bana kız arkadaşın var mı diye soracak mısın?"

Kahkaha attı. "Hayır. Geçen hafta senden ayrıldı."

Ah, tabii ya. Bu konuyu daha önce konuştuğumuzu unutmuştum. "Ne şanslıyım."

"Bu pek hoş olmadı," dedi kaşlarını çatarak. "Onun için zor bir karar olduğuna eminim."

Başımı sallayarak karşı çıktım. "Onun için kolay bir karardı. Hepsi için kolay bir karar oldu."

Biraz duraksayıp bana temkinli bir şekilde baktıktan sonra tekrar yürümeye başladı. "Hepsi mi?"

Bunun beni iyi göstermediğinin farkına vardım ama ona yalan söyleyecek değildim. Ayrıca, eğer ona gerçeği anlatırsam, bana güvenmeye devam edip daha fazla soru sorabilirdi.

"Evet. Çok fazla terk edildim."

Gözlerini kıstı ve cevabıma burnunu büzüştürdü. "Bunun neden olduğunu düşünüyorsun, Owen?"

Dudaklarımdan çıkacak cevabın sertliğini yumuşak tonda konuşarak azaltmaya çalıştım ama ona itiraf etmeyi pek istediğim bir gerçek değildi. "Pek iyi bir erkek arkadaş değilim."

Bakışlarını uzağa çevirirken muhtemelen gözlerindeki hayal kırıklığını görmemi istemiyordu. Yine de görebilmiştim. "Seni kötü bir sevgili yapan nedir?"

Birçok sebep olduğuna eminim ama en bariz cevaba odaklandım. "İlişkimi birçok konuda ikinci plana atıyorum. Çoğu kızlar için önceliğinin olmaması işleri bitirmesi için iyi bir sebep."

Hâlâ kaşlarını mı çatıyor, yoksa beni yargılıyor mu diye görmek için ona bakış attım. Onun yerine yüzünde düşünceli bir bakış vardı ve başıyla onaylıyordu.

"O zaman Hannah senden ona zaman ayıramadığın için mi ayrıldı?"

"Sonunu getiren buydu."

"Ne kadar süredir beraberdiniz?"

"Çok değil. Birkaç ay. Belki üç."

"Onu sevdin mi?"

Ona bu soruları sorduktan sonra yüzündeki ifadeye bakmak istiyordum ama yüzümdeki ifadeyi görmesini istemiyordum. Kaş çatışımın kalbimin kırık olduğu anlamına geldiğini düşünmesini istemiyordum çünkü değildim. Aslında onu sevemediğim için üzgündüm.

"Aşkın tarif edilmesi zor bir kelime olduğunu düşünüyorum," dedim ona. "Bir insana dair birçok şeyi sevebilir ama onu bir bütün olarak sevmeyebilirsin."

"Ağladın mı?"

Sorusu beni güldürdü. "Hayır, ağlamadım. Kızgındım. İş için kendimi bir haftalığına kapatmamı kaldırabileceklerini

iddia eden kızlarla münasebet kuruyorum. Ben bunu yapınca, beraber geçirdiğimiz zamanı sanatı ondan nasıl daha fazla sevdiğim konusunda tartışarak geçiriyoruz."

Dönüp beni bakışlarıyla yerime sabitlerken geri geri yürüyordu. "Öyle mi? Sanatını daha fazla mı seviyorsun?"

Bu sefer doğrudan ona baktım. "Kesinlikle."

Dudakları tedirgin bir tebessümle kıvrıldı ve bu cevabın onu neden mutlu ettiğini bilmiyordum. Çoğu insanı rahatsız ediyordu. İnsanları bir şeyler üretmekten daha fazla sevebilmeliydim ama şimdiye kadar başıma gelmemişti.

"Eline geçen en iyi isimsiz itiraf neydi?"

Yürüyeli çok zaman olmamıştı. Daha sokağın sonuna bile gelmemiştik ama sorduğu bu soru günlerce sürebilecek bir konuyu açabilirdi.

"Bu zor bir soru."

"Hepsini saklıyor musun?"

Başımla onayladım. "Hiçbirini atmıyorum. Kötü olanları bile."

Bu ilgisini çekti. "Kötüden kastın nedir?"

Omzumun üzerinden sokağın sonuna, stüdyoma doğru bakış attım. Ona gösterme fikrinin aklımdan neden geçtiğini bile bilmiyordum çünkü itirafları kimseyle paylaşmamıştım.

Ama o herhangi biri değildi.

Tekrar ona baktığımda bakışları umutluydu. "Sana birazını gösterebilirim," dedim.

Kelimelerimle gülümsemesi genişledi ve stüdyoma gitmek için dairesine doğru ilerlemeyi bıraktı.

Üst kata çıktığımda kapıyı açıp şu ana kadar sadece benim girdiğim alanın eşiğinden geçmesine izin verdim. Resmettiğim oda burasıydı. İtirafları bu odada tutuyordum. Bu oda en mahrem parçamdı. Aslında kısmen benim itiraflarımı sakladığını söyleyebilirdiniz.

Burada hiçbir kimseye göstermediğim birkaç tane tablo vardı. Şu anda baktığı gibi hiç gün yüzü göremeyecek tablolar.

Tuvale dokunup parmaklarını resimdeki adamın yüzünde gezdirdi. Gözlerine, burnuna ve dudaklarına dokundu. "Bu bir itiraf değil," dedi yanına iliştirilmiş kâğıt parçasını okuyarak. Bana baktı. "Kim bu?"

Durduğu yere yürüyerek onunla resme baktım. "Babam."

Kısık sesle nefesini tuttu. Parmakları kâğıt parçasına yazılmış kelimeler üzerinde geziniyordu. "*Sadece Hüzün* ne anlama geliyor?"

Şimdi parmaklarını resmin keskin beyaz hatlarında gezdiriyordu. O an artistlerin tablolarına dokunulmasından hoşlanmadığını ona kimsenin söyleyip söylemediğini merak ettim.

Bu durumda geçerli değildi çünkü her birine dokunuşunu izlemek istiyordum. Hem gözleriyle hem de elleriyle hissetmeden bir tabloya bakamamasına bayılıyordum. Bana beklentiyle bakarken başlığın ne anlama geldiğini açıklamamı istiyordu.

"Yalandan başka bir şey olmadığı anlamına geliyor." Yüzündeki ifadeyi göremeden yürüyerek uzaklaştım. Köşede tuttuğum üç kutuyu kaldırarak onları odanın ortasına getirdim. Beton zemine oturup ona da katılması için işaret ettim.

Üst üste duran kutular aramızda kalacak şekilde önümde bacaklarını bağdaş kurarak oturdu. Üstteki iki ufak kutuyu alıp kenara koyduktan sonra büyük kolinin kapağını açtım. İçine bakıp ellerini itiraf yığınına daldırıp rastgele bir tane çekti. Yüksek sesle okudu.

"Geçen yıl 45 kilo verdim. Herkes yeni bir sağlıklı yaşama yöntemi keşfettiğim için olduğunu sanıyor, aslında depresyon, endişe ile boğuşuyorum ve hiç kimsenin bilmesini istemiyorum."

İtirafı koliye geri koyup bir tane daha aldı. "Bunlardan bir tanesini resmetmek için kullanacak mısın? Bu yüzden mi onları burada tutuyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Daha önce öyle ya da böyle benzerini gördüklerimi burada tutuyorum. İnsanların sırları şaşırtıcı bir şekilde birbirine çok benziyor."

Bir tane daha okudu. "Hayvanlardan nefret ediyorum. Bazen kocam çocuklarımız için eve bir yavru köpek getiriyor. Birkaç gün bekledikten sonra evimizden kilometrelerce ötede bir yerde bırakıyorum. Sonra da kaçmış gibi davranıyorum."

İtirafa kaşlarını çattı.

"Tanrım," dedi birkaç tane daha alarak. "Her gün bunları okuduktan sonra insanlığa olan inancını nasıl kaybetmiyorsun?"

"Çok kolay," dedim. "Aslında hepimizin harika numara yapma yeteneğini bildiğim için insanları daha fazla takdir etmemi sağlıyor."

Elindeki itirafı okumayı bırakıp bakışları benimkilerle buluştu. "İnsanların bu kadar iyi yalan söyleyebildiklerine mi şaşırıyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece herkesin yaptığını bilmek rahatlatıcı geliyor. Hayatım düşündüğüm kadar boktan değilmiş gibi hissetmemi sağlıyor."

Yüzünde tebessümle beni inceledikten sonra koliyi karıştırmaya devam etti. Onu izledim. İtiraflardan bazıları gülmesine sebep oldu. Bazıları kaşlarını çatmasına. Bazıları ise hiç okumamış olmayı dilemesine.

"Eline geçen en korkunç itiraf neydi?"

Bunun geleceğini biliyordum. Neredeyse ona itirafları çöpe attığımı söyleyerek yalan söylemiş olmayı dilemiştim ama onun yerine ufak kutuyu işaret ettim. Öne doğru eğilerek dokundu ama kendine doğru çekmedi.

"İçinde ne var?"

"Bir daha okumayı istemediğim itiraflar."

Kutuya baktıktan sonra yavaşça kapağını kaldırdı. Üstteki itiraflardan birini kaptı. "Babam..." Sesi kısıldı ve bana hüzünlü gözlerle baktı. Boğazının yutkunurken nazikçe hareket edişini görebiliyordum. Sonra bakışlarını tekrar itirafa çevirdi. "Babam sekiz yaşımdan beri benimle sevişiyor. Şu anda otuz üç yaşındaydım. Evli ve kendi çocuklarım var ama hâlâ ona hayır demekten çok korkuyorum."

Bu itirafı sadece kutuya geri koymakla kalmadı. Yumruğunun arasında sıkıştırdı ve sanki ona öfkeliymiş gibi itirafı kutuya fırlattı. Kapağını kapatıp kutuyu birkaç adım öteye ittirdi. Kutudan en az benim kadar nefret ettiğini görebiliyordum.

"Al," dedim ona açmadığı kutuyu uzatarak. "Şunlardan birkaç tane oku. Kendini iyi hissedeceksin."

Tereddüt ederek itiraflardan birini aldı. Okumadan önce doğrulup sırtını dikleştirdikten sonra derin bir nefes aldı.

"Ne zaman yemek için dışarı çıksam, gizlice birinin yemeğinin parasını ödüyorum. Bunu karşılayacak param yok ama kendimi iyi hissetmemi sağlıyor çünkü yabancı birinin

karşılık beklemeden onlar için iyi bir şey yaptığını bilselerdi o anın nasıl olabileceğini aklımda canlandırıyorum."

Gülümsedi ama iyilerden bir tane daha okumaya ihtiyacı vardı. Mavi renkli el işi kâğıdına basılmış olanı bulana kadar karıştırdım. "Bunu oku. Benim favorim."

"Her gece oğlum uykuya daldıktan sonra odasında yeni bir oyuncak saklıyorum. Her sabah uyanıp bulduğunda, oraya nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi davranıyorum. Çünkü Noel her gün olmalı ve oğlumun büyüye inanmayı bırakmasını hiç istemiyorum."

Kahkaha atıp bana minnettar bir şekilde baktı. "O çocuk ilk defa üniversite yurdunda uyanıp yeni oyuncağını bulamayınca bayağı üzülecek." İtirafı kutuya geri koyup karıştırmaya devam etti. "İçlerinde hiç sana ait itiraf var mı?"

"Hayır. Hiç itiraf yazmadım."

Bana şaşkınlıkla baktı. "Hiç mi?"

Başımı iki yana sallayınca o da şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. "Bu çok yanlış, Owen." Hemen ayağa kalkıp odadan ayrıldı. Neler olduğunu anlayamamıştım ama ben ayağa kalkıp onu takip etmeden önce geri döndü. "İşte," dedi bana bir kâğıtla kalem uzattı. Tekrar önümde oturup başıyla kâğıdı işaret ederek beni yazmaya teşvik ediyordu.

Konuştuğunu duyduğumda kâğıda bakıyordum. "Hiç kimsenin hakkında bilmediği bir şey yaz. Daha önce kimseye anlatmadığın bir şey."

Bunu söylediğinde gülümsedim çünkü ona söyleyeceğim çok şey vardı. O kadar çok fazla şey vardı ki muhtemelen buna inanamazdı ve aynı zamanda bilmesini istediğimden emin olmadığım çok şey vardı.

"Al." Kâğıdı yarısından yırttım ve ona bir parçasını uzattım. "Sen de bir tane yazmalısın."

Önce ben kendi itirafımı yazdım ama bitirdiğim an kalemi benden aldı. Tereddüt etmeden kendi itirafını yazdı.

Katlayıp kutunun içine atmaya çalıştı ama onu durdurdum. "Değiş tokuş yapmalıyız."

Hemen başını iki yana salladı. "Benimkini okuyamazsın," dedi sert bir şekilde.

O kadar inatçıydı ki daha fazla okumak istememi sağlıyordu. "Kimse okumazsa itiraf olmaz. Sadece paylaşılmayan bir sır olur."

Elini kutunun içine soktu ve itirafını diğerlerinin arasına bıraktı. "Bir itiraf sayılması için benim önümde okumana gerek yok." Kâğıdı elimden alıp diğer itiraflarla beraber kutunun içine soktu. "Diğerlerini yazıldığı anda okumuyorsun."

Haklıydı ama ne yazdığını bilmediğim için büyük hayal kırıklığına uğramıştım. Kutuyu yere döküp onunkini bulana kadar itirafları ayıklamak istiyordum ama ayağa kalkıp bana elini uzattı.

"Bana evime kadar eşlik et, Owen. Geç oluyor."

Dairesine olan yolun çoğunu sessizce yürüdük. Tuhaf bir sessizlik değildi. Sanırım ikimiz de diğerine veda etmeye hazır olmadığı için sessizdik.

Dairesinin olduğu binaya vardığında veda etmek için duraklamadı. Onu takip etmemi bekliyormuş gibi yürümeye devam etti.

Ben de ettim.

Arkasından 1408 numaralı dairesine kadar takip ettim. Kapısındaki kalaydan numara plakasına baktım ve John Cusack'a ait *1408* adındaki korku filmini izleyip izlemediğini sormak istiyordum. Ama sanırım hiç duymamıştı ve apartman numarasıyla aynı isimde bir korku filmi olmasından hoşlanmayabilirdi.

Anahtarını kilide sokup kapıyı ittirerek açtı. Açtıktan sonra benimle yüzleşmek için döndü ama öncesinde apart-

man numarasını işaret etmişti. "Ürkütücü ha? Filmi izledin mi?"

Başımla onayladım. "Bahsini açmayacaktım."

Tekrar numaraya bakıp iç çekti. "Ev arkadaşımı internetten buldum, o çoktan burada yaşıyordu. İnanır mısın, Emory'nin üç apartmandan birini seçme şansı varmış ve filmle olan ürkütücü ilişkisi yüzünden bunu seçmiş."

"Bu biraz rahatsız edici."

Başıyla onaylayıp nefes aldı. "O... biraz farklıdır."

Bakışlarını ayaklarına çevirdi.

Nefes alıp bakışlarımı tavana çevirdim.

Bakışlarımız ortada buluştu ve bu andan nefret ettim. Nefret ettim çünkü onunla konuşmayı bitirmemiştim ama onu bırakmamın zamanı gelmişti. Öpücük için çok erkendi ama ilk buluşmanın sona erişinin tuhaflığı ortadaydı. Ona iyi geceler dememi beklerken ne kadar rahatsız olduğunu hissedebildiğim için bu andan nefret ettim.

Bekleneni yapmak yerine apartmanın içini işaret ettim. "Gitmeden önce banyonu kullanmam sorun olur mu?"

Bu yeterince zararsız bir şeydi ve onunla biraz daha konuşmam için bahane vermişti. İçeri baktı. Yüzünde bir şüphe belirdiğini gördüm çünkü beni tanımıyordu ve onu asla incitmeyeceğimi bilmiyordu. Doğru olanı yapıp kendini korumak istiyordu. Bu hoşuma gitmişti. Kendini koruma güdüsü olduğunu bilmek biraz daha az endişe etmemi sağlamıştı.

Masum bir şekilde gülümsedim. "Çoktan işkence, tecavüz etmeyeceğime veya öldürmeyeceğime söz verdim."

Bunun onu neden iyi hissettirdiğini bilmiyordum ama kahkaha attı. "Eh, madem söz verdin," dedi kapıyı daha geniş açarak daireye girmeme izin verirken. "Ama bil diye söylüyorum, çok yüksek sesliyimdir. Jamie Lee Curtis gibi çığlık atabilirim."

Yüksek sesli olduğunda sesinin nasıl olduğunu düşünmemeliydim. Ama konuyu o açtı.

Bana banyonun olduğu yeri işaret etti ve içeri girip kapıyı ardımdan kapattım. Aynaya bakarken lavabonun kenarlarını kavradım. Kendime bunun tesadüften başka bir şey olmadığını anlatmaya çalıştım. Bu akşam kapımın önünde belirmesinin. Sanatımla bağlantı kurmasının. Benimle aynı ikinci isme sahip oluşunun.

Bu kader olabilir, anlarsın ya.

KAKTÜS TEAM

BEŞİNCİ BÖLÜM

AUBURN

Ben ne yapıyordum böyle? Bu tür şeylere cesaret edemezdim. Erkekleri evime davet etmezdim. Teksas beni bir kaltağa dönüştürüyordu.

Kafeine ihtiyacım olmadığını bildiğim hâlde bir demlik kahve koydum. Ama geçirdiğim günden sonra zaten uyuyamayacaktım, ne fark ederdi ki?

Owen banyodan çıktı ama dış kapıya doğru yönelmedi. Onun yerine oturma odasının en uzak köşesindeki bir tablo dikkatini çekti. Yavaşça ona doğru yürüyüp inceledi.

Tablo hakkında kötü bir şey söylemese iyi olurdu. Ama o bir sanatçıydı. Muhtemelen eleştirecekti. Fark etmediği durum ise o tablo Adam'ın ölmeden önce bana yaptığı son şey olduğuydu ve sahip olduğum her şeyden daha büyük bir anlamı vardı. Eğer Owen eleştirirse onu evimden kovacaktım. Aramızdaki bu flörtleşme her neyse, başladığından daha hızlı sonlanacaktı.

"Bu sana mı ait?" diye sordu tabloyu işaret ederek.

İşte başlıyoruz.

"Oda arkadaşımın," diye yalan söyledim.

Bana ait olduğunu bilmezse eleştirisinde daha dürüst olacakmış gibi hissetmiştim.

Bana dönüp bir süre baktıktan sonra dikkatini tekrar

tabloya verdi. Parmaklarını merkezinde, iki elin birbirinden ayrıldığı noktada gezdirdi. "İnanılmaz," dedi kısık bir sesle, sanki benimle konuşmuyormuş gibiydi.

"Öyleydi," diye kısık bir sesle söylerken beni duyabildiğini biliyordum ama pek umurumda değildi. "Bir fincan kahve ister misin?"

Bana dönmeden evet diye cevap verdi. Tabloya bir süre daha baktıktan sonra oturma odasını gezinmeye devam ederek her şeyi inceledi. Şansa bak, eşyalarımın çoğu hâlâ Oregon'da olduğu için bütün apartmanda bana ait olan tek şey o tabloydu. O yüzden benim hakkımda başka bir şey öğrenemeyecekti.

Ona bir fincan kahve doldurup tezgâh üzerinden uzattım. Mutfağa girip bir sandalyeyi kendine çekerek oturdu. Kendim kullanınca ona kremayla şekeri uzattım ama elini sallayarak reddettikten sonra kahvesinden bir yudum aldı.

Dairemde olduğuna inanamıyordum. Beni daha da şaşırtan şey bu konuda rahat hissetmemdi. Adam ile flört ettiğimden beri muhtemelen hayatıma giren tek adamdı. O zamandan beri kimseyle çıkmadığımdan değildi. Birkaç kere buluşmalara gitmiştim. Şey, iki tanesine. Sadece bir tanesi öpücükle sona ermişti.

"Ev arkadaşınla internetten tanıştığını söylemiştin değil mi?" diye sordu. "Nasıl oldu?"

Zorlu sorularıyla olayın doğrudan özüne girmek istiyormuş gibi görünüyordu, o yüzden basit bir soru sorduğu için rahatlamıştım. "Oregon'dan buraya taşınmaya karar verdiğimde internetten bir iş başvurusu yaptım. Benimle telefonda konuştu ve konuşma sona erdiğinde kirayı bölüşüp beraber bir evi paylaşmamız için beni davet etti."

Gülümsedi. "Fazlasıyla iyi bir ilk izlenim olmalı."

"Ondan değildi," dedim. "Sadece kirasını bölüşmek için birine ihtiyacı vardı, yoksa dairesinden çıkarılacaktı."

Kahkaha attı. "Mükemmel zamanlama diye buna denir."

"Bir daha söylesene."

"Mükemmel zamanlama diye buna denir," diye söyledi sırıtarak.

Ona kahkaha attım. Stüdyosuna girerken olmasını beklediğim tarzda biri değildi. Sanatçıların sessiz, sürekli düşünen, duygusal karakterler olduğunu sanırdım. Owen aslında kendine oldukça hâkim bir adam gibi görünüyordu. Başarılı bir işi olduğu düşünülürse, yaşına göre kesinlikle daha olgundu ama aynı zamanda kendi hâlinde ve... eğlenceliydi. Hayatında güzel bir düzen var gibi görünüyordu ve bu sanırım ona dair en çekici bulduğum kısımdı.

Öte yandan birbiriyle çelişkili bir his beni ele geçirdi çünkü bunun nereye vardığını görebiliyordum. Yirmili yaşlarındaki tipik bir kız için bu heyecan verici ve eğlenceli olurdu. En iyi arkadaşına mesajlaşarak anlatacağın türden bir şey. *Hey, çok çekici, başarılı bir adamla tanıştım ve gerçekten normal biri gibi görünüyor.*

Ama benim durumumda tipik olan bir şey yoktu ki bu gerginliğim ve beklentilerimle beraber artan tedirginliğimi de açıklıyordu. Kendimi hem onu merak ederken hem de dudaklarına, boynuna ve resmetmek dışında çok fazla şey yapabilecekmiş gibi görünen ellerine bakarken buluyordum.

Ama hissettiğim tereddüt daha çok benimleve tecrübesizliğimle ilgiliydi çünkü olay o noktaya gelirse ellerimle bile ne yapacağımı bildiğimden emin değildim. Kendime filmlerde veya kitaplarda adamla kadının birbirlerini çekici bulduğu, bu hisler üzerine... hareket ettikleri sahnelere nasıl geçtiklerini hatırlatmaya çalıştım. Adam ile beraber olduğum vaktin üzerinden çok zaman geçmişti, sonrasında ne olacağını unutmuştum.

Elbette, onunla bu gece beraber olmayacaktım ama birini öpmeye bile değer görecek kadar rahat hissedeli çok zaman

geçmişti. Tecrübesizliğimin ortaya çıkmasını istemiyordum, ki çoktan belli olduğuna emindim.

Bu kendine olan güvensizlik gerçekten düşüncelerime ve belli ki konuşmamıza yansımıştı çünkü ben konuşmuyordum, o ise sadece bakıyordu.

Bu hoşuma gitti. Bana bakması hoşuma gidiyordu çünkü birinin gözünde güzel hissetmeyeli çok zaman olmuştu. Şu anda beni yakından, öylesine hoşnut ve ateşli bakışlarla izliyordu ki gecenin geri kalanında konuşmayıp sadece bunu yapmamız benim için sorun olmazdı.

"Seni resmetmek istiyorum," dedi sessizliği bozarak. Sesinde bende olmayan bir güven vardı.

Görünüşe göre kalbim varlığını unuttuğumdan endişeliydi çünkü kalbimde gürültülü ve hızlı bir şekilde varlığını hatırlatıyordu. O farkına varmadan yutkunmaya çalıştım. "Beni mi resmetmek istiyorsun?" diye sordum utanç verici, zayıf bir sesle.

Yavaşça başını salladı. "Evet."

Gülümseyerek kelimelerinin bir erkeğin bana söylediği en erotik şey olduğu gerçeğini çaktırmamaya çalıştım. "Ben..." Kendimi sakinleştirmek için nefesimi verdim. "Acaba... kıyafetlerle mi olacak? Çünkü nü bir poz veremem."

Bu yoruma gülümsemesini veya kahkaha atmasını bekliyordum ama öyle yapmadı. Yavaşça ayağa kalktı ve fincanını tekrar dudaklarına götürdü. Kahve içme şekli hoşuma gitmişti. Sanki kahve bütün dikkatini hak edecek kadar önemliydi. Kahvesini bitirdiğinde tezgâha bıraktı ve dikkatini bana verirken bana imalı bir bakış attı. "Seni resmettiğimde orada olmana bile gerek yok. Sadece seni resmetmek istiyorum."

Neden ayakta durduğunu bilmiyordum ama gergin hissetmeme sebep olmuştu. Ayakta durduğu gerçeği ya gitmek üzere olduğu ya da bir atakta bulunacağı anlamına geliyordu. İkisine de pek hazır değildim.

"Eğer orada değilsem, beni nasıl resmedeceksin?" Etrafımı bir atmosfer gibi saran özgüvene sahipmişim gibi bile davranamadığımdan nefret ediyordum.

Bir atakta bulunacağına dair korkularımı onaylamıştı çünkü yavaşça tezgâhın etrafından bana doğru yürüdü. Sırtım tezgâha yaslanana kadar bütün bu süre boyunca onu izledim. Doğrudan önümde duruyordu. Sağ elini kaldırdı ve –evet, orada olduğunu biliyorum sevgili kalbim– parmaklarıyla hafifçe çenemin altına dokunarak yavaşça yüzümü yukarı kaldırdı. Nefesimi tuttum. Gözleri yavaşça yüzümü incelerken, her bir detaya takılarak boynumdan yukarısına bütün dikkatini vermişti. Gözlerinin çenemden yanaklarıma, alnımdan tekrar gözlerime kadar üzerimde gezinişini izledim.

"Seni hatıralarımdan resmedeceğim," dedi yüzümdeki tutuşunu bırakırken. Arkasındaki tezgâha değene kadar iki adım geri attı. Bakışlarının kısa bir an göğsüme çekilişini görene kadar ne kadar güçlükle nefes aldığımın farkına varmamıştım. Ama tepkilerimin çok belirgin olup olmadığı konusunda endişelenmeye vaktim yoktu çünkü şu anda tek odak noktam ciğerlerime oksijeni nasıl alabileceğim ve boğazımdan sesi nasıl çıkaracağımdı. Titrek bir şekilde nefes alırken şu anda ihtiyacımın kahve olmadığının farkına vardım. Suya ihtiyacım vardı. Buz gibi su. Ona doğru yürüyerek bir dolabı açtım ve kendime bir bardak su doldurdum. Ellerini arkasındaki tezgâha yasladı ve bir ayağını diğerine atarak ben bardağın yarısını kafaya dikerken sırıtıyordu.

Bardağı tezgâha bıraktığımda çıkan ses biraz fazla sesli, dramatikti ve gülmeme sebep oldu. Ağzımı silerek bu kadar kendimi açık ettiğim için lanet okudum.

Telefonu çaldığında kahkahası yarıda kesildi. Hızlıca doğrulup telefonu cebinden çıkardı. Ekrana bakıp telefonunu sessize aldı ve tekrar cebine koydu. Gözleri oturma odasında bir kere daha gezindikten sonra tekrar bana döndü. "Gitsem iyi olur."

Vay canına. Her şey yolunda gitti.

Başımla onaylayıp fincanı bana uzattığında elinden al dım. Arkamı dönüp yıkamaya başladım. "Şey, iş için teşek kür ederim," dedim. "Ayrıca evime kadar bana eşlik ettiğin için."

Gidişini izlemek için arkamı dönmedim. Deneyimsizliğim aramızdaki hissi öldürmüş gibi hissediyordum. Bu yüzden kendime değil, ona kızgındım. Cüretkâr olmadığım ve kendimi ona atmadığım gerçeğinden keyfi kaçtığına kızgındım. Muhtemelen Hannah'dan gelen bir aramayı hemen kaçıp gitmek için fırsat olarak kullanmasına üzgündüm.

İşte tam da bu yüzden böyle şeyler yapmıyordum.

"Bir kız değildi."

Sesi beni şaşırttı ve hemen döndüğümde onu arkamda buldum. Cevap vermeye çalıştım ama ne diyeceğimi bilmiyordum, o yüzden çenemi kapalı tuttum. Aklımdan geçenlerden bihaber olmasına rağmen bu kadar sinirlendiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Bir adım daha yaklaştı ve kendimi arkamdaki tezgâha yaslayarak mantıklı bir şekilde kalmam için aramızda olması gereken iki adımlık mesafeyi bıraktım.

"Başka bir kız aradığı için seni bıraktığımı düşünmeni istemiyorum," dedi lafını daha detaylı şekilde açıklayarak.

Bunu söylemesi çok hoşuma gitmişti ve ona dair aklımdan geçen bütün negatif düşüncelerin yok olmasına sebep olmuştu. Belki de yanılıyordum. Ara sıra mantıksız tepkiler verebiliyordum.

Tekrar lavaboya döndüm çünkü gitmek için bir bahane uydurmadığını duymanın beni ne kadar memnun ettiğini görmesini istemiyordum. "Seni arayanlar beni ilgilendirmez, Owen."

Elleri tezgâhın durduğum yerin iki yanını kavradığında hâlâ lavaboya dönüktüm. Yüzü başımın yanına doğru yak-

ayak ve nefesini ensemde hissedebiliyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama sırtım göğsüne değene kadar bütün vücudum istemsizce hareket etti. Dans ederken olduğumuz kadar yakınlaşmış değildik ama dans etmediğimizi düşününce daha mahrem hissettiriyordu.

Çenesini omzuma yasladı ve ben de gözlerimi kapayarak iç çektim. Bana hissettirdikleri çok kuvvetliydi. Ayakta durmakta zorluk çekiyordum. Tezgâha sıkıca tutunurken parmak boğumlarımın nasıl beyazladığının farkına varmadığını umuyordum.

"Seni yine görmek istiyorum," diye fısıldadı.

Bunun neden kötü bir fikir olduğunun sebeplerini düşünmedim. Odak noktamın ne olması gerektiğini düşünmedim. Onun yerine bana bu kadar yakın olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini ve ne kadar daha fazlasını istediğimi düşündüm. Bütün kötü yanlarım ona tepki veriyordu ve sesimi, "Tamam," demek için zorladım çünkü iyi yanlarım bir savunma uyduramayacak kadar zayıflardı.

"Yarın akşam," dedi. "Evde misin?"

Yarını düşündüm ve bir anlığına hangi ayda olduğumuz bir yana, haftanın hangi günü olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Nerede ve kim olduğumun farkına varıp hâlâ perşembe akşamında olduğumuzun, yarının ise cuma olduğunu hatırlayınca, yarın akşam gerçekten de boş olduğum sonucuna vardım.

"Evet," diye fısıldadım.

"Güzel," dedi. Şu anda gülümsediğine neredeyse emindim. Sesinde duyabiliyordum.

"Ama..." Dönüp onunla yüzleştim. "İşle zevki karıştırmama konusunda dersini aldığını sanmıştım. Bugün kendini bu yüzden zor durumda bulmadın mı?"

Hafif bir kahkahayla gülümsedi. "Kendini kovulmuş sayabilirsin."

Gülümsedim çünkü daha önce bir işten kovulduğum için bu kadar mutlu olduğumu sanmıyordum. Yarın akşam evime gelmesini her gün saatliğine 100$ çalışmayı tercih ederdim. Ve bu beni şaşırtıyordu. Hem de çok.

Owen dönüp dış kapıya yöneldi. "Yarın akşam görüşürüz, Auburn Mason Reed."

Arkasından kapıyı kapatırken iki saniyeliğine göz göze geldiğimizde ikimiz de gülümsüyorduk. Öne doğru düşüp başımı kollarıma dayayarak bu akşam alamadığım kadar çok nefesi ciğerlerime çektim.

"Ah aman Tanrım," diye nefesimi verdim. Bu kesinlikle rutinimden beklenmedik bir ayrılış olmuştu.

Kapıya birden vurulması beni ürkütmüştü ve kapı açılmaya başlarken yerimde doğruldum. Tekrar kapıda belirdi. "Arkamdan kapını kitler misin? Pek iyi bir mahallede yaşamıyorsun."

İsteğine gülümsemeden edemedim. Kapıya gittim ve o da biraz daha iterek açtı. "Ayrıca bir şey daha var," diye ekledi. "Yabancılarla rastgele binalara bu kadar rahatça girmemelisin. Dallas hakkında hiçbir şey bilmeyen biri için bu hiç de akıllıca değildi."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Eh, sen de bir çalışan bulmak için bu kadar çaresiz durumlara düşmemelisin," dedim kendimi savunarak. Kapıyı kilitlemek için elimi kaldırdım ama kapatmak yerine kapıyı biraz daha araladı.

"Portland'da nasıl olduğunu bilmiyorum ama yabancıları dairene de almamalısın."

"Bana evime kadar eşlik ettin. Banyomu kullanmana engel olamazdım."

Kahkaha attı. "Teşekkür ederim. Minnettarım. Sadece başka birinin banyonu kullanmasına izin verme tamam mı?"

Ona flörtöz bir şekilde sırıtırken, içimden böyle bir şey geldiği için gururluydum. "Henüz bir buluşmaya bile çıkma-

ok ve şimdiden banyomu kimin kullanıp kullanmayacağını mı söyluyorsun?"

Bana da aynı şekilde sırıtarak karşılık verdi. "Biraz pozitif hissetmeden edemedim. Gerçekten güzel bir banyoydu."

Gözlerimi devirip kapıyı kapatmaya başladım. "İyi geceler, Owen."

"Ciddiyim," dedi. "Küçük tatlı deniz kabuğu sabunların bile var. Onlara bayılıyorum."

Beni kapının aralığından izlerken ikimiz de kahkahalarla gülüyorduk. Tam kapıyı kapatıp kilitledikten sonra tekrar kapıya vurdu. Başımı iki yana sallayıp kapıyı açtım ama bu sefer zincirli kilide takılmıştı.

"Yine ne var?"

"Gece yarısı oldu!" diye aceleyle söylerken elini kapıya vurdu. "Onu ara. Ev arkadaşını ara!"

"Ah, kahretsin," diye mırıldandım. Telefonumu alıp Emory'nin numarasını çevirdim.

"911'i aramak üzereydim," diye telefona cevap verdi Emory.

"Özür dilerim, neredeyse unuttuk."

"Gizli kelimeyi kullanman gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hayır, ben iyiyim. Çoktan ardından kapıyı kilitledim, o yüzden bu akşam beni katledeceğini sanmıyorum."

Emory iç çekti. "Bu kötü oldu," dedi. "Seni katletmediği için değil," diye hızlıca ekledi. "Sadece gizli kelimeyi söylemeni gerçekten istiyordum."

Kahkaha attım. "Güvenliğimin seni hayal kırıklığına uğratmasına üzüldüm."

Tekrar iç çekti. "Lütfen? Benim için bir kere söyle."

"Pekâlâ," diye inleyerek söyledim. "Etten elbise. Mutlu oldun mu?"

Konuşmadan önce bir duraklama oldu. "Bilmiyorum. Şimdi gizli kelimeyi beni mutlu etmek için mi yoksa gerçekten tehlike de olduğun için mi söylediğinden emin değilim."

Kahkaha attım. "Ben iyiyim. Eve geldiğinde görüşürüz." Telefonu kapattım ve aralık kapıdan Owen'a baktım. Kaşlarını kaldırmış ve başını eğmişti.

"Gizli kelimen *etten elbise* miydi? Bu biraz ürkütücü değil mi?"

Gülümsedim çünkü kısmen öyleydi. "Korku filmiyle olan bağlantısına göre bir daire seçmekte öyle. Sana Emory'nin farklı olduğunu söylemiştim."

Bana katılırmış gibi başını salladı.

"Bu akşam eğlenceliydi," dedim ona.

Gülümsedi. "Ben daha çok eğlendim."

İkimiz de neredeyse abartılı bir şekilde gülümsüyorduk ki doğrulup bu sefer kapıyı kesin olarak kapatmaya karar verdim.

"İyi geceler, Owen."

"İyi geceler, Auburn," dedi. "Dilbilgimi düzeltmediğin için teşekkür ederim."

"Beni öldürmediğin için teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Gülümsemesi yok oldu. "Henüz."

Bu yoruma gülmeli miydim bilemiyordum.

"Şaka yapıyorum," dedi yüzümdeki tereddüdü gördüğü anda. "Bir kızı etkilemeye çalışırken şakalarım genellikle başarısız olur."

"Endişelenme," diyerek onu teselli ettim. "Bu akşam stüdyona girdiğim anda biraz etkilenmiştim."

Takdir eden bir şekilde gülümseyerek ben kapatmadan önce elini kapı aralığından uzattı. "Bekle," dedi parmaklarını kıpırdatarak. "Bana elini uzat."

"Neden? Kilitli kapılar ardından yabancıların elini tutmamam gerektiği konusunda beni uyarasın diye mi?"

Başını sallayarak sorumu savuşturdu. "İki yabancıdan çok daha fazlasıyız, Auburn. Bana elini uzat."

Tereddütle parmaklarımı kaldırıp hafifçe onunkilere dokundum. Ne yaptığından emin değildim. Bakışları parmaklarımıza çekildi ve kafasını kapı çerçevesine yasladı. Ben de aynısını yaptım ve parmaklarını benimkiler arasına kaydırırken ellerimizi izledik.

Kilitli kapının farklı taraflarındaydık, sadece eline dokunmanın destek için duvara yaslanmama nasıl neden olduğuna dair bir fikrim yoktu ama başıma gelen buydu. Kollarımdan bir ürperti geçti ve gözlerimi kapattım.

Parmakları nazikçe avuç içime dokunup elime doğru ilerledi. Nefes alışlarım titrekti ve elim gittikçe daha çok titriyordu. Kilidi açarak onu içeri alıp elime yaptığını vücudumun geri kalanına yapması için yalvarmadan önce kendimi durdurmalıydım.

"Bunu hissettin mi?" diye fısıldadı.

Başımla onayladım çünkü doğrudan bana baktığını biliyordum. Bakışlarını hissedebiliyordum. Tekrar konuşmadı ve sonunda elleri hareket etmeyi bırakınca yavaşça gözlerimi açtım. Hala beni kapı aralığından izliyordu ve gözlerimi tamamen açtığım anda hızlıca kafasını kapı çerçevesinden kaldırıp elini çekerek elimi havada bıraktı.

"Siktir," dedi doğrularak. Elini saçından geçirdikten sonra ensesini kavradı. "Özür dilerim. Çok tuhafım." Ensesini bırakıp kapı kulpunu tuttu. "Bu sefer gerçekten gidiyorum. Seni korkutup kaçırmadan," dedi gülümseyerek.

Sırıttım. "İyi geceler, OMG."

Gözleri muzip bir şekilde kısılırken başını ileri geri salladı. "Senden hoşlandığım için şanslısın, Auburn Mason Reed."

Bunu söyleyerek kapıyı kapattım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Sanırım bu oğlana tutulmuştum.

"Auburn."

Kalkmaya hazır olmadığım için inledim ama birinin eli omzumdaydı ve beni sarsıyordu.

Çok ayıp.

"Auburn, kalk." Emory'nin sesiydi. "Polisler geldi."

Hemen yana doğru yuvarlandığımda onu tepemde dikilirken gördüm. Gözlerinin altında rimel vardı ve sarı saçları her yere dağılmıştı. Beklenmedik bir şekilde dağınık görünüşü beni polislerin burada olduğunu söylemesinden daha çok korkutmuştu. Yatağımda doğruldum. Saati kontrol etmek için çalar saatimi bulmaya çalıştım ama gözlerim görmemi sağlayacak kadar açılmıyordu. "Saat kaç?"

"Dokuzu geçiyor," dedi. "Ve... beni duydun mu? Bir polisin geldiğini söyledim. Seni soruyor."

Yataktan kayarak kalktım ve kot pantolonumu aradım. Yatağımın diğer yanında yere düşmüş şekilde buldum. Düğmelerini kapatır kapatmaz gömlek için dolaba uzandım.

"Başın bir çeşit belada mı?" diye sordu Emory, şimdi kapımın yanında duruyordu.

Kahretsin. Benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini unutmuştum.

"O polis değil," dedim ona. "Sadece Trey, kayınbiraderim."

Hâlâ kafasının karışık olduğunu görebiliyordum ve bu çok mantıklıydı çünkü o benim gerçekten kayınbiraderim değildi. Sadece onu bu şekilde tanıtmak daha kolaydı. Aynı zamanda neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Yatak odamın kapısını açtım ve Trey'i mutfakta kendine kahve hazırlarken gördüm.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum ona. Arkasını döndü ve gülümsemesini gördüğüm an her şeyin yolunda olduğunu biliyordum. Sadece ziyaret etmek için buradaydı.

"Her şey yolunda," dedi. "Vardiyam yeni bitti ve bu böl-

gedevdim. Sana kahvaltı getirebileceğimi düşündüm." Bir torbayı kaldırıp tezgâhta bana doğru fırlattı. Emory arkamdan gelip torbayı kaparak açtı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Trey'e bakarak. "Polisler istediği kadar bedava donut alabiliyorlar mı?" Hamur işlerinden birini kapıp ağzına atarken oturma odasına doğru yöneldi. Trey ona aşağılamayla baktı ama o farkına varmamıştı. Bugün aynaya bakmadığının farkında olup olmadığını merak ettim. Umursadığını sanmıyordum. Onun bu huyuna bayılıyordum.

"Kahvaltı için teşekkür ederim," dedim ona. Bir tabureye otururken haber vermeden uğramasının neden sorun olmadığını düşündüğü kafamı karıştırmıştı. Özellikle sabahın bu kadar erken saatinde. Ama tek kelime etmedim çünkü gece geç yatıp pek uykumu alamadığım için huysuz olduğumdan emindim. "Lydia bugün eve dönüyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Yarın sabah." Fincanını tezgâha koydu. "Dün akşam neredeydin?"

Başımı eğerken neden bunu sorduğunu merak ediyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

Bana bakış attı. "Bir saat geç aradığını söyledi."

Şimdi neden burada olduğunu anlamıştım. "Gerçekten bana kahvaltı mı getirmek istedin yoksa bunu beni kontrol etmek için bahane olarak mı kullanıyorsun?"

Bana fırlattığı gücenmiş bakış söylediğime pişman olmamı sağlamıştı. Bıkkın bir şekilde nefesimi bırakıp kollarımı tezgâha yasladım. "Çalışıyordum," dedim. "Fazladan para için sanat galerisinde birinin yerine çalıştım."

Trey, tam da dün akşam Owen'ın durduğu yerde duruyordu. Trey ve Owen muhtemelen aynı boylardalardı ama bir sebepten Trey daha göz korkutucu görünüyordu. Her zaman polis üniforması giydiğinden mi, yoksa sertleşmiş

yüz hatlarından mıydı bilmiyorum. Koyu kahverengi gözleri her zaman hoşnutsuz görünüyordu ama Owen ise gülmeden edemiyordu. Owen'ı düşünmek ve onu bu akşam tekrar göreceğim gerçeği hemen ruh hâlimi düzeltmişti.

"Bir sanat galerisinde mi? Hangisi?"

"İşyerime yakın olan, Pearl'deki. Adı İtiraf Et."

Trey'in çenesi gerildi ve kahvesini tezgâha bıraktı. "Orayı biliyorum," dedi. "Callahan Gentry'nin oğlu o binanın sahibi."

"Callahan Gentry'nin kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

Başını iki yana sallayarak kahvesini lavaboya döktü. "Cal bir avukat," dedi. "Ve oğlu ise bir baş belası."

Hakaretine yüzünü buruşturdum çünkü anlayamıyordum. Owen baş belası olarak tanımlayacağım son insandı. Trey tezgâhtaki anahtarlarını kapıp mutfaktan çıkmaya başladı. "Onun için çalışman hoşuma gitmedi."

Trey'in fikrinin benim için bir önemi yoktu ama bu yorumu yapması bile beni biraz şaşırtmıştı. "Bu konuda endişelenmene gerek yok," dedim. "Dün akşam kovuldum. Sanırım bir elemanda aradığı şeylere sahip değildim." Ona dün akşam kovulmamın asıl sebebini söylememiştim. Bunun onu daha çok rahatsız edeceğinden emindim.

"İyi," dedi. "Pazar akşamı yemeğe geliyor musun?"

Ona kapıya kadar eşlik ettim. "Hiç kaçırır mıyım?"

Trey kapıyı açtıktan sonra benden yana döndü. "Eh, daha önce hiç aramayı da unutmamıştın ama dün akşam olanlara bak."

Vurdu ve gol oldu.

Yüzleşmelerden nefret ediyordum ve eğer geri adım atmazsam tavrım bir tartışma çıkaracaktı. En son istediğim şey Trey veya Lydia ile bir gerginlik yaşamaktı. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Dün iki işte çalıştığım için geç bir

gözle oldu. Kahvaltı için teşekkür ederim. Bir daha habersiz geldiğimde daha nazik olurum."

Gülümseyerek uzanıp bir tutam saçı kulağımın arkasına sardı. Mahrem bir hareketti ve bunu yapacak kadar rahat hissetmesinden hoşlanmamıştım. "Sorun değil, Auburn." Elini çekip apartman koridoruna adım attı. "Pazar gecesi görüşürüz."

Kapıyı kapatıp yaslandım. Bu aralar onda farklı bir havalar seziyordum. Portland'da yaşadığımda onu hiç görmezdim. Her nasılsa Teksas'a taşınmak onu daha fazla görmeme sebep olmuştu ve arkadaşlığımızın tanımı konusunda aynı fikirde olduğumuzdan emin değildim.

"Ondan hoşlanmadım," dedi Emory. Oturma odasına baktım. Kanepede oturup donut yerken dergi karıştırıyordu.

"Onu tanımıyorsun ki," diye savundum Trey'i.

"Dün akşam gelen adamı daha çok sevmiştim." Beni yargılarken kafasını dergiden kaldırmaya bile tenezzül etmemişti.

"Dün akşam burada mıydın?"

Başıyla onayladı ve sodasından bir yudum alırken yine göz teması kurmamıştı. "Evet."

Ne? Neden bunun sorun olmadığını düşünüyordu?

"Gizli kelime konusunda seni ararken burada mıydın?"

Tekrar başıyla onayladı. "Odamdaydım. Gizlice dinleme konusunda bayağı iyiyimdir."

Bir kere başımı salladım ve odama doğru yöneldim. "Bunu bildiğim iyi oldu, Emory."

ALTINCI BÖLÜM

OWEN

Eğer daha akıllı olsaydım, şu anda dairemde hazırlanıyor olurdum.

Eğer daha akıllı olsaydım, bu akşam söz verdiğim gibi Auburn'ün dairesine gitmeye kendimi zihinsel olarak hazırlıyor olurdum.

Eğer daha akıllı olsaydım, burada oturuyor olmazdım. Babamın kapıdan çıkıp ellerimin arkamda kelepçelenmiş şekilde beni görmesini bekliyor olmazdım.

Şu anda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum ama hissizlik muhtemelen olması gereken tepki değildi. Kapıdan her an girmek üzere olduğunu ve gözlerinin içine bakmanın yapmak istediğim son şey olduğunu biliyordum.

Kapı kapandı.

Bakışlarımı çevirdim.

Yavaşça odaya girerken adımlarını duydum. Sandalyemde kıpırdandım ama bileklerime batan metal sayesinde pek hareket edemiyordum. Pişman olacak bir şey söylememek için alt dudağımı ısırdım. O kadar sert ısırdım ki kan tadını aldım. Ona bakmaktan kaçınmaya devam ederken duvarda asılmış postere odaklanmayı seçtim. Bir kristal meth kullanıcısının on yıl içerisindeki değişimini fotoğraflarla göstermişlerdi. On resimdeki adamında aynı kişi olduğunu ve hep-

sinin sabıka fotoğrafları olduğunun farkında olarak baktım. Bu adamın en az on defa tutuklandığı anlamına geliyordu.

Benden dokuz tutuklanma öndeydi.

Babam karşımda oturduğu yerden iç çekti. O kadar derinden iç çekmişti ki nefes masanın diğer tarafından bana ulaşmıştı. Birazcık geri çekildim.

Şu anda aklından ne geçtiğini bilmek bile istemiyordum. Sadece kendi kafamdan neler geçtiğini biliyordum ve hayal kırıklığı denizinden başka bir şey değildi. Tutuklanmamdan çok Auburn'ü yüzüstü bıraktığım içindi. Birçok insanın onu yüzüstü bıraktığı bir hayat yaşamış gibiydi ve onlardan biri olmak üzere olmamdan nefret ediyordum.

Nefret ettim.

"Owen," dedi babam, dikkatimi çekmeye çalışarak.

Dikkatimi vermedim. Bitirmesini bekledim ama ismim dışında tek kelime etmedi.

Sadece ismimi söylemiş olması hoşuma gitmemişti çünkü şu anda bana söylemek istediği birçok şey olduğunu biliyordum. Benim ona söylemek istediğim çok şey vardı ama Callahan Gentry ve oğlu pek konuşkan kişiler değildiler.

Owen Gentry, Callahan Gentry'nin tek oğlu hâline geldiği geceden beri böyleydi.

Sanırım hayatımda bu anı değiştirmek istemeyeceğim tek gün oydu. O gün, yaptığım hataları yapmaya devam etmemin sebebiydi. O gün yüzünden burada oturup babamla seçeneklerim hakkında konuşmak üzereydim.

Bazen Carey'nin hâlâ bizi görüp görmediğini merak ediyordum. Babamla geldiğimiz hâl konusunda ne düşüneceğini merak ediyordum.

Dikkatimi meth posterinden çevirerek babama baktım. Son birkaç yıldır sessizlik sanatında uzmanlaşmıştık. "Carey'nin şu anda bizi görebildiğini düşünüyor musun?"

Babamın yüzü ifadesiz şekilde kaldı. Gözlerinde sadece

hayal kırıklığı görebiliyordum ve baba olmayı başaramaması yüzünden mi yoksa bu durumda olduğum için mi ya da Carey konusu açtığım için mi hayal kırıklığı yaşıyordu bilemiyordum.

Ağabeyimin konusunu hiç açmazdım. Babam da kardeşimden hiç bahsetmezdi. Şu anda neden yaptığımı bilemiyordum.

Öne doğru eğildim ve bakışlarım onun üzerindeydi.

"Benim hakkımda ne düşünürdü, baba?" diye fısıldadım. Çok kısık sesle. Eğer sesim bir renk olsaydı, beyaz olurdu.

Babamın çenesi gerildi, o yüzden ben de devam ettim.

"Hayır diyemeyişim onu hayal kırıklığına uğratır mıydı?"

Babam nefes alıp bakışlarını uzağa çevirerek göz temasımızı kesti. Onu rahatsız ediyordum. Şu anki hâlimden daha fazla öne eğilemezdim, o yüzden göğsüm aramızdaki masaya değene kadar sandalyemde öne doğru kaydım. Olabildiği kadar yakınlaşmıştım.

"Carey senin hakkında ne düşünürdü, baba?"

Bu cümle siyaha boyanmış olabilirdi.

Babamın yumruğu masayla buluştu ve birden ayağa kalktığında sandalyesi geri düştü. Odayı iki kere turlayıp sandalyeyi tekmeleyerek duvara savrulmasına sebep oldu. İki metre kadar olan odanın bir ucundan diğer ucuna turlamaya devam etti. O kadar sinirliydi ki bu kadar ufak bir odada olmamıza üzüldüm. Adamın bütün agresifliğini boşaltmak için alana ihtiyacı vardı. İnsanları tutukladıklarında bu tür durumları düşünüp onları avukatlarıyla beraber ufak kare odaları tıkmamalıydılar. Çünkü avukatın aynı zamanda babası olabileceğini ve babanın da bütün *öfkesini* sığdırmak için alana ihtiyacı olacağı hiç belli olmazdı.

Birkaç kere derin nefes alıp verdi. Aynı gençken Carey ve bana öğrettiği gibi. Erkek kardeş olduğumuz için eskiden çok kavga ederdik. Diğer erkek kardeşlerden fazla olmazdı

ama o zamanlar, Callahan Gentry bir babayken, öfkemiz, fiziksel bir şey yapmak yerine içten içe nasıl baş edeceğimiz öğretmek için elinden geleni yapardı.

"Kendi tepkilerini sadece kendin kontrol edebilirsin" derdi bize. "Başka kimse yapamaz. Öfkeni kontrol eder sen mutluluğunu kontrol edebilirsin. Kontrol altına alır çocuklar."

O kelimeleri ona tekrar edip etmemem gerektiğini düşündüm.

Kontrol altına al baba.

Muhtemelen söylememeliydim. Söylediklerimde ciddi olmadığıma sessizce kendini ikna etmeye çalışırken onu bölmemi istemiyordu. Çok fazla stres altında olduğum için öyle konuştuğumu kendine söylüyordu.

Callahan Gentry kendine yalan söylemekte başarılıydı.

Eğer onu şu anda resmetseydim, bulabildiğim bütün mavi tonlarında resmederdim. Sakince avucunu aramızdaki masaya yerleştirdi. Ellerine baktı ve benimle göz teması kuramadı. Uzun ve yavaşça nefes aldıktan sonra daha yavaşça nefes verdi. "En kısa zamanda kefaletini ödeyeceğim."

Umursamaz olduğumu düşünmesini istiyordum. Umursamaz değildim ama. Burada olmak istemiyordum ve şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Gitmem gereken başka bir yer yok zaten," dedim ona.

Yani, yoktu, değil mi? Gitsem bile geç kalmış olacaktım ayrıca şu anda belirip Auburn'e nerede olduğumu söylememe imkân yoktu. Ya da neden olduğumu. Ayrıca dün akşam ondan uzak durmam konusunda uyarılmıştım, bir de o vardı.

İşte öyle. Kimin kefalete ihtiyacı vardı ki? Benim yoktu.

"Gitmem gereken başka bir yer yok zaten," diye tekrar ettim.

Babamın bakışları benimkilerle buluştu ve ilk defa gözyaşlarını fark ettim. O gözyaşlarıyla beraber bir umut da

belirmişti. Kırılma noktasına ulaştığının umudu. Bunun son radde olduğunun umudu. Sonunda, "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Owen? Bunu senin için nasıl iyi hâle getirebilirim?" diye söyleyeceğinin umudu.

Ama bunların hiçbiri gerçekleşmemişti ve umudu gözlerindeki yaşlarla beraber yok oldu. Arkasını dönüp kapıya yöneldi. "Bu akşam konuşacağız. Evde."

Ve gitti.

"Sana ne halt oldu?" diye sordu Harrison. "Berbat görünüyorsun."

Barda bir tabureye oturdum. Yirmi dört saatten fazla süredir uyumamıştım. Birkaç saat önce kefaletim ödenir ödenmez stüdyoma gitmiştim. Durumu tartışmak için babamın evine gitmeye tenezzül bile etmemiştim çünkü onunla yüzleşmeden önce biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Auburn'ün muhtemelen uyuduğunu veya uyuyamayacak kadar *sinirli* olduğunu biliyordum çünkü bu akşam sözümü tutmayarak evine gitmemiştim. Muhtemelen en iyisi buydu. Hayatımı bir parçası olmayı isteyecek kadar düzene sokmam gerekiyordu.

"Dün akşam tutuklandım."

Harrison hemen bana uzatmak üzere olduğu bira bardağını doldurmayı bıraktı. Göğsünü gererek benimle yüzleşti. "Affedersin... *tutuklandım* mı dedin?"

Başımla onayladım ve barın diğer tarafına uzanıp yarı doldurulmuş birayı ondan aldım.

"Umarım açıklama yapmak üzeresindir," dedi içkimden kocaman bir yudum almamı izlerken. Bardağı bara bırakıp dudaklarımı sildim.

"Mal barındırmaktan tutuklandım."

Harrison'ın ifadesi hemen öfke ve gerginlik karışımı bir hâl aldı. "Bir dakika," dedi. Öne eğilip sesini fısıltı hâline getirdi. "Onlara benim..."

Bunu sormasına bile alınmıştım, o yüzden sorusunu bitirmeden lafını kestim. "Elbette hayır," dedim. "Hapların nereden geldiği konusunda bir şey söylemeyi reddettim. Maalesef mahkemeye çıktığımda bunun durumuma pek bir yararı olmayacak. Görünüşe göre insanları ispiyonladığında seni rahat bırakıyorlar." Kahkaha atıp başımı iki yana salladım. "Bu çok boktan değil mi? Çocuklara ispiyonlamanın kötü bir şey olduğunu öğretiriz ama yetişkinleri bunun için ödüllendiririz."

Harrison cevap vermedi. Söylemek istediği bütün lafları görebiliyordum ve onları içinde tutmak için elinden geleni yapıyordu.

"Harrison," dedim öne doğru eğilerek. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek. Bu benim ilk suçum, o yüzden çok büyük bir ceza alacağımı sanmıyorum..."

Başını iki yana salladı. "Sorun *var*, Owen! Bu saçmalığı bırakmanı bir yıldan fazladır söylüyorum. Sonunda yakalanacağını biliyordum ve sana söylemiştim diyen kişi olmaktan nefret ediyordum ama sana kahrolası milyonlarca defa söyledim."

Nefesimi bıraktım. Şu anda bunu dinlemek için çok yorgundum. Ayağa kalkıp bara on dolarlık bir kâğıt koydum ve arkamı dönüp oradan çıktım.

Ama haklıydı. Bana söylemişti. Ayrıca söyleyen sadece o da değildi çünkü kendime Harrison'dan çok daha öncesinden bunun eninde sonunda başıma iş açacağını kendime söylüyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

AUBURN

"Yeniden doldurmamı ister misiniz?"

Gülümseyerek, "Tabii," dedim garsona, bir yenisine ihtiyacım olmadığını bildiğim hâlde. Çıkıp gitmeliydim ama içimdeki ufak bir parçam Lydia'nın geleceğini umuyordu. Mutlaka unutmuş olmalıydı.

Ona mesaj atıp atmamak üzerine düşündüm. Bir saatten fazla geç kalmıştı ve burada acınası bir şekilde oturarak beklerken ekilmediğimi umuyordum.

Beni eken ilk insan da değildi. Bu ödül Owen Mason Gentry'ye gidiyordu.

Bilmeliydim. Buna hazırlıklı olmalıydım. Bütün gece gerçek olmayacak kadar iyi davranmıştı ve ondan üç hafta boyunca haber almadığım gerçeği erkeklerden vazgeçmenin akıllıca bir karar olduğunu kanıtlamıştı.

Yine de acıtıyordu. Hem de çok acıtıyordu çünkü perşembe gecesi kapımdan çıkarken çok umutluydum. Onunla tanıştığım için değil de Teksas'ın o kadar da kötü olmadığını düşünmeme sebep olduğundandı. Belki bir kereliğine de olsa işlerin benim istediğim şekilde gideceğini ve karmanın bana müsamaha gösterdiğini düşünmüştüm.

Yalancının teki olduğunun farkına varmak acıtsa da Ly-

dia tarafından ekilmek Owen'a göre biraz daha fazla acıtmıştı çünkü Owen beni doğum günümde ekmemişti.

Lydia nasıl unutabilirdi?

Ağlamayacaktım. Bunu yapmayacaktım. Bu kadın uğruna yeterince gözyaşı dökmüştüm ve daha fazlasına sebep olmayacaktı.

Garson masada içeceğimi tekrar doldurdu. Alkolsüz içeceğimi.

Acıması bir şekilde soda içip restoranda yalnız oturarak bu ay ikinci defa ekilmiştim ve bugün yirmi birinci yaş günümdü.

"Hesabı alayım," dedim yenik düşmüş şekilde. Garson hesabı masaya koyarken bana acıyan bir bakış attı. Parayı ödeyip çıktım.

İşten eve giderken hâlâ stüdyosunun önünden geçmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Ya da bu durumda, ekilmekten eve dönerken. Bazen üst kattaki dairesinin ışıkları açık oluyordu ve yeri ateşe verme dürtüsüne kapılıyordum.

Pek sayılmaz. Bu biraz acımasız oldu. Mükemmel sanatını yakmazdım.

Sadece onu.

Binasına vardığımda durup öylece baktım. Belki de bundan sonra önünden tekrar geçmemek için birkaç sokak fazla yürümeye değerdi. Tekrar yola koyulmadan önce belki de bir itiraf bırakmalıydım. Üç haftadır bir itiraf bırakmak istiyordum ve bu akşam her şey yeterince sinirlenecek kadar mükemmel bir şekilde sıraya girmişti.

Binasının ön kapısına yaklaşıp boşluğa bakarken çantama uzanıp bir kalem çıkardım. Yanımda kâğıt yoktu. O yüzden kendimle paylaştığım harika doğum günü yemeğinin fişini bulup çıkardım. Çevirip fişi cama yaslayarak itirafımı yazmaya başladım.

Üç hafta önce iyi bir adamla tanıştım. Bana nasıl dans edeceğini öğretip flört etmenin nasıl hissettirdiğini hatırlattı, evime kadar eşlik ederek gülümsememe sebep oldu ve sonra SEN AŞAĞILIK HERİFİN TEKİSİN, OWEN!

Kalemin ucunu kapatmak için düğmesine bastırdım. Tekrar çantama geri koydum. Tuhaf bir şekilde kâğıda dökmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Fişi katlamaya başlayıp tekrar düzelttim ve birkaç şey daha eklemek için kalemi tekrar elime aldım.

Not: Başharflerin çok aptalca.

Böyle daha iyi oldu. İtirafı üzerine düşünme fırsatı olmadan aralıktan attım. Binadan birkaç adım uzaklaşıp vedalaştım.

Apartmanıma doğru yöneldiğimde telefonum çaldı. Çıkarıp mesajı açtım.

Lydia: *Özür dilerim! Planlarımda aksama oldu, bugün çok çılgınca bir gündü. Umarım çok uzun süre beklememişsindir. Sabah Pasadena'ya geri dönüyorum ama pazar günü yemeğe geliyorsun değil mi?*

Mesajı okudum ve tek düşünebildiğim, *kaltak, kaltak, kaltak, kaltak*, oldu.

Çok çocukça davranıyordum. Hadi ama, bana iyi ki doğdun bile diyemiyor muydu?

Tanrım, kalbim acıyordu.

Telefonumu tekrar çaldığında cebime geri koymak üzereydim. Belki de doğum günüm olduğunu hatırlamıştır. En azından bu konuda biraz suçlu hissediyordur. Belki de ona kaltak dememeliydim.

Lydia: *Bir dahaki sefere bana orada olmam gerektiğini hatırlat. Ne kadar meşgul olduğumu biliyorsun.*

Kaltak, kaltak, kaltak, kocaman devasa bir kaltak.

Dişlerimi sıkıp hüsranla çığlık attım. Ona karşı kazanamıyordum. Hiçbir zaman da kazanamamıştım.

Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyordum ama bir içkiye ihtiyacım vardı. Alkollü bir içkiye. Şarısıma nereye gideceğimi biliyordum.

"Yalan söyledin."

Harrison kimliğime bakıyordu.

Bugünün doğum günüm olduğunun ve Owen ile geldiğimde yirmi bir yaşında olmadığımın farkına vardığını anladım.

"Owen yaptırdı."

Harrison başını iki yana sallayıp bana kimliğimi geri verdi. "Owen, Owen'ın yapmaması gereken birçok şey yapıyor." Aramızdaki tezgâhı temizleyip bezi bir kenara attı ama bu yorumu biraz daha detaylandırmasını umuyordum. "Peki hangisini istersiniz, Bayan Reed? Jack and Coke mu?"

Hemen başımı iki yana salladım. "Yok almayayım. Biraz daha az sert bir şey olsun."

"Margarita?"

Başımla onayladım.

Resmi bir şekilde ismarladığım ilk alkolik içkimi hazırlamak için arkasını döndü. Üstüne ufak şemsiyelerden koymasını umuyordum.

"Owen nerede?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Owen'ın bakıcısı gibi mi görünüyorum? Muhtemelen Hannah ile içeridedir."

Harrison gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana döndü. Hakaretimi omuz silkerek savuşturdum ve o da dikkatini içkime çevirmeden önce kahkaha attı. Hazırlamayı bitirdiğinde barda önüme bıraktı. Kaşlarımı çatmaya başladım ama sağına doğru uzanıp kavanozdan bir şemsiye alarak içkime yerleştirdi. "Bundan ne kadar hoşlandığını gördüm."

Margaritayı dudaklarıma götürdüm ve tuzu yaladıktan sonra bir yudum aldım. Gözlerim ışıldadı çünkü bu Owen'ın

bana ısmarladığı beş para etmez şeyden çok daha iyiydi. Başımla onaylayıp bana bir tane daha hazırlaması için işaret ettim.

"Önce bunu bitirmeye ne dersin," diye öneride bulundu.

"Bir tane daha," dedim dudaklarımı silerek. "Bugün doğum günüm ve iki tane içki isteyen sorumluluk sahibi bir yetişkinim."

Omuzları nefes alışıyla beraber yükselip alçaldı ve başını iki yana salladı ama dediğimi yaptı. Bu iyi bir şeydi çünkü bana ikinciyi hazırlar hazırlamaz üçüncüsünü ısmarlayacaktım. Çünkü bunu yapabilirdim. Çünkü bugün doğum günümdü ve yalnız başımaydım. Portland ülkenin çok yukarısında, ben ise neredeyse en aşağılarındaydım ve *Owen Mason Gentry kocaman aşağılık herifin tekiydi!*

Ayrıca Lydia bir kaltaktı.

KAKTÜS TEAM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OWEN

"Burada sana ait biri var."

Gece yarısı gelen telefon aramasına odaklanmam birkaç saniyemi aldı. Yatağımda doğrulup gözlerimi ovdum. "Harrison?"

"Uyuyor musun?" Sesi şaşkındı. "Saat daha gece bir bile değil."

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve avucumu alnıma bastırdım. "Zorlu bir haftaydı. Pek uyumadım." Ayağa kalkıp kot pantolonumu aradım. "Neden arıyorsun?"

Bir duraklama oldu ve hattın o tarafında gürültü duydum. "Hayır! Ona dokunamazsın! Otur!"

Kulak zarımı kurtarmak için telefonu uzaklaştırdım. "Owen, kıçını kaldırıp buraya gelsen iyi olur. On beş dakika içerisinde kapatıyorum ve bu kız son çağrıyı pek hoş karşılamıyor."

"Neden bahsediyorsun? Kimden bahsediyorsun?"

Sonra kafama dank etti.

Auburn.

"Kahretsin. Hemen geliyorum."

Harrison veda etmeden telefonu kapattı,o sırada merdivenden inerken kafamdan bir tişört geçiriyordum.

Neden oradasın, Auburn? Ve neden yalnız başına oradasın?

On kapıya vardım ve yığılmış birkaç tane itirafı iterek yo-lumdan uzaklaştırdım. Genellikle haftada on tane alıyordum ama şehir merkezinin trafiği pazar günleri sayıyı iki katına katlıyordu. Genellikle onları okumadan önce yeni tabloya başlamaya hazır olana kadar bir yere yığardım ama yerdeki itiraflardan bir tanesi gözüme takıldı. Üzerinde ismim olduğu için fark etmiştim, o yüzden elime aldım.

Üç hafta önce iyi bir adamla tanıştım. Bana nasıl dans edeceğini öğretip flört etmenin nasıl hissettirdiğini hatırlattı, evime kadar eşlik ederek gülümsememe sebep oldu ve sonra SEN AŞAĞILIK HERİFİN TEKİSİN OWEN!

Not: Başharflerin çok aptalca.

İtiraflar isimsiz olmalıydı, Auburn. Bu isimsiz değildi. Ne kadar gülmek istesem de itirafı onu ne kadar yüzüstü bıraktığımı ve muhtemelen onu bardan kurtarmayı isteyeceği son kişi olduğumu bana hatırlatıyordu.

Yine de sokağın karşısına geçip kapıyı açtıktan sonra hemen onu aramaya başladım. Harrison yaklaştığımı fark etti ve başıyla lavaboların olduğu yönü işaret etti. "Senden saklanıyor."

Ensemi kavrayıp lavaboların olduğu yöne baktım. "Burada ne yapıyor?"

Harrison omzunu silkerek kalktı. "Sanırım doğum gününü kutluyor."

Bu bir şaka olmalı. Daha fazla boktan hissedebilir miydim?

"Doğum günü mü?" Lavabolara doğru yöneldim. "Neden beni daha erken aramadın?"

"Aramamam konusunda bana yemin ettirdi."

Lavabonun kapısına vurdum ama cevap alamadım. Yavaşça iterek açtım ve hemen sondaki bölmede ayaklarını gördüm.

Kahretsin Auburn.

Olduğu yere doğru hızla yürüdüm ama bayılmamış olduğunu görünce durakladım. Aslında tamamen ayıktı. Bir barın lavabosuna sere serpe yayılmış birine göre fazla rahat görünüyordu. Başını bölmenin duvarına yaslayıp bana bakıyordu.

Gözlerindeki öfke beni şaşırtmamıştı. Muhtemelen şu anda benimle konuşmak da istemiyordu. Aslında onu benimle konuşmaya bile zorlamayacaktım. Onunla yerde yerimi alacaktım.

Bölmeye girip doğrudan önünde oturmamı izledi. Dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafına doladıktan sonra başımı bölmeye yasladım.

Bakışlarını benden çekmiyor, konuşmuyor ve gülümsemiyordu. Sadece yavaşça nefes alıyordu ve başını hafifçe hayal kırıklığına uğramış gibi salladı.

"Berbat görünüyorsun, Owen."

Gülümsedim çünkü sesi düşündüğüm kadar sarhoş çıkmamıştı. Ama muhtemelen haklıydı. Üç gündür aynaya bakmamıştım. İşime fazlasıyla odaklandığımda böyle oluyordu. Tıraş olmamıştım, muhtemelen kirli sakalım tüm yüzümü kaplamıştı.

Ama o berbat görünmüyordu ve muhtemelen bunu yüksek sesle söylemeliydim. Üzgün ve biraz sarhoş görünüyordu ama lavabonun zeminine yayılmış bir kıza göre çok ateşli duruyordu.

Yaptığım şey için ondan özür dilemem gerektiğini biliyordum. Şu anda ağzımdan çıkan tek şeyin bu olması gerektiğini biliyordum ama özür dilersem sorular sormaya başlamasından korkuyordum ve ona doğruyu söylemek istemiyordum. Onu neden ektiğimi bilmesindense onu ektiğim için hayal kırıklığına uğramasını tercih ederdim.

"İyi misin?"

Gözlerini devirip tavana odaklandı ve gözyaşlarını bastır-

maya çalışmasını görebiliyordum. Elini yüzüne götürüp kendini ayıltmak çabasıyla ya da belki de burada olduğum için canı sıkıldığından yüzüne sürttü. Muhtemelen ikincisi içindi.

"Bu akşam ekildim."

Tavana bakmaya devam etti. Bu itirafı konusunda ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum çünkü ilk tepkim kıskançlıktı ve bunun adil olmadığını biliyordum. Beni ilgilendirmediği halde benim dışında biri üzerine üzüldüğü düşüncesinden hoşlanmamıştım.

"Bir erkek tarafından ekildiğin için gecenin geri kalanını barda içerek mi geçirdin? Bu hiç de sana benzemiyor."

Çenesi hemen göğsüne çekildi ve bana kirpikleri arasından baktı. "Bir erkek tarafından ekilmedim, Owen. Çok küstahsın. Ayrıca bil diye söylüyorum, içki içmekten hoşlanmıyorum. Sadece senin seçtiğin içkiyi sevmedim."

Cümlesindeki tek kelimeye odaklanmamalıydım ama...

"Bir kız tarafından mı ekildin?"

Lezbiyenlere karşı değilim ama lütfen lezbiyen olma. Aramızda olanların böyle sonlanmasını hayal etmemiştim.

"Bir kız tarafından da değil," dedi. "Bir kaltak tarafından ekildim. Hem de kocaman, acımasız, bencil bir kaltak tarafından."

Kelimeleri istemsiz bir şekilde gülümsememe sebep oldu. Durumuna dair gülünecek hiçbir şey yoktu ama onu her kim ektiyse ona hakaretler ederken burnunu buruşturması çok tatlıydı.

Bacaklarımı uzatıp onun bacaklarının dışına doğru yerleştirdim. Benim hissettiğim kadar yenik düşmüş görünüyordu.

Nasıl bir çiftiz ama.

Ona doğruyu söylemeyi çok istiyordum ama aynı zamanda gerçeğin aramızı şu ankinden daha iyi yapmayacağını biliyordum. Yalan, gerçeğe göre kulağa daha mantıklı geliyordu ve şu anda hangisini seçmem gerektiğini bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, kızgın, mutlu, üzgün ya da heyecanlanmış olsa da etrafına yaydığı sakinleştirici bir enerjisi olduğuydu. Hayatımın her günü sanki sadece aşağı inen bir yürüyen merdivenle savaşarak yukarı çıkmaya çalışıyormuşum gibi hissettiriyordu. Üste ulaşmak için ne kadar hızlı koşsam da aynı yerde koşarak hiçbir yere varamıyordum. Ama onunlayken kendimi yürüyen merdivende gibi hissetmiyordum. Sanki kaldırımda yürüyormuş gibiydim ve çaba göstermeden yoluma devam ediyordum. Sanki sonunda rahatlayıp bir nefes alabilirmişim gibiydi. Dibe vurmamak için sürekli koşmam gerektiği baskısını hissetmiyordum.

Varlığı beni sakinleştiriyor, rahatlatıyordu ve o yanımda değilken zor görünen durumların aslında göründüğü kadar zor olmadığını hissetmemi sağlıyordu. O yüzden şu anda kadınlar tuvaletinin zemininde otururak ne kadar acınası görünsek de olmak istediğim başka bir yer yoktu.

"OMG," dedi saçımı çekmek için öne doğru eğilerek. Yüzünü buruşturdu ve saçımın canını nasıl bu kadar sıktığını anlayamıyordum. "Bu boktan şeyi düzeltmemiz lazım," diye mırıldandı.

Bir elini duvara yaslayıp diğerini omzuma koyduktan sonra kendini ayağa kaldırdı. Ayaktayken elime uzandı. "Hadi gel, Owen. Sıkıntılarını düzelteceğim."

Bir şeyi düzeltecek kadar kafası yerinde olup olmadığını bilmiyordum. Ama sorun değildi çünkü ben hâlâ yürüyen kaldırımdaydım, onu istediği her yere çaba göstermeden takip edecektim.

"Hadi ellerimizi yıkayalım, Owen. Yer çok pis." Lavaboya yürüdü ve avucuma biraz sabun sıktı. Aynada bana baktı ve ben de ellerime baktım. "Al sana da sabun," diyerek ellerimdeki sabunu yıkadı.

Pek anlayamıyordum. Ne kadar içtiğini bilmiyordum ama bu akşam böyle bir etkileşim beklemiyordum. Özellikle itirafını okuduktan sonra.

Ellerimizi sessizce yıkadık. İki tane kâğıt havlu çıkarıp bana bir tanesini uzattı. "Ellerini kurut, Owen."

Kâğıt havluyu ondan alıp dediğini yaptım. Şu anda kendine güvenen ve kontrolü elinde tutan biriydi. Sanırım bu şekilde olmasına izin vermek en iyisiydi. Ne kadar ayık olduğunu anlayana kadar şu anda olanlardan farklı bir tepki çekmek istemiyordum.

Kapıya yürüyüp açtım. Lavabodan uzaklaşırken hafifçe sendelemesini izledim ama duvara tutunarak kendini kurtardı. Hemen aşağı ayakkabılarına bakarak onlara kötü bir bakış attı.

"Kahrolası topuklular," diye mırıldandı. Ama ayağında topuklu ayakkabı yoktu. Siyah babet giyiyordu ama yine de onları suçluyordu.

Bara geri döndük ve Harrison çoktan mekânı toplayıp bazı ışıkları kapatmıştı. Biz yanından geçerken kaşını kaldırdı.

"Harrison?" dedi Auburn, onu parmakla göstererek.

"Auburn," dedi o da düz bir tonda.

Parmaklarını kıpırdattı ve Harrison'un kahkaha atmak istediğini görüyordum ama kendine hâkim oldu. "O mükemmel içkileri benim hesabıma yaz tamam mı?"

Başını iki yana salladı. "Gecenin sonunda bütün hesapları kapatıyoruz."

Auburn ellerini kalçasına yerleştirip somurttu. "Ama hiç param yok. Çantamı kaybettim."

Harrison öne eğilip barın arkasından bir çanta aldı. "Kaybetmedin." Barın öteki tarafından çantayı gösterdive Auburn de çantaya kaybetmediği için üzgünmüş gibi baktı.

"Ah, kahretsin. Şimdi sana ödeme yapmalıyım." Öne doğru bir adım atıp çantayı açtı. "Sadece bir içkinin parasını ödüyorum çünkü ikincisine alkol bile koyduğunu düşünmüyorum."

Harrison bana bakıp gözünü devirdikten sonra parasını ıttırdı. "Müesseseden. İyi ki doğdun," dedi. "Haberin olsun diye söylüyorum, üç tane içki içtin. Hepsinde alkol vardı."

Auburn çantasını sırtına savurdu. "Teşekkür ederim. Bugün bütün Teksas eyaletinde bana iyi ki doğdun diyen tek kişisin."

Kendimden üç hafta öncesinden daha fazla nefret etmem mümkün müydü? Evet, kesinlikle öyleydi.

Bana dönüp yüzümdeki ifadeyi görünce çenesini kaldırdı. "Neden bu kadar üzgün görünüyorsun Owen? Senin sıkıntıları düzelteceğiz, hatırladın mı?" Bana doğru bir adım atıp elimi kaptı. "Görüşürüz, Harrison. Owen'i aradığın için senden nefret ediyorum."

Harrison gülümseyerek bana sanki sessizce, "İyi şanslar," diyormuş gibi gergin bir bakış attı. Omuz silkip çıkışa doğru yürürken beni arkasından çekiştirmesine izin verdim.

"Bugün Portland'dan hediyeler aldım," dedi çıkışa yaklaştığımızda. "Portland'da insanlar beni sever. Annem ve babam. Erkek ve kız kardeşlerim."

Kapıyı iterek açtım ve ilk önce onun çıkmasını bekledim. Eylül ayının ilk günüydü –iyi ki doğdun– ve gece Teksas için mevsim normallerine göre serindi.

"Bana hediye verecek kadar Teksas'ta beni sevdiğini iddia edebilecek kaç tane insan var? Hadi bir tahmin et."

Gerçekten tahmin etmek istemiyordum. Cevap apaçık ortadaydı ve Teksas'tan kimsenin ona bugün hediye almadığı gerçeğini düzeltmek istiyordum. Hadi gidip bir tane alalım derdim ama sarhoş ve öfkeliyken olmazdı.

Elleriyle çıplak kollarını ovmasını ve gökyüzüne bakmasını izledim. "Teksas havanızdan nefret ediyorum, Owen. Çok saçma. Gündüz sıcak, geceleri soğuk ve geri kalan zamanlarda ise dengesiz."

Gündüz ve gecenin dahil edilmesiyle bir "geri kalan za-

man" olmadığını belirtmek istiyordum. Ama şu anda detaylara girmek için iyi bir zaman olduğunu sanmıyordum. Beni ne sokağın karşısındaki stüdyonun olduğu yere ne de kendi dairesinin olduğu yöne doğru çekiştirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

Elimi bırakıp yana yana yürüyene kadar yavaşladı. "Topukluları" yüzünden sendelememesi için kolumu omzuma dolamak istiyordum ama aynı zamanda muhtemelen ayılmaya başladığını biliyordum, o yüzden yakında aklının başına gelmesini bekliyordum. Yakınında olmam bir yana kollarımı ona dolamamı istediğini hiç sanmıyordum.

"Neredeyse geldik," dedi çantasını karıştırarak. Birkaç kere sendeledi ve her seferinde düşmesini engellemek için kollarımı kaldırdım ama bir şekilde toparlanmayı başarmıştı.

Elini çantasından çıkardıktan sonra anahtarlığı kaldırıp burnuma değecek kadar yüzüme yakın salladı. "Anahtarlar," dedi. "Buldum onları."

Kendiyle gurur duyuyormuş gibi gülümsedi, o yüzden ben de onunla gülümsedim. Kollarını yürümeyi bırakmam için göğsüme doladım. Önünde durduğumuz kuaförü işaret etti ve elim hemen koruyucu bir hareketle saçlarıma gitti.

Anahtarı kilide soktu ve maalesef kapı kolayca açıldı. İttirdi ve içeri önce girmem için bana işaret etti. "Işıklar kapının solunda," dedi. Sola döndüğümde, "Hayır O-wen. Diğer sol," dedi

Gülümsememi kontrol altında tutarak sağa uzandım ve ışıkları açtım. Bölmelerden birine kararlı bir şekilde ilerleyişini izledim. Çantasını tezgâha bıraktıktan sonra kuaför koltuklarından birini tutup benimle yüzleşecek şekilde döndürdü. "Otur."

Bu çok kötüydü. Hangi adam sarhoş bir kızın yanına makasla yaklaşmasına izin verirdi?

O sarhoş kızı eken ve bu konuda oldukça suçlu hisseden bir adam.

Otururken gergin bir şekilde nefes aldım. Aynayla yüzleşecek şekilde beni döndürdü. Elleri tarak ve makas koleksiyonunda, beni hangi aletle keseceğine karar vermeye çalışan bir cerrah gibi gezinmişti.

"Gerçekten kendini salmışsın," dedi bir tarak alarak. Önümde durup tararken saçıma konsantre oldu. "En azından duş alıyor musun?"

Omuz silktim. "Ara sıra."

Başını hayal kırıklığına uğramış gibi iki yana sallarken makas için arkasına uzandı. Tekrar benimle yüzleştiğinde yüz ifadesi odaklanmış görünüyordu. Makas bana doğru hareket etmeye başlar başlamaz panikleyip ayağa kalkmaya çalıştım.

"Owen dur," dedi omuzlarımı tekrar koltuğa doğru ittirerek. Ayağa kalkabileyim diye elini kolumla nazikçe kenara ittirdim ama beni tekrar koltuğa ittirdi. Makas hâlâ sol elindeydi ve bilerek olmadığını biliyordum ama rahatsız olacağım şekilde boğazıma biraz fazla yakındı. Elleri göğsümdeydi ve başarısız bir şekilde kaçmaya çalışarak onu sinirlendirdiğim belliydi.

"Saç tıraşına ihtiyacın var, Owen," dedi. "Sıkıntı yok. Sana parasını ödetmeyeceğim, pratik yapmaya ihtiyacım var." Bacaklarından birini kaldırıp dizini uyluklarıma bastırıp diğer bacağını da kaldırıp aynısını yaptı. "Kıpırdamadan dur." Şimdi fiziksel bir şekilde beni koltuğa hapsetmişti ve kendini yukarı kaldırıp saçımla uğraşmaya başladı.

Artık kucağımda olduğu için kaçmaya çalışmamdan endişelenmesine gerek yoktu. Bu kesinlikle olmayacaktı.

Göğsü doğrudan gözümün önündeydi ve düğmeli gömleği pek bir şey göstermese de mahrem bir yerine bu kadar ya-

kın olduğum gerçeği bile beni koltuğuma yapıştırmıştı. Dengede durmasını sağlamak için elimi nazikçe beline koydum.

Ona dokunduğumda yaptığı şeyi bir anlığına bıraktı ve bana baktı. İkimiz de konuşmadık ama onun da hissettiğini biliyordum. Göğsüne o kadar yakındım ki tepkisini fark etmeme ihtimalim yoktu. Nefesi benimkiyle beraber sekteye uğradı.

Göz göze gelir gelmez gergin bir şekilde bakışlarını kaçırdı ve saçımı kırpmaya başladı. Daha önce saçımı hiç böyle kestirmediğimi söyleyebilirdim. Berberlerde bu kadar uyumlu değillerdi.

Makasın saçımı biçtiğini hissedebiliyordum ve pufladı. "Saçın gerçekten çok kalın, Owen." Sanki benim hatammış ve onun canını sıkıyormuşum gibi söylemişti.

"Önce ıslatman gerekmiyor muydu?"

Ona bu soruyu sorar sormaz elleri saçımda durakladı. Sakinleşip kendini bacakları baldırlarıma değecek kadar indirdi. Şimdi göz gözeydik. Ellerim hâlâ belinde ve o da hâlâ kucağımdaydı. Bu doğal gelişen saç tıraşı pozisyonunun keyfini fazlasıyla çıkarıyordum ama alt dudağının titrediğini gördüğümde sadece benim keyif aldığımı görebildim.

Kolları güçsüz bir şekilde yanlarına döküldü. Makası ve tarağı yere bıraktı. Gözyaşlarının biriktiğini görebiliyordum ve buna neyin sebep olduğunu bilmediğim için onları durdurmak için ne yapacağımı bilmiyordum.

"Islatmayı unuttum," dedi yenilgiye uğramış şekilde surat asarak. Başını öne, geri sallamaya başladı. "Bütün dünyadaki en kötü kuaförüm, Owen."

Şimdi ağlıyordu. Ellerini yüzüne götürüp gözyaşlarını, utancını veya her ikisini saklamaya çalıştı. Öne doğru eğilip ellerini uzaklaştırdım. "Auburn."

Bana bakmak için gözlerini açmıyordu. Başını aşağı eğmiş şekilde sallıyor ve bana cevap vermeyi reddediyordu.

"Auburn," dedim tekrar, bu sefer ellerimi yanaklarına götürdüm. Yüzünü ellerim arasında tutum ve ne kadar yumuşak hissettirdiğinden büyülenmiştim. Avucuma bastırılmış şey sanki ipek, saten ve günah karışımı gibiydi.

Tanrım, bu işi çoktan berbat ettiğimden nefret ediyordum. Nasıl düzelteceğini bilmemekten nefret ediyordum.

Onu kendime doğru çektim ve şaşırtıcı bir şekilde bana izin verdi. Kolları hâlâ yanda duruyordu ama yüzü şimdi boynuma gömülmüştü ve neden bu işi berbat ettim ki Auburn?

Elimi kafasının arkasına doğru dokundururken dudaklarımı kulağına doğru kaydırdım. Beni affetmesine ihtiyacım vardı ama bir açıklama olmadan bunu yapabilecek mi bilmiyordum. Tek problem ise itirafları okuyan kişi bendim. Onları yazmaya alışkın değildim ve onları dillendirmeye kesinlikle alışkın değildim. Ama aramızın daha farklı olmasını dilediğimi bilmesini istiyordum.

Ona sıkıca tutunurken kelimelerimdeki içtenliği hissetmesini istiyordum. "Gelmediğim için özür dilerim."

İtirafım onu ayıltmış gibi hemen kollarımda kaskatı kesildi. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordum. Yavaşça kendini benden uzaklaştırırken onu yakından izledim. Bir cevap veya bir tepki beklemedim ama kendini savunmaya almıştı.

Onu suçlamıyordum. Bana hiçbir şey borçlu değildi.

Ellerimi kafasından uzaklaştırmak için başını sola doğru çevirdi. Geri çekildim ve o da koltuğun kolunu kavrayıp kendini yukarı kaldırdı.

"İtirafımı gördün mü, Owen?"

Ses tonu sert, birkaç dakika önce onu ele geçiren gözyaşlarından arınmış haldeydi. Ayağa kalktığında parmaklarıyla gözlerini sildi.

"Evet."

Başıyla onaylayıp dudaklarını birbirine bastırdı. Çantasına baktı ve hem onu hem de anahtarlarını kaptı.

"Güzel." Kapıya doğru yöneldi. Yavaşça ayağa kalkarken bitmemiş saç kesimi yüzünden aynaya bakmaya korkuyordum. Şansa görme şansım olmadan ışıkları söndürmüştü.

"Ben eve gidiyorum," dedi kapıyı açık tutarak. "Pek iyi hissetmiyorum."

KAKTÜS TEAM

DOKUZUNCU BÖLÜM

AUBURN

Altı ile on iki yaşları arasında dört tane küçük kardeşim vardı. Ben doğduğumda ailem hâlâ lisedeydi, daha fazla çocuğa sahip olmadan önce birkaç yıl beklediler. İki ebeveynim de üniversiteye gitmedi ve babam on sekiz yaşından beri aynı üretici firmada çalışıyordu. Bu yüzden kısıtlı bir bütçeyle büyümüştük. Oldukça sıkı bir bütçeyle. Klimanın gece açılmasına izin vermeyen bir bütçeyle. "Pencereler bunun için var," derdi babam eskiden, birileri şikâyet ettiğinde.

Onun cimrilik huyunu kapmış olabilirdim ama Emory ile taşındığımdan beri pek bir problem oluşturmamıştı. Eski oda arkadaşı kiranın yarısını ona yıktığı için evden atılmak üzereydi, o yüzden havalandırma gibi şeyler gereklilik olarak görülmüyordu. Lüks olarak düşünülüyordu.

Portland'da yaşarken bu sorun değildi ama Teksas'ın dengesiz havasında bir ay boyunca yaşadıktan sonra uyku alışkanlıklarımı değiştirmek zorunda kalmıştım. Yorgan kullanmak yerine birkaç tane çarşafla uyuyordum. Bu şekilde eğer gece çok sıcak olursa, birkaç tane çarşafı yataktan atabiliyordum.

Bütün bunları düşününce, neden şu anda bu kadar üşüyordum? Ve neden kalın bir yorgan gibi hissettiren bir şeye sarılmıştım? Gözlerimi ne zaman açıp kendi sorularıma ce-

vap bulmak için kalksam, hemen uykuya geri dönüyordum çünkü hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Bulutlarda huzurlu bir şekilde uyuyan çocuk bir melek gibi hissediyordum.

Bekle. Bir melek gibi hissetmemeliydim. Öldüm mü?

Yatakta doğrulup gözlerimi açtım. Hareket edemeyecek kadar kafam karışık ve korku içerisindeydim, o yüzden kafamı hiç kıpırdatmadan gözümü yavaşça odada gezdirdim. Mutfağı, banyo kapısını ve aşağıdaki stüdyoya yönelen merdiveni gördüm.

Owen'ın dairesindeydim.

Neden?

Owen'ın kocaman, rahat yatağındaydım.

Neden?

Hemen dönüp yatağa baktım ama neyse ki Owen içinde değildi. Sonraki yaptığım ise kıyafetlerimi kontrol etmekti. Tanrı'ya şükürler olsun, hâlâ tamamen giyiniktim.

Düşün, düşün, düşün.

Neden buradasın, Auburn? Neden kafan bütün gece biri trambolin olarak kullanılmış gibi hissettiriyordu?

Her şey yavaşça aklıma gelmeye başladı. Öncelikle ekildiğimi hatırladım. *Kaltak.* Harrison'ı hatırladım. Owen'ı arayarak bana ihanet ettikten sonra tuvaletlere kaçtığımı hatırladım. Harrison'dan nefret ediyorum. Aynı zamanda kuaförde olduğumu hatırladım ve... Ah, Tanrım. Gerçekten mi, Auburn?

Onun kucağındaydım. Kucağında kahrolası saçını kesmiştim.

Elimi alnıma getirdim. Buraya kadardı. Bir daha asla içmeyecektim. Alkol insanlara aptalca şeyler yaptırıyordu ve aptalca şeyler yaparken yakalanmayı göze alamazdım. Şu anda yapılacak en akıllıca şey buradan çekip gitmekti ki bu berbattı çünkü bu yatağı gerçekten yanımda götürebilmeyi istiyordum.

Sessizce yataktan çıkıp banyoya yöneldim. Kapıyı ardımdan kapatıp hemen kullanılmamış bir diş fırçası bulma umuduyla çekmeceleri kurcaladım ama bir şey bulamadım. Onun yerine biraz macunla parmağımı ve fazlasıyla mükemmel yeşil renkte gargarayı kullandım. Owen'ın banyo ürünlerinde iyi bir zevki olduğu kesindi.

O neredeydi ki?

Banyoda işim bittikten sonra ayakkabılarımı aramaya koyuldum ve babetlerimi yatağın dibinde buldum. Dün akşam bir noktada topuklu giydiğime yemin edebilirdim. Evet, kesinlikle bir daha içmeyecektim.

Merdivenlerden inerken Owen'ın stüdyoda olmamasını umuyordum. Burada değilmiş gibiydi, o yüzden belki uyandığımda benimle yüz yze gelmemek için çıkıp gitmişti. Belli ki evime gelmemesi için nedenleri vardı, o yüzden nasıl hissettiği konusunda fikrini değiştirdiğini sanmıyordum. Bu da buradan gidip geri dönmemek için mükemmel bir fırsat anlamına geliyordu.

"Beni görmezden gelmeye devam edemezsin, Owen. Bunu pazartesiden önce konuşmamız gerekiyor."

Merdivenlerin dibinde duraklayıp sırtımı duvara bastırdım. Kahretsin. Owen hâlâ buradaydı ve bir misafiri vardı. Neden, neden, neden? Sadece gitmek istiyordum.

"Seçeneklerimin ne olduğunu biliyorum, baba."

Baba mı? Harika. Şu anda en son yapmak isteyeceğim şey, kahrolası babasının önünden utanç yürüyüşünü gerçekleştirmekti. Bu hiç de iyi değildi. Ayak seslerinin yaklaştığını duyunca hemen tekrar merdivenlere yöneldim ama adımlar bir anda durdu.

Durakladım ama ayak sesleri daha da çoğaldı. İki adım daha attım ama adımlar yine durdu.

Her kim yürüyorsa, sadece ileri geri turluyordu. Birkaç kere ileri geri gittikten sonra durakladı.

"Stüdyoyu kapatmaya hazırlanmam lazım," dedi Owen. "Tekrar açmam birkaç ay alabilir, o yüzden bugün sadece ona odaklanmak istiyorum."

Stüdyoyu kapatmak mı? İtirafının devamını duymak için gizlice tekrar merdivenin dibine doğru ilerledim. Hiç huyum olmadığı şekilde meraklı tavrım, kendimi Emory gibi hissetmeme sebep oluyordu.

"Bu stüdyo şu anda endişelenmen gereken son şey," dedi babası öfkeli şekilde.

Daha fazla ileri geri turlama.

"Bu stüdyo, şu anda endişelendiğim *tek* şey," dedi Owen yüksek sesle. Sesi babasından bile daha öfkeli çıkmıştı. Turlama durdu.

Babası o kadar derinden iç çekmişti ki stüdyo boyunca yankılandığına yemin edebilirdim. "Seçeneklerin var, Owen. Sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum."

Bunu dinlememem gerekiyordu. Başkasının özelini ihlal eden tarzda biri değildim ve bunu yaptığım için suçlu hissediyordum. Ama ne yaptıysam, kendimi üst kata geri çıkaramamıştım.

"Bana yardımcı olmaya mı çalışıyorsun?" dedi Owen, şaşkınlıkla kahkaha atarak. Belli ki babasının söylediği hoşuna gitmemişti. Ya da söylemekte başarısız olduğu şey. "Gitmeni istiyorum, baba."

Kalbim birden sekteye uğradı. Boğazımda attığını hissedebiliyordum. İçimdeki ses alternatif bir kaçış yolu bulmamı söylüyordu.

"Owen..."

"*Git!*"

Gözlerimi sıkıca kapattım. Şu anda Owen'a mı, babasına mı üzülmem gerektiğini bilmiyordum. Ne hakkında tartıştıklarını anlamamıştım ve elbette, beni ilgilendirmiyordu ama Owen ile yüzleşmek üzereysem, ne tür bir ruh hâli içerisinde olduğuna hazırlıklı olmalıydım.

Ayak sesleri. Tekrar ayak sesleri duydum ama bazıları bana doğru geliyor, diğeri ise uzaklaşıyordu...

Yavaşça bir gözümü, sonra diğerini açtım. Ona gülümsemeye çalıştım çünkü merdivenlerin dibine bakarken yenik düşmüş gibi görünüyordu. Elini kafasında gezdirip gezdirip sonra kaldırıp ters çevirdiği mavi bir beyzbol şapkası takıyordu. Ensesini sıkıp nefesini bıraktı. Daha önce onu şapkayla görmemiştim ama ona yakışmıştı. Bir sebepten ötürü bir sanatçıyı beyzbol şapkasını takarken hayal etmek çok zordu. Ama o bir sanatçıydı ve kesinlikle ona yakışmıştı.

Bir dakika önce sesinin çıktığı kadar öfkeli görünmüyordu ama kesinlikle stresliydi. Üç hafta önce kapı önünde tanıştığım iri gözlü adama da benzemiyordu.

"Özür dilerim," dedim, neden burada durup kulak misafiri olduğum konusunda bir bahane hazırlamaya çalışırken. "Gitmek üzereydim ve seni duydum..."

İlk basamakları çıkarak bana yakınlaştı ve ben de konuşmayı bıraktım.

"Neden gidiyorsun?"

Gözleri benimkileri incelerken hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Tepkisi kafamı karıştırmıştı çünkü gitmemi isteyeceğini sanmıştım. Dürüst olmak gerekirse, benimle üç hafta boyunca bağlantıya geçmedikten sonra neden kalmayı seçmememin onu şaşırttığını bilmiyordum. Burada günü onunla geçirmemi bekleyemezdi.

Omuz silkerken cevap olarak ne söyleyeceğimi bilmiyordum. "Ben... uyandım ve... gitmek istiyorum."

Owen elini belime dolayıp beni üst kata doğru yönlendirdi. "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi.

Merdivenleri beraber çıkmamızı sağlamaya çalıştı ama elini üzerimden iterek uzaklaştırdım. Ondan emir almayacağım konusunda yüzümdeki şoku muhtemelen görüyordu. Konuşmak için ağzımı açtım ama benden önce davrandı.

"Saçımı düzeltmeden olmaz," diye ekledi.

Ah.

Şapkayı çıkardı ve elini yamuk yumuk kesilmiş saçlarında gezdirdi. "Umarım ayıkken saç tıraşı konusunda daha iyisindir."

Kahkahamı bastırmak için elimle ağzımı kapattım. Saçından iki koca bölüm kesilmişti ve biri önde, diğeri arkadaydı. "Çok özür dilerim."

İşte buna ödeştik derdim. Onunki kadar güzel bir saçı mahvetmek üç hafta önce yaptığı adi hareketini kesinlikle affettirmişti. Şimdi keşke Lydia'nın saçına bir elimi geçirebilsem, kendimi çok daha iyi hissedecektim.

Şapkayı tekrar kafasına geçirip üst kata çıkmaya başladı. "Şimdi gitsek sorun olur mu?"

Bugün izin günümdü, o yüzden saçına sebep olduğum hasarı düzeltmek için müsaittim ama başka türlü gitmeyeceğim salona gitmek zorunda olmam pek hoş değildi. Emory dün doğum günü olduğu için hafta sonumu izinli olarak yazmıştı. Muhtemelen bunu çoğu yirmi bir yaşındakiler doğum günlerinde eğlenceli şeyler yaptığı ve hafta sonu boyunca kutlamak istedikleri için yapmıştı. Bir aydır beraber yaşıyorduk, şimdiye kadar fark etmediyse, yakında bir hayatım olmadığını ve takvimde özel "toparlanma günlerine" ihtiyacımın olmadığının farkına varacaktı.

Basamaklarda durduğumun farkına vardım ve Owen üst kattaydı. O yüzden dairesine yöneldim. Merdivenin başına ulaştığımda ayaklarım hareket etmeye devam etti. Tişörtünü değiştiriyordu. Arkası bana dönüktü ve boya sıçramış tişörtünü kafasından çıkarıyordu. Omuzlarındaki kasların hareket edip kasılışını izledim ve kendi portresini hiç resmedip etmediğini merak ettim.

Satın alırdım.

Diğer tişörtü almak için uzandığımda beni izlerken ya-

kalamıştı. Hızlıca bakışlarımı çevirdim ve şimdi boş bir duvar dışında hiçbir şeye bakmadığımdan ona baktığımı açık bir şekilde belli etmiştim. Hâlâ bana baktığını biliyordum. Aman Tanrım, buradan çıkıp gitmek istiyordum.

"Böyle iyi mi?" diye sordu dikkatimi tekrar ona çekerek.

"Ne iyi mi?" dedim hızlıca, neredeyse boğulmak üzere olduğum tuhaf durumu ortadan kaldırdığı için seslerimizin tonunu rahatlatıcı bulmuştum.

"Şimdi gidebilir miyiz? Saçımı düzeltmek için?"

Temiz tişörtü başından geçirdi ve şimdi altındaki başyapıt yerine sıkıcı gri tişörtüne baktığım için hayal kırıklığına uğramıştım.

Beynimi kurcalayan bu saçma ve sığ düşünceler de neydi? Kasları, karın baklavalarını veya babasının peşine düşüp böyle bir kusursuz bir oğlanın doğumunda yeri olduğu için bir beşlik çakmak istememe sebep olan pürüzsüz teni umurumda olmazdı.

Boğazımı temizledim. "Evet, şimdi gidebiliriz. Başka bir planım yok."

Aferin böyle acınası görünmeye devam et, Auburn. Cumartesi gününde yarı çıplak vücudunu dikizlemekten başka yapacak bir şeyin olmadığını itiraf et. Aman ne çekici.

Beyzbol şapkasını kapıp ayakkabılarını giymeden önce başına taktı. "Hazır mısın?"

Başımla onaylayıp alt kata inmek için döndüm. Bu merdivenden nefret etmeye başlamıştım.

Ön kapıyı açtığında güneş o kadar parlaktı ki kendi faniliğimi sorgulamaya başlamıştım ve belki de bir gecede vampire dönüştüğümü düşünmeye başlamıştım. Gözlerimi kollarımla kapayıp yürümeyi bıraktım. "Kahretsin, çok parlak."

Eğer akşamdan kalmışlık buysa, insanların nasıl alkolik olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu.

Owen kapıyı kapatıp bana doğru birkaç adım ilerledi.

"Al," dedi. Şapkasını başıma takıp gözlerime doğru çekti. "Bunun yardımı olur."

Gülümsedi ve ben de yamuk sol köpek dişini bir anlığına gördüm. Yüz kaslarımı hareket ettirdiğim için başımın benden nefret etmesine rağmen bu beni güldürmüştü. Elimi kaldırdım ve şapkamı düzeltip biraz daha aşağı çektim. "Teşekkür ederim."

Owen kapıyı açtı ve ben de güneşin saldırısından kaçınmak için ayaklarıma baktım. Dışarı adım attım ve ardımdan kapıyı kilitlemesi için bekledikten sonra yürümeye başladık. Şansa güneşin tam tersi yönünde yürüyorduk, o yüzden başımı kaldırıp nereye gittiğimize dikkatimi verebiliyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Owen.

Ona altı adım attıktan sonra cevap verebilmiştim. "Kafam karışık," dedim. "Eğer ertesi gün böyle hissediyorlarsa, insanlar neden içki içiyorlar?"

Adımları saymaya devam ettim ve bana cevap vermesi sekiz adım almıştı. "Bu bir kaçış," dedi.

Hızlıca ona bir bakış atıp önüme döndüm çünkü başımı çevirmekte pek iyi hissettirmiyordu. "Anlıyorum ama birkaç saatliğine kaçış, ertesi gün olan akşamdan kalmışlığa gerçekten değiyor mu?"

Sekiz adım boyunca sessizdi. Dokuz. On. On bir.

"Sanırım bu kaçmaya çalıştığın gerçekliğe göre değişir."

Bu baya derindendi, Owen.

Gerçekliğimin oldukça kötü olduğunu düşünürdüm ama kesinlikle her sabah buna katlanacak kadar kötü değildi. Ama belki de bu insanları alkoliğe çeviren şeyin ne olduğunu açıklıyordu. Hissettiğin duygusal acılardan kaçmak için içiyordun ve ertesin gün hissettiğin fiziksel acıdan kurtulmak için aynısını baştan yapıyordun. O yüzden daha fazla ve daha sık içtiğin için kısa zamanda sürekli sarhoş oluyordun ve ilk başta kaçmaya çalıştığın gerçeklik kadar kötü, belki

de daha beteri hâline geliyordu. Ama şimdi, kaçıştan kaçmaya ihtiyacın vardı, o yüzden alkolden daha güçlü bir şey buluyordun. Belki de alkolikleri bağımlıya çeviren buydu.

Acımasız bir döngü.

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu.

Ona tekrar bakma hatasında bulunmadım ama sorularıyla nereye varmaya çalıştığını merak ediyordum. "Ne hakkında konuşmayı?"

"Dün akşam neyden kaçmaya çalışıyordun?" dedi bana bakarak.

Başımı iki yana salladım. "Hayır Owen. İstemiyorum." Başımı ağrıtsa da bu sefer ona baktım. "Neden stüdyoyu kapattığın hakkında konuşmak ister misin?"

Sorum onu hazırlıksız yakalamıştı. Bakışlarını kaçırmadan önce bunu gözlerinde görebiliyordum. "Hayır Auburn. İstemiyorum."

Ikimiz de kuaförüme varınca yürümeyi bıraktık. Elimi kapıya koyup şapkasını başımdan çıkardım. Ayak parmak uçlarımda durmam gerekse de başına geri koydum. "Güzel konuşmaydı. Şimdi çenemizi kapatalım ve saçını düzeltelim."

Önce girmem için kapıyı tuttu. "Tam da aklımda olana benziyor."

Kuaföre girdik ve ona beni takip etmesini işaret ettim. Şimdi saçının ıslak olmasının daha yardımcı olacağını biliyordum, onu doğruca lavaboların olduğu odaya yönelttim. Yanından geçerken Emory'nin bizi izlediğini hissedebiliyordum ve dün akşam neden eve gelmediğim veya en azından gizli kelimeyi söylemek için aramadığım konusunda endişelenmemesi merak etmemi sağlamıştı.

Bana bağırma şansı vermeden bölümünden geçerken ondan özür diledim. "Dün akşam aramadığım için kusura bakma," dedim kısık sesle.

Arkamdan gelen Owen'a bakış attı. "Sorun değil. Birisi hayatta olduğundan emin olmamı sağladı."

Hemen dönüp Owen'a baktı ve omuz silkmesinden Emory'nin haberdar olmasından sorumlu olanın o olduğu belliydi. Bundan hoşlandığımdan emin değildim çünkü bu yaptığı bir başka düşünceli hareketti ve ona karşı sinirli kalmamı zorlaştırıyordu.

Arka odaya ulaştığımızda bütün lavabolar boştu. O yüzden en köşedekine yöneldim. Yüksekliği ayarladıktan sonra Owen'a oturması için işaret ettim. Suyun sıcaklığını ayarladıktan sonra lavabonun oyuğuna başını yerleştirmesini izledim. Saçını ıslatmaya başlarken yüzünden başka her yere odaklandım. Ellerimi saçında gezdirip şampuanla yoğun bir katman oluştururken gözü hep üzerimdeydi. Bu işi bir aydır yapıyordum ve kuafördeki müşterilerin çoğu kadınlardı. Birinin saçını yıkamanın ne kadar mahrem olabileceğini hiç fark etmemiştim.

Ama ben çalışırken kimse utanmadan gözlerini dikerek bakmamıştı. Her hareketi izlediğini bilmek beni oldukça gerginleştiriyordu. Nabzım hızlanmaya ve ellerim yerinde durmamaya başladı. Bir süre sonra konuşmak için ağzını açtı.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu kısık sesle.

Ellerim yaptığı işi bıraktı. Çocukça bir soruydu. Çocukmuşuz ve sessiz kalarak birbirimize tepkimizi gösteriyormuşuz gibi hissetmiştim. Ama bu kadar basit bir soruya göre cevaplaması oldukça zordu.

Ona üç hafta önce kızgındım. Ona dün akşam kızgındım. Ama şu anda kızgın hissetmiyordum. Aslında yakınında olmak, bana nasıl baktığını görmek gelmediği için sağlam bir bahanesi olduğunu ve benim hakkında hissettikleriyle alakası olmadığını düşünmeme sebep oluyordu. Sadece kendini açıklayabilmesini umuyordum.

Tekrar saçına şampuan uygularken omuz silktim. "Kızgındım," dedim ona. "Ama beni uyarmıştın, değil mi? Her sevgi kızlardan önce geldiğini söylemiştin. O yüzden kızmak biraz abartı olabilir. Evet, hayal kırıklığına uğradım. Evet, canım sıkıldı. Ama gerçekten kızgın değilim."

Bu fazla detaylı bir açıklamaydı. Gerçekten hak etmediği bir açıklamaydı.

"İşimin birinci önceliğim olduğunu söylemiştim ama pisliğin teki olduğumu hiç söylemedim. Bir kıza çalışmak için alana ihtiyacım olduğunu öncesinde haber veririm."

Ona bir an baktıktan sonra dikkatimi saç kremi şişesine verdim. Elime biraz sıkıp saçına yaydım.

"Demek kaybolmadan önce kız arkadaşlarını uyarma kibarlığına sahipsin ama seni *becermeyen* kızları uyarma nezaketinde bulunmuyorsun?" Saç kremini saçına yayarken olmam gerektiği kadar nazik davranmıyordum.

Sanırım fikrimi değiştirmiştim... şu anda kızgındım.

Owen başını iki yana sallayıp yerinde doğrularak benden yana döndü ve yüzüme baktı. "Bunu demek istemedim, Auburn." Su yüzünün kenarlarından ve ensesinden aşağı damlıyordu. "Birden ortadan kaybolmamın sanatımla alakası olmadığını söylemek istemiştim. O tür bir durum değildi. Geri dönmek istemediğimi düşünmeni istemiyordum çünkü bunu istiyordum."

Çenem kasılmıştı ve dişlerimi birbirine sürtüyordum. "Her yere su damlatıyorsun," dedim, onu tekrar lavaboya çekerken. Su başlığını kapıp saçını durulamaya başladım. Yine bütün süreç boyunca gözleri üzerimdeydi ama onunla göz göze gelmek istemiyordum. Bahanesinin ne olduğu umurumda değildi çünkü şu anda kimseyle bir ilişkiye başlamak istemiyordum. Ama kahretsin, umursuyordum işte. Neden evime gelmediğini ve neden o zamandan beri bağlantıya geçme çabasında bulunmadığını bilmek istiyordum.

Saçını durulamayı bırakıp giderdeki köpükleri yıkadım. "Doğrulabilirsin."

Doğruldu ve bir havlu alıp saçındaki fazla suyu kuruladım. Havluyu odanın diğer tarafındaki çamaşır sepetine atıp onun etrafından dolandım ama bileğimi tutup beni durdurdu. Ayağa kalkarken hâlâ bileğimi tutuyordu.

Ondan uzaklaşmaya çalışmadım. Yapmam gerektiğini biliyordum ama sonraki hareketinin ne olacağını ne yapmam gerektiğini umursamayacak kadar merak ediyordum. Aynı zamanda en ufak bir dokunuşunun beni nefessiz bırakışına bayıldığım için geri çekilmedim.

"Sana yalan söyledim," dedi sessizce.

Bu kelimelerden hoşlanmadım ve kesinlikle şu anda yüzündeki samimiyetten de hoşlanmamıştım.

"Ben..." Yavaşça nefesini bırakırken düşüncelere daldığını belli edercesine gözleri kısıldı. "Geri dönmedim çünkü bir anlamı yoktu. Pazartesi taşınıyorum."

Cümlenin geri kalanını hızlıca ağzından çıkarmıştı. Bu itiraftan hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

"Taşınıyor musun?" Sesim hayal kırıklığıyla doluydu. Sanki şu anda terk edilmiş gibi hissediyordum ve bir erkek arkadaşım bile yoktu.

"Taşınıyor musun?" diye sordu Emory.

Arkamı döndüm ve müşterilerden birini lavaboya yönlendirirken Owen'a bakarak bir cevap bekliyordu. Tekrar Owen'a döndüm. Kritik anın şimdilik sona erdiğini görebiliyordum. Ondan uzaklaşıp odadan çıkarak bölümüme yöneldim. Owen da sessizce beni takip etti.

Saçını tarayıp dün akşam yaptığım karmaşıklığı nasıl düzelteceğimi çözmeye çalışırken ikimiz de konuşmadık. Çoğunu kesmek zorunda kalacaktım. Çok farklı görünecekti ve daha kısa bir saçı olması konusunda pek mutlu olacağımdan emin değildim.

"Kısa olacak," dedim. "Bayağı kötü yapmışım."

Kahkaha attı ve kahkahası şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi. Diğer odada olanlarının ağırlığını kaldırıyordu. "Neden bunu sana yapmama izin veresin ki?"

Flörtöz Owen geri dönmüştü ve bunu hem seviyor hem de bundan nefret ediyordum. Saçını incelemek için bir geri adım attım. Nasıl çözeceğimi bildiğimden emin olunca arkamı dönüp tam da olması gerektikleri yerde olan makas ve tarağı kaptım. Dün akşam onları yere düşürdüğümü hatırlıyordum, o anda Emory'nin bu sabah muhtemelen karmaşayı gördüğü aklıma geldi.

Salondan çıkmadan önce Owen'ın saçından kestiğim tutamları süpürmemiştim, o yüzden ona sonrasında teşekkür etmeliydim.

Saçını kesmeye başladım ve ona değil de yaptığım işe odaklanmak için elimden geleni yaptım. Saç kesiminin başlangıcıyla bu an arasında Emory kendi bölümüne dönmüştü. Şimdi kendi kuaför koltuğuna oturmuş bizi izliyordu. Ayağıyla dolabı ittirip dönmeye başladı.

"Temelli mi taşınıyorsun, yoksa bir süreliğine mi?" diye sordu Emory. Owen bana doğru bakıp kaşını kaldırdı.

"Ah," dedim henüz resmi olarak tanıştırılmadıklarını unutarak, ardından Emory'yi gösterdim. "Owen, bu Emory. Tuhaf ev arkadaşım."

Başını hafifçe salladı ve pek fazla dönmeden ona doğru baktı. Sanırım saçını daha fazla mahvedeceğim için endişeliydi, o yüzden olabildiğince sabit duruyordu. "Birkaç aylığına sanırım," dedi ona cevap olarak. "Kalıcı bir şey değil. İşle alakalı."

Emory kaşını çattı. "Bu çok kötü oldu," dedi. "Senden, diğer adamdan çok daha fazla hoşlanmıştım."

Gözlerim kocaman açıldı ve başım ona doğru çevrildi. "Emory!"

Bunu söylediğine inanamıyordum.

Owen yavaşça dikkatini bana çevirdi ve bir kaşını kaldırdı. "Diğer adam mı?"

Başımı sallayıp elimle onu savuşturdum. "Yanlışı var. Başka bir adam yok." Ona sert bir bakış attım. "Ortada bir adam yokken başka bir adam olamaz."

"Ah, lütfen." Emory dolabı ayağıyla yakalayarak dönmeyi durdurdu, sonra Owen'ı işaret etti. "O bir adam. Belli ki dün akşam geceyi geçirdiğin bir adam. Diğer adamdan çok daha nazik olduğunu ve taşındığı için üzgün olduğunu düşündüğüm bir adam."

Bu kızın sorunu neydi? Owen'ın bana baktığını hissedebiliyordum ama ona bakamayacak kadar utanç içerisindeydim. Onun yerine yine Emory'ye kötü kötü baktım. "Tam da dedikodu yapmıyorsun diye sana saygı duymaya başlamıştım."

"İkinizin de yüzüne karşı söylediğimde dedikodu olmuyor. Adına konuşma deniyor. İkinizin birbirinizden nasıl etkilendiğinizi ve âşık olmak istediğinizi tartışıyoruz, aynı şey gibi... şey gibi..." Bir anlığına duraksadıktan sonra başını iki yana salladı. "Benzetmeler konusunda iyi değilim. Âşık olmak istiyorsunuz ama şimdi taşınması gerekiyor ve sen de üzgünsün. Ama üzgün olmak zorunda değilsin çünkü benim sayemde onun sadece birkaç aylığına taşınacağını biliyorsun. Temelli olarak değil. Sadece diğer adama öncelik verme."

Owen kahkaha atıyordu ama ben gülmüyordum. Kelimelerini bastırmak için kurutma makinesini açtım ve şimdi kısa olan saçını şekillendirmeyi bitirdim, aslında oldukça iyi görünüyordu. Gözleri daha çok öne çıkmıştı. Çok daha fazla. Daha parlak görünüyorlardı. O kadar ki onlara öylece bakmamakta zorlanıyordum.

Kurutma makinesini kapattım ve Emory hemen konuşmaya başladı. "Ne zaman taşınıyorsun, Owen?"

Ona cevap verirken bana baktı. "Pazartesi."

Emory koltuğun koluna vurdu. "Ne mükemmel zamanlama," dedi. "Auburn bugün ve yarın izinli. Hafta sonunu beraber geçirebilirsiniz."

Ona çenesini kapatmasını söylemedim çünkü bunun onu durdurmayacağını biliyordum. Owen'ın arkasına geçip etrafına dolanan önlüğü çözüp çekmeceye sokuştururken ona öldürücü bakışlar atıyordum.

"Bu fikir hoşuma gitti," dedi Owen.

Sesi dünyanın güvenliğinden endişelenmemi sağlıyordu çünkü her duyduğumda aldığım derin nefeslerle tek başına oksijen kaynağını tüketiyordum. Aynada ona baktım ve yansımama bakarak kuaför koltuğunda öne doğru eğildi.

Hafta sonunu benimle geçirmek mi istiyordu? Hayatta olmaz. Eğer bu gerçekleşirse, o zaman başka şeylerin de olacağı anlamına geliyordu ve henüz diğer şeyler için hazır mıyım bilmiyordum. Ayrıca başka şeylerle meşguldüm... Kahretsin. Hiçbir meşguliyetim yoktu. Bu hafta sonu Lydia Pasadena'ya gidiyordu. Böylece tek bahanem de ortadan kalkmıştı.

"Bir bahane bulmaya çalışmasına baksana," dedi Emory eğlenmiş şekilde.

İkisi de bana bakarak cevap vermemi bekliyordu. Owen'ın şapkasını kapıp kafama geçirdim ve doğruca ön kapıya yöneldim. Owen'a bir hafta sonu borçlu değildim ve kesinlikle Emory'ye performans borcum yoktu. Kapıyı savurarak açtıktan sonra dairemin olduğu yöne, aynı zamanda Owen'ın stüdyosunun olduğu yöne yürümeye başladım, o yüzden hemen yanımda belirmesine şaşırmamıştım.

Adımlarımız birbiriyle uyumlu hâle geldi ve onları saymaya başladım. Konuşmadan önce stüdyosuna varabilecek miydik diye merak ettim.

On üç, on dört, on beş...

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kısık sesle.

Adımlarımızı saymayı bıraktım çünkü artık yürümüyordum. Owen da yürümüyordu çünkü doğrudan önümde duruyor, bu saç kesiminin ortaya çıkardığı iri gözleriyle bana bakıyordu.

"Hafta sonunu seninle geçirmiyorum. Bunu önerdiğine bile inanamıyorum."

Başını iki yana salladı. "Ben önermedim. Münasebetsiz ev arkadaşın önerdi. Ben sadece fikirden hoşlandığımı söyledim."

Oflayarak kollarımı sıkıca göğsümde kavuşturdum. Aramızdaki kaldırıma baktıktan sonra şu anda neden kızgın olduğumu çözmeye çalıştım. Ondan uzaklaşıp gitmek daha az sinirlenmemi sağlamayacaktı çünkü problem de buydu. Hafta sonunu onunla geçirmeyi düşünmek beni heyecanlandırıyordu ve neden bunun kötü bir fikir olduğuna dair bir sebep bulamadığım gerçeği canımı sıkıyordu. Sanırım hâlâ bana bir açıklama borçluymuş gibi hissediyordum. Ya da daha çok bir özür borçluydu. Eğer Harrison dün akşam onu aramasaydı, muhtemelen bir daha ondan haber alamayacak veya göremeyecektim. Bu özgüvenimi biraz zedeleyen bir durumdu, o yüzden birden benimle zaman geçirmek istediğini kabullenmekte zorlanıyordum.

Kollarımı serbest bırakıp ellerimi kalçalarıma yasladıktan sonra tekrar ona baktım. "Neden beni ekmeden önce en azından taşınacağını haber vermedin?"

Öncesinde kendini açıklamaya çalıştığını biliyordum ama yeterli değildi çünkü hâlâ bu konuda üzgündüm. Tabii, eğer taşınıyorsa aramızda bir şey başlatmak istememiş olabilirdi ama eğer konu buysa, ertesi akşam geleceğini hiç söylememeliydi.

İfadesi hiç bozulmadı ama bir adım daha yakınlaştı. "Ertesi akşam dönmedim çünkü senden hoşlanıyorum."

Gözlerimi kapattım ve başımı hayal kırıklığıyla eğdim. "Bu çok saçma bir cevap," diye cevap verdim.

Bir adım daha yaklaştı ve hemen önümde duruyordu. Tekrar konuştuğunda sesi o kadar kısıktı ki karnımda hissedebiliyordum. "Taşınacağımı biliyordum ve senden hoşlanıyordum. Bu ikisi pek iyi bir karışım değildi. Geri dönmeyeceğimi bildirmem gerekiyordu ama numaran ben de yoktu."

İyi denemeydi. "Nerede yaşadığımı biliyordun."

Bu cevaba iç çekmekten başka bir karşılık vermedi. Ayağı üzerinde kıpırdandı, sonunda gözlerimin cesur bir şekilde yüzüne çekilmesine izin verdim. Aslında oldukça mahcup görünüyordu ama bir adamın yüzündeki ifadeye güvenmemem gerektiğini biliyordum. Tek güvenilecek şeyler hareketlerdi ve şimdiye kadar pek güvenilir olduğunu kanıtlayamamıştı.

"Berbat ettim," dedi. "Özür dilerim."

En azından bir bahane sunmuyordu. Sanırım *nedeni* konusunda pek dürüst olmasan da haksız olduğunu itiraf etmek için biraz dürüst olman gerekiyordu. Buna sahipti.

Ne zaman bana bu kadar yakınlaştığından emin değildim ama o kadar yakındı ki yanımızdan geçenlere göre ayrılmak üzere ya da öpüşmek üzereymişiz gibi görünüyorduk.

Etrafından dolanıp stüdyosuna varana kadar yürümeye devam ettim. Kapısına vardığımda neden durduğumu bilmiyordum. Yoluma devam etmeliydim. Daireme kadar yürümeliydim ama yapmadım. Kapısının kilidini açtı ve hâlâ orada olduğumdan emin olmak için omzunun üzerinden baktı.

Burada olmamalıydım. Kendimi uzun süredir sahip olduğum en iyi iki gün olacağını bildiğim ama peşinden ise en kötü pazartesinin geleceğini bildiğim şeyden uzaklaştırmam gerekiyordu.

Eğer onunla hafta sonunu geçirirsem, bana dün akşam içki içmenin verdiği hissiyatı verecekti. Gerçekleşirken eğlenceli ve heyecan verici olacaktı. Onunlayken her şeyi unutacaktım ama sonra pazartesi gelecekti. Taşınacaktı ve eğer

şu anda çekip gidersem başıma gelecek Owen sarhoşluğu sonrasından çok daha kötüsü başıma gelecekti.

Stüdyosunun kapısını açtı ve serin bir hava etrafıma yayılarak beni içeri çekti. İçerisine ve sonra Owen'a baktım. Gözlerimdeki endişeyi görebiliyordu ve elime uzandı. Beni stüdyosuna doğru çekti ve bir sebepten ona karşı çıkmadım. Kapı ardımızdan kapandı ve karanlığa büründük.

Kalbimin yankılarını dinledim çünkü duyulacak kadar yüksek sesle attığından emindim. Yakınımda durduğunu hissedebiliyordum ama ikimiz de hareket etmedik. Nefes alışını duyabiliyor, yakınlığını hissedebiliyordum ve yağmur gibi kokmasını sağlayan her neyse onunla karışan saç kreminin temiz kokusunu alabiliyordum.

"Pek tanımadığın biriyle hafta sonunu geçirme fikri mi bundan şüphe etmeni sağlıyor? Ya da hafta sonunu benimle geçireceğin için mi?"

"Senin yüzünden korkmuyorum, Owen. Senin yüzünden üzerine *düşünüyorum*."

Bir geri adım attı ve gözlerim yüzünü rahat şekilde görecek kadar karanlığa uyum sağladı. Umutluydu. Heyecanlıydı. Gülümsüyordu. Bu yüzü nasıl reddedebilirdim?

"Şimdilik sadece günü geçirmeyi kabul edersem ne olur? Oradan sonrasına bakarız?"

Teklifime sanki günü onunla geçirdikten sonra bütün hafta sonu kalmayı istememem aptalcaymış gibi güldü.

"Bu çok tatlı, Auburn," dedi. "Ama öyle olsun."

Beni kendine çekerken sırıtışı kocamandı. Kollarını bana doladı ve beni yerden yukarı kaldırırken sıkarak nefesimi kesiyordu. Beni tekrar yere koydu ve kapıyı iterek açtı. "Hadi gel. Target'a gidelim."

Durakladım. "Target mı?"

Gülümseyip başımdaki şapkasını düzelttikten sonra beni tekrar güneş ışığına doğru ittirdi. "Seni besleyecek bir şeyim yok. Market alışverişine gidiyoruz."

ONUNCU BÖLÜM

OWEN

Ona söylediğim yalanların haddi hesabı yoktu ve onun gibi birine yalan söylemek normalde yapacağım bir şey değildi. Ama ona doğruyu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Onu bırakmaya korkuyordum ve pazartesi günü aslında taşınmayacağımı itiraf etmekten de korkuyordum çünkü gerçek şu ki pazartesi günü mahkemede olacaktım. İfadem dinlendikten sonra kimin dediği olacağına göre ya hapse ya da rehabilitasyon merkezine gönderilecektim. Ben veya Callahan Gentry'nin.

Babam bu sabah stüdyoya uğradığında çok fazla şey söylememeye dikkat etmiştim çünkü Auburn'ün dinliyor olabileceğini biliyordum. Ama sakinliğimi korumak düşündüğümden daha zordu. Sadece babamın bana ne yaptığını görmesini istiyordum. Elini tutup onu merdivenden yukarı çekerek yatağımda uyurken Auburn'ü göstermek istiyordum. "Bak ona, baba. Bencilliğinin bana ödettiğine bak," demek istiyordum.

Onun yerine her zaman yaptığımı yaptım. Annemin ve kardeşimin ona karşı gelmem konusunda beni ikna ettiklerinin hatıralarının öne çıkmasına izin verdim. Onlar benim bahanemdi. Onlar babamın bahanesiydi. Son birkaç yıldır bizim için bahane görevi görüyordu ve o geceyi bahanem olarak

kullanmayı bırakmazsam, Callahan ve Owen Gentry'nin bir daha baba, oğul olamayacağından korkuyordum.

Ama hiçbir şey bu tür bir hayat sürmeyi bırakmamı onun gibi istememe sebep olmamıştı. Ne kadar denemiş olsam, üzerine ne kadar düşünmüş olsam ve suçluluğum her seferinde kazandığında beni yenilgiye uğratsa da şu anda onunla olduğumdan daha güçlü hiç hissetmemiştim. Onunla olduğumdaki gibi bir amacım varmış gibi hiç hissetmemiştim. Kapımda belirdiğinde ona söylediğim ilk kelimeleri düşündüm. "Beni kurtarmaya mı geldin?"

Çünkü kurtarmaya mı geldin, Auburn? Bu şekilde hissettiriyordu ve bir çeşit umut hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu bana.

Sesi bir terapi şekli olarak kullanılabilirdi. Buna ikna olmuştum. Oldukça depresif insanlarla dolu bir odaya girdiğinde, tek yapması gereken bir kitap açıp yüksek sesle okumaktı.

"Target."

Omzumu iterek kahkaha attı. Bu hâlinin geri döndüğüne seviniyordum. Bütün gün pek gülmemişti.

"Şu anda demek istemiyorum, aptal şey. Pazartesi. Nereye gidiyorsun? Neden taşınıyorsun?"

Sokağın karşısına baktım.

Gökyüzüne baktım.

Ayaklarıma odaklandım.

Gözleri dışında her şeye baktım çünkü ona tekrar yalan söylemek istemiyordum. Bugün ona bir kere yalan söylemiştim ve tekrar yapamazdım.

Uzanıp elini ellerim arasına aldım. Bana izin verdi ve eğer gerçeği bilseydi elini tutmama izin vermeyeceği gerçeği ona başından yalan söylediğim için pişman olmama sebep ol-

muştu. Ama gerçeği itiraf etmek için ne kadar beklersem, o kadar zorlaşıyordu.

"Auburn, bu soruyu gerçekten cevaplamak istemiyorum, tamam mı?"

Ayağıma bakmaya devam ederken yüzümde hafta sonunu benimle geçirmeye ikna olduğu için çılgın olduğunu düşündüğümü görmesini istemiyordum çünkü ona verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyordu. Ama benden daha iyisini hak ettiğini düşünmüyordum. Benim için mükemmel olacağını düşünüyordum ve ben de onun için mükemmel olabilirdim ama hayatımda aldığım bütün kötü kararlara dahil olmayı hak etmiyordu. O yüzden bütün hatalarımı nasıl düzelteceğimi çözene kadar onunla sadece iki gün geçirmeyi hak ediyordum. Benimle bütün hafta sonunu geçirmeden önce bugüne odaklanacağımızı söylediğini biliyordum ama sanırım ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyorduk.

Elimi sıktı. "Eğer bana neden taşınacağını söylemeyeceksen, o zaman ben de neden kendimi buraya taşınırken bulduğumu anlatmayacağım."

Bu hafta sonu ona dair her şeyi öğrenmeyi umuyordum. Biriktirip sormaya hazır olduğum sorularım vardı ve şimdi geri adım atmak zorundaydım çünkü ona hayatımdan bahsetmeme imkân yoktu. Şu anda olmazdı en azından.

"Gayet adil," dedim sonunda ona bakabildiğimde.

Gülümseyip elimi tekrar sıktı. Şu anda ne kadar güzel göründüğünü kabullenemiyorum, Auburn. Endişeden, öfkeden ve suçluluktan özgür hâlde. Rüzgâr bir tutam saçını dudaklarına doğru savurdu ve parmak uçlarıyla onu uzaklaştırdı.

Bu anı sonrasında resmedecektim.

Ama şu anda onu Target'a götürüyordum. Yiyecek alışverişi için.

Çünkü benimle kalıyordu.

Bütün hafta sonu.

Çoğu alanda mütevazıydı ama söz konusu yemeği olduğunda kesinlikle öyle değildi. Evimde sadece iki günlüğüne kalacağını anladığını biliyordum ama en azından iki hafta yetecek kadar yiyecek almıştı.

Bunu yapmasına izin verdim çünkü bu hafta sonunun sahip olduğu en iyisi olmasını istiyordum ve donmuş pizza, kahvaltı gevreği kesinlikle bunun gerçekleşmesinde bana yardımcı olacaktı.

"Sanırım bu kadar yeter." Alışveriş sepetine bakıp karıştırırken istediği her şeyi aldığından emin oluyordu. "Ama evine gitmek için taksi tutmamız gerekecek. Bütün bunları taşıyamayız."

Kasa sırasına girmeden önce alışveriş sepetini döndürdüm.

"Bir şey unuttuk," dedim.

"Nasıl? Bütün mağazayı satın aldık."

Tam tersi yöne ilerledim. "Doğum günü hediyeni."

Arkamdan koşup çoğu kızın yapacağı gibi itiraz etmesini bekledim. Onun yerine alkışlamaya başladı. Sanırım haykırmış bile olabilirdi. Kolumu iki eliyle kavrayıp, "Ne kadar para harcayabilirim?" dedi.

Heyecanı bana babamın Carey ile beni Toys "R" Us'a götürdüğü zamanlardan birini hatırlatıyordu. Carey iki yaş daha büyüktü ama doğum günlerimiz bir hafta araylaydı. Callahan Gentry nasıl bir baba olması gerektiğini bildiği zamanlarda, eskiden böyle şeyler yapardı. Özellikle bir seferi hatırlıyordum. Hediye alma işini bir oyuna çevirmek istiyordu. Bize bir reyon ve raf numarası seçmemizi, o raftan istediğimiz her şeyi alabileceğimizi söylemişti. İlk Carey seçmişti ve Carey'nin tipik şansına Lego reyonunda kendimizi bulmuştuk. Benim sıram geldiğinde durum pek iyi değildi. Benim sayılarım bizi Barbie reyonuna yönlendirmişti ve hayal kırıklığına uğradığımı söylemek hafif kaçardı. Carey beni

dövmediği zamanlarda, söz konusu ben olunca çok koruyucu olan tipte bir ağabeydi. Babama bakıp, "Ya numaraları değiştirirsek? Belki dördüncü reyon üçüncü raf yerine üçüncü reyon dördüncü rafta olmalıyız," dedi.

Babam gururlu bir şekilde sırıttı. "Bu oldukça avukatça bir davranış, Carey." Üçüncü reyona yöneldik ki burası spor reyonuydu. Sonunda ne seçtiğimi bilmiyordum. Sadece günü ve nasıl geliştiğini hatırlıyordum. Barbie reyonundaki dehşete rağmen üçümüze ait en sevdiğim anılardan biri hâline gelmişti.

Elini ellerimin arasına aldım ve tekerlekli arabayı ittirmeyi bıraktım. "Bir reyon numarası seç."

Kaşını kaldırdı ve arkasına bakarken reyon işaretlerine göz atmaya çalıştı ama görüntüsünü engelledim. "Hile yapmak yok. Bir reyon ve raf numarası seç. Seçtiğin raftan istediğini almana izin vereceğim."

Gülümsedi. Bu oyunu sevmişti.

"Şanslı on üç," dedi bana. "Ama kaç tane raf olduğunu nereden bileceğim?"

"Sadece tahmin et. Şansın yaver gidebilir."

Alt dudağını başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkıştırırken bakışları üzerime odaklandı. "Eğer birinci raf dersem, bu üst mü alt raf mı olarak sayılacak?"

"Alt."

Gülümserken gözleri parıldadı. "On üçüncü sıra, ikinci raf o zaman." O kadar heyecanlıydı ki daha önce hiç hediye almadığını düşünebilirdim. Aynı zamanda hissettiği kadar heyecanlı görünmemek için alt dudağını ısırıyordu.

Tanrım, çok tatlıydı.

Arkamı döndüm ve on üçüncü reyonun tam karşı tarafında duruyorduk. "Görünüşe göre ya spor ürünleri ya da elektronik."

Biraz zıplayarak, "Ya da mücevher," dedi.

Ah, kahretsin. Mücevherat elektroniğe yakındı. Bu aldığım en pahalı doğum günü hediyesi olabilirdi. Elimi bırakıp arabanın ucunu tutarak hızlıca çekti. "Acele et, Owen."

Doğum günü hediyelerinin onu bu kadar heyecanlandırdığını bilseydim, onunla tanıştığım gün bir tane alırdım. Ve o zamandan beri her gün.

Mücevherat, elektronik bölümünü geçerken hâlâ on üçüncü reyona doğru ilerliyorduk. İki olasılık da elenmişti. On ikinci reyonda durduk ve spor ürünlerinin önünde olmamıza rağmen heyecanlı görünüyordu.

"Çok gerginim," dedi on üçüncü reyona doğru parmak uçlarında ilerlerken. Köşeye dönüp bir bakış attı. Bana geri bakıp kocaman bir şekilde sırıttı. "Çadırlar!"

Ve sonra ortadan kayboldu.

Onu takip edip arabayla döndüm ama çoktan raftan bir tane alıyordu. "Bunu istiyorum," dedi heyecanla. Ama sonra tekrar rafa ittirdi. "Hayır, hayır, bunu istiyorum," diye mırıldandı kendi kendine. "Mavi onun en sevdiği renk." Maviyi kaptı ve ona yardım ederdim ama şu anda hareket edebileceğimden emin değildim. Hâlâ kelimelerini idrak etmeye çalışıyordum.

"*Mavi onun en sevdiği renk.*"

Ona kimden bahsettiğini ve favori rengi sadece ama sadece mavi olan biriyle neden kamp yapmayı düşündüğünü sormak istiyordum. Ama tek kelime etmedim çünkü bir şey söyleme hakkım yoktu. Bana iki gününü vermişti, ebediyen değil.

İki gün.

Bu benim için yeterli olmayacak, Auburn. Bunu şimdiden anlamıştım. Ve favori rengi mavi olan kişinin bu çadırda şansı yoktu çünkü tekrar çadır gördüğünde tek düşünebildiğini *OMG* olduğundan emin olmak üzereydim.

Bütün yiyecekleri taksiye doldurup çadırı kapmak için arkamı döndüm. Bagajı koyamadan ellerimden aldı. "Ben bunu taşırım. Senin evine gitmeden önce bir süreliğine daireme gitmek istiyorum, o yüzden yanımda götüreceğim."

Önce yiyeceklere sonra ona baktım. "Neden?" Bagajı kapattım ve omuz silktiğinde yanaklarının kızarmasını izledim.

"Beni önce oraya bırakır mısın? Birkaç saat sonra seninle evinde buluşuruz."

Onu bırakmak istemiyordum. Fikrini değiştirebilirdi. "Tabii," dedim. "Olur." Arkadan dolanıp onun için kapıyı açtım. Sanırım eve gitmesini istemediğimi anlayabiliyordu ama hayal kırıklığımı saklamaya çalışıyordum. Taksiye girdiğimde elini tutup kapıyı kapattım. Taksi şoförüne adresini söyledi.

Elimi sıktığını hissettiğimde camdan dışarı bakıyordum. "Owen?"

Onunla yüz yüze geldim. Gülümsemesi o kadar tatlıydı ki çenemin sızlamasına neden oluyordu.

"Sana gelmeden önce duş alıp biraz kıyafet almak istiyorum. Ama geleceğime söz veriyorum, tamam mı?" İfadesi güven vericiydi.

Başımla onaylarken hâlâ ona inandığıma emin değildim. Belki bu şekilde onu ektiğimin intikamını alacaktı. Gözlerimdeki tereddüdü görebiliyordu, o yüzden kahkaha attı.

"Owen Mason Gentry," dedi, çadırı kucağından yanındaki koltuğa ittirerek. Kucağıma kaydı ve belini kavrarken ne yapmaya çalıştığından pek emin değildim ama durduracak kadar endişeli değildim. Yüzümün iki yanını tutarak gözümün içine baktı. "Somurtmayı bıraksan iyi edersin. Ve şüphelenmeyi."

Sırıttım. "Kafiyeli oldu."

Yüksek sesle kahkaha attı ve onu sevdiğimi söylemiş miydim? Hayır, söylememiştim. Çünkü bu çılgınca olurdu. Ve imkânsız.

"Ben kafiye kraliçesiyim," dedi sırıtarak. "Her şey zamanlamayla alakalı." Elleri göğsüme indi ve bir anlığına arabanın tavanına bakarken bakışlarını bana çevirmeden sonraki satırlarını düşündü. "O yüzdenOwen, güven bana. Gittikçe arzum çoğalıyor sana"

Baştan çıkarıcı olmaya çalışıyordu ve bunu başarıyordu ama aynı zamanda kendine gülmeden de edemiyordu ki bu çok daha iyiydi.

Taksi dairesinin önünde durdu. Çadıra uzanmaya başladı ama yüzünü kavrayıp onu kendime çekerken dudaklarımı kulağına doğru çektim. "Hadi git de duşunu al. Bir saat içinde geri gel. Sonra Auburn Mason Reed, seni tamamen yiyip bitireceğim."

Geri çekilip ona baktığımda gülümsemesi tamamen kaybolmuştu. Dramatik bir şekilde yutkundu ve sözcüklerime karşı tepkisi sırıtmama neden oldu. Arka kapıyı iterek açtım ve kendinden geçmiş hâlinden çıktı.

"Hep bir adım öndesin, Owen." Koltuğa doğru eğilip çadıra uzandı. Taksiden çıktıktan sonra ona gülümsedim ve o da bana gülümsedi ama ikimiz de diğeriyle vedalaşmadık. Ona sadece bir kere veda edecektim ve bu da pazartesi sabahına kadar olmayacaktı.

Kapısını çalmak üzereydim. Daha bir saat olduğunu biliyordum ve henüz stüdyoma gelme fırsatı olmamıştı ama onca yolu tek başına yürüdüğünü düşünmeden edemiyordum. İşe giderken o kadar yolu günde iki defa yürümesinden nefret ediyordum.

Ama onu acele ettirmek istemiyordum ve ondan şüphe ettiğim için kapısında belirmiş gibi hissettirmek de istemiyordum. Belki de merdivende oturmalıydım ve kapıyı açmasını beklemeliydim. Bu şekilde tam gidecekken buraya gelmişim gibi gözükecekti. Aynı zamanda kapıyı hiç açmazsa birkaç

saat içerisinde fikrini değiştirdiğini bilecektim. Eğer bu olursa, evlece gidebilirdim ve burada olduğumu bile bilmezdi.

Ama ya çoktan gitmişse ve taksiye bindiği için onu kaçırmışsam? Dairesine gitmiş olabilirdi ve şimdi dairesine gelerek iptalca bir karar vermiş olabilirdim. *Kahretsin.*

"İçeri gelmek ister misin?"

Hızlıca döndüm ve Emory kapı girişinde dikilerek bana bakıyordu. Çantasını bir elinde, anahtarlarını ise diğer elinde tutuyordu.

"Auburn hâlâ orada mı?"

Emory başıyla onaylayıp kapıyı açtı. "Odasında. Daha yeni duştan çıktı."

Tereddüt ederken haberi olmadan dairesine girmek konusunda rahat hissetmiyordum. Emory yüzümdeki tereddüdü görebiliyordu, o yüzden daireye doğru yaslandı. "Auburn! Kesinlikle sevişmen gereken o adam burada! Polis olan değil, diğeri!"

Polis.

Emory tekrar benimle yüz yüze geldi ve başını rica ederim dermiş gibi salladı. Ondan hoşlandığımı söylerdim ama ne zaman konuşsa, "diğer" adamdan bahsediyordu. Mavi renkten hoşlanan o mu diye merak ettim.

Auburn'ün dairenin içerisinden homurdanmasını dinledim. "Yemin ederim, Emory. Sosyal beceri konusunda ders almalısın." Kapıda belirdi ve Emory çıkışa doğru ortadan kayboldu. Saçı nemliydi ve kıyafetlerini değiştirmişti. Hâlâ kot pantolonu ve basit bir üst giyiyordu ama öncekinden farklıydı. Sıradan giyinmesi hoşuma gidiyordu. Beni baştan aşağı inceledi. "Daha bir saat bile olmadı, Bay Sabırsız."

Canı sıkılmış görünmüyordu, bu da iyi bir şeydi. Bana içeri girmem için işaret etti ve ben de onu dairenin içine kadar takip ettim. "Dışarıda bekleyecektim," dedim.

Yatak odasına girip bir çantayla dışarı çıktı. Tezgâha atarak dönüp beklentiyle bana baktı.

"Sıkılmıştım," dedim. "Seninle stüdyoma kadar yürürüm diye düşündüm."

Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Bana fazlasıyla kapıldın, Owen. Pazartesi senin için pek iyi olmayacak."

Bunu şaka yapıyormuş gibi söylemişti ama ne kadar haklı olduğunu hiç bilmiyordu.

"Ah!" Oturma odasına doğru döndü ve kanepeden çadırı çıkardı. "Gitmeden önce çadırı kurmama yardımcı ol." Çadır elindeyken yatak odasına doğru ilerledi. "Ufak bir şey, çok zaman almaz."

Başımı iki yana sallarken çadırı neden yatak odasında kurdurmak istemesi kafamı karıştırmıştı. Ama bu konudan rahatsız olmuş görünmüyordu, o yüzden kararını sorgulamadım. Çünkü hangi kız odasında bir çadırı hak etmezdi ki?

"Şurada istiyorum." Bir yoga matını yoldan ittirerek uzaklaştırdıktan sonra yatağına yakın bir yeri işaret etti. Odasına bakınırken soru sormadan onun hakkında ne öğrenebileceğimi görmeye çalıştım. Duvarlarında veya çekmecesinin üzerinde herhangi bir resim yoktu ve giyinme dolabı kapalıydı. Sanki bir anda Portland'dan ayrılmaya karar vermiş gibiydi ve gelirken yanında tek bir şey getirmemişti. Bunun nedenini merak ediyordum. Bu onun için kalıcı bir taşınma değil miydi?

Çadırı açmasına yardımcı oldum. Mağazada farkına varmamıştım ama gerçekten ufak bir çadırdı. İki kişilikti ve tam ortasında opsiyonel bir bölme vardı. Beş dakikadan kısa bir sürede kurduk ama görünüşe göre öylece kurmak onun için yeterli değildi. Giysi dolabına gidip en üst raftan iki tane battaniye kaptı. Onları çadırın zeminine serip içine girdi.

"Yatağımdan iki tane yastık getir," dedi. "Gitmeden önce içinde birkaç dakika uzanmamız gerekiyor."

Yastıkları kapıp çadırın önünde eğildim. Onları içeri ittirdim ve o da ellerimden aldı. Çadırın kanadını kaldırıp onunla içine girdim ama gerçekten yapmak istediğim gibi üzerine çıkmak yerine kendi tarafıma gittim.

Bu çadır için çok büyüktüm ve ayaklarım dışarı taşıyordu ama onunkiler de öyleydi.

"Sanırım çadırı kurgusal karakterler için aldın."

Başını iki yana sallayıp dirsekleri üzerine yükseldi. "Ben değil, sen aldın. Bu bir çocuk çadırı, Owen. Elbette, içine sığamayız."

Gözleri çadırın tepesinden sallanan fermuara çekildi. "Bak." Kapıp fermuarı çekmeye başladı. Ağ tavandan aşağı indi ve örgü bir paravan bizi ayırana kadar kenarların fermuarını çekmeye devam etti. Başını kendi koluna yasladı ve bana gülümsedi. "Sanki günah çıkarma hücresindeymişiz gibi hissettiriyor."

Yana doğru döndüm ve başımı elime yaslayıp ona baktım. "Hangimiz günah çıkarıyoruz?"

Gözlerini kıstı ve parmağını kaldırıp beni işaret etti. "Sanırım dünyaya birkaç itirafını borçlu olduğunu söylemek haksız olmaz."

Elimi kaldırıp file üzerinden parmağına dokundum. Avucunu açıp benimkine bastırdı. "Bütün gece burada kalabiliriz, Auburn. Çok fazla itirafım var."

Ona onu nasıl tanıdığımı söyleyebilirdim. Onu korumak konusundaki bu yoğun dürtüye neden sahip olduğumun farkına varmasını sağlayabilirdim. Ama bazı sırları mezarıma götürecektim ve bu kesinlikle onlardan biriydi.

Onun yerine ona farklı bir itiraf verdim. Benim için pek fazla önemi olmayan bir tane. Ona daha güvenli bir şey verdim. "Telefonumda üç tane numara var. Babamın. Harrison'ın. Kuzenim Riley'nin ama onunla altı aydan fazla süredir konuşmadım. Bu kadar."

Sessiz kalmıştı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu çünkü kim telefonunda sadece üç tane numara bulundururdu ki? Belli ki sorunları olan biri.

"Neden daha fazla telefon numaran yok?"

Gözlerini seviyordum. Oldukça açığa çıkaran bir hâli vardı ve şu anda benim için üzülüyordu çünkü Dallas'taki tek yalnız insan olmadığının farkına varmıştı.

"Liseden mezun olduktan sonra kendi yoluma gittim. Sadece sanatıma odaklandım. Bir yıl önce telefonumu değiştirdiğimde bütün eski numaralarımı kaybettim ve bu başıma geldiğinde kimseyle pek konuşmadığımın farkına vardım. Büyükannem ve dedem yıllar önce vefat etti. Sadece bir kuzenim var, söylediğim gibi pek konuşmuyoruz. Harrison ve babam dışında ihtiyacım olan bir telefon numarası yok."

Parmakları artık avuç içimde dolanıyordu. Artık bana değil de ellerine bakıyordu. "Telefonunu görmeme izin ver."

Cebimden çıkarıp filenin altından ona uzattım çünkü ona doğruyu söylüyordum. Kendi gözleriyle görebilirdi. Sadece üç numara vardı.

Parmağı ekranda birkaç saniye gezindikten sonra telefonumu bana geri uzattı. "Al işte. Artık dört tane numaran var."

Ekranıma baktım ve numarasını okudum. Kendi için yazdığı ismi görünce kahkaha atım.

Auburn Mason (en iyi ikinci isim) Reed.

Telefonumu cebime koyup tekrar file üzerinden eline dokundum. "Senin sıran," dedim ona.

Başını iki yana salladı. "Hâlâ arayı kapatman gereken çok şey var. Devam et."

İç çekip sırtüstü döndüm. Ona henüz başka bir şey söylemek istemiyordum ama bu çadırdan yakında çıkmazsak, ona bildiğim ve duymak istemeyeceği her şeyi anlatacağımdan korkuyordum. Ama belki böylesi daha iyiydi. Belki ona

gerçeği söylersem, kabullenip bana güvenebilir ve ben geri döner dönmez işlerin daha farklı olacağını bilirdi. Belki ona gerçeği söylersem, pazartesiden sonrasında da bir şansımız olabilirdi.

"Buraya gelmediğim gece mi?" Durakladım çünkü kalbim o kadar hızlı atıyordu ki düşünmekte zorluk çekiyordum. Bunu ona itiraf etmem gerektiğini biliyordum ama nasıl konuyu açmam gerektiğini bilmiyordum. Konuyu nasıl çevirirsem çevireyim, negatif bir şekilde tepki vereceğini biliyordum ve bunu anlayabiliyordum. Ama ona karşı dürüst olmamaktan yorulmuştum.

Yana doğru dönüp onunla yüzleştim. İtiraf etmek için ağzımı açtım ama ön kapının çalınmasıyla kurtulmuştum.

Şaşkın ifadesi ziyaretçilere alışık olmadığını ortaya koyuyordu. "Bunu açmam gerekiyor. Burada bekle." Hemen çadırdan dışarı çıktı ve ben de sırtüstü dönüp nefesimi verdim. Birkaç saniye içerisinde tekrar odaya dönüp çadırın önünde dizleri üzerinde duruyordu.

"Owen."

Sesi telaşlıydı ve başını içeri soktuğunda dirseklerimin üzerine yükseldim. Gözleri endişe içerisindeydi. "Kapıyı açmam gerekiyor ama lütfen odamdan çıkma tamam mı? O gider gitmez her şeyi açıklayacağım. Söz veriyorum."

Başımla onaylarken sesindeki korkudan nefret ettim. Aynı zamanda kapıdaki her kimse birden beni ondan saklamak istemesinden de nefret ettim.

Geri çekilip kapıyı ardından kapattı. Yastığa geri yaslanıp dinlerken benimle paylaşmaya henüz hazır olmasa da itiraflarından birini dinleyeceğimin farkındaydım.

Ön kapının açıldığını duydum ve ilk duyduğum bir çocuk sesiydi. "Anne bak! Lydia Nine'nin bana aldığına bak."

Sonra onun cevabını duydum. "Vay canına. Bu tam da istediğin şey."

Çocuk ona anne mi demişti?

Zeminde ayak sesleri duydum. Bir kadın sesi, "Bunun son dakika olduğunu biliyorum ama saatler önce Pasadena için yola çıkmamız gerekiyordu," dedi. "Ama her nasılsa kayınvalidem hastaneye kaldırıldı ve Trey görevde..."

"Ah olamaz, Lydia," diye araya girdi Auburn.

"Ah, o iyi durumda. Yine diyabetik sorunları var ama ona söylediğim gibi kendine baksaydı bunlar olmazdı. Kendine dikkat etmiyor, sonra da bütün ailenin onunla ilgilenmek için planlarından vazgeçmesini bekliyor."

Kapı kolunun döndüğünü duydum. "AJ yapma," diyen Auburn'ün sözünü duydum. "Annenin odasından uzak dur."

"Neyse," dedi kadın, "ona bir şeyler getirmem gerekiyor ama yoğun bakıma çocukları almıyorlar, o yüzden ona birkaç saatliğine bakmana ihtiyacım var."

"Elbette," dedi. "Burada mı?"

"Evet, seni bizim eve arabayla götürecek vaktim yok."

"Tamam," dedi. Sesi heyecanlı geliyordu. Sesi sanki kadının bunu yapması konusunda ona güvenmesine alışkın değilmiş gibi çıkmıştı. O kadar heyecanlıydı ki AJ'in yatak odasının kapısını açtığını fark ettiğini sanmıyordum.

"Onu akşam alırım," dedi kadın.

"Geceyi burada geçirebilir," diye cevap verdi Auburn umut dolu bir sesle. "Onu sabah geri getirebilirim."

Yatak odasının kapısı şimdi açıktı ve ufak oğlan doğrulan çadırın önünde eğilmişti. Bir dirseğimin üzerine kalktım ve ona gülümsedim çünkü o bana gülümsüyordu.

"Neden çadırdasın?" diye sordu.

Parmağımı dudağıma getirdim. "Şişşt."

Sırıtıp çadırın içine sürünerek girdi. Dört, beş yaşında gibi görünüyordu ve gözleri Auburn gibi yeşil değildi. Tamamen farklı renkteydi. Kahverengiler, griler ve yeşiller. Bir tuval gibi.

Onun eşsiz saç rengine sahip değildi çünkü onunkiler koyu kahverengiydi. Bunu babasından aldığını varsayıyordum ama onda hâlâ çok fazla Auburn'e ait özellikler görebiliyordum. Çoğunlukla ifadesinde ve nasıl bu kadar meraklı göründüğünde.

"Çadır bir sır mı?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet. Kimse çadırın burada olduğunu bilmiyor, o yüzden aramızda kalması gerekiyor, tamam mı?"

Gülümsedi ve sanki sır saklamak konusunda heyecanlanmış gibi başıyla onayladı. "Sır tutabilirim."

"Bu güzel," dedim ona. "Çünkü erkekleri güçlü yapan kaslar değildir. Sırlardır. Ne kadar sır tutarsan içten içe o kadar güçlü olursun."

Sırıttı. "Güçlü olmak istiyorum."

Ona kimsenin dikkatini üzerime çekmeden önce oturma odasına dönmesini söylemek üzereydim ama yatak odasının kapısının açıldığını duyabiliyordum.

"AJ, gel Lydia Nine'ye bir sarıl," dedi kadın. Ayak sesleri gittikçe yükseldi ve AJ'in gözleri kocaman açıldı.

"Lydia bekle," diye Auburn'ün ona panikle seslendiğini duydum. Ama biraz geç söylemişti çünkü Lydia odaya girmeden önce ayağımı çadırın içine çekme vaktim olmamıştı.

Adımlarının hemen durduğunu görebiliyordum. AJ'in şu an çadırın içinde olduğu gerçeği konusunda pek mutlu olmadığını bilmek için yüzünü görmeme gerek yoktu.

"AJ," derken sesi sertti. "Çadırdan çık, tatlım."

AJ bana sırıttı ve parmağını dudağına götürdü. "Ben çadırın içinde değilim, Lydia Nine. Burada bir çadır yok."

"Lydia açıklayabilirim," dedi Auburn çömelerek. AJ'ye çadırdan çıkması için işaret etti ve gözleri benimkilerle sadece bir anlığına buluştu. "O sadece bir arkadaş. AJ için bu çadırı kurmamda yardımcı oluyordu."

"AJ, hadi gidelim tatlım." Lydia elini tutarak onu çadırdan çekip çıkardı. "Oğlunun yabancıların etrafında olmasına izin vermek konusunda bir sorunun olmayabilir ama benim var."

Hayal kırıklığının Auburn'ün yüzünden okunduğunu görebiliyordum. Lydia kalmasına izin vermediğinde AJ'in de öyleydi. Çadırın içinden çıkıp ayağa kalkarak onu ardından takip ettim. "Sorun değil, ben giderim," dedim. "Onun için kurmayı yeni bitirmiştik."

Lydia beni baştan aşağı izlerken ne gördüğünü sanıyorsa pek etkilenmemişti. Ben de onu aynı şekilde süzmek istiyordum ama Auburn için işleri daha kötüleştirecek bir şey yapmak istemedim. Ona iyice bir baktığımda daha önce gördüğümün farkına vardım. Biraz zaman geçmişti ama düz, siyah saçında biraz grilik dışında hiç değişmemişti. Bunca yıldan sonra aynı sabırlı ve göz korkutucu görüntüye sahipti.

AJ ile karşı karşıya geldi.

"AJ oyuncağını getir. Gitmemiz gerekiyor."

Auburn Lydia'nın ardından odadan çıktı. "Lydia lütfen." Elini benim olduğum tarafa doğru işaret etti. "O zaten gidiyordu. Sadece ben ve AJ olacağız söz veriyorum."

Lydia'nın eli ön kapıda durakladı ve Auburn ile yüzleşmek için döndü. Hızlıca iç çekti. "Onu pazar akşamı görebilirsin, Auburn. Gerçekten sorun değil. Habersiz bir şekilde uğramamam gerektiğini bilmeliydim."

Auburn'ün omzunun üzerinden AJ'ye baktı. "Annenle vedalaş, AJ."

Auburn'ün yüzünü buruşturduğunu görebiliyordum ve kaş çatışı dönüp AJ'in önünde eğilince aynı hızda gülümsemeye döndü. Onu kendine çekip sarıldı. "Çok özür dilerim ama bu akşam Lydia Nine ile gideceksin tamam mı?" Geri çekilerek ondan uzaklaştı ve elini saçında gezdirdi. "Seninle pazar akşamı görüşürüz."

"Ama burada kalmak istiyorum," dedi çocuk içten bir hayal kırıklığıyla.

Auburn gülümsemeyle hüznünü saklamaya çalıştı ama kelimelerinin onu ne kadar yaraladığını görebiliyordum. Oğlanın saçını okşayıp konuşmasına devam etti. "Başka bir akşam tamam mı? Annenin erken kalkıp yarın çalışması gerekiyor ve sadece uyursak eğlenmiş olmazsın."

"Eğlenceli olur," dedi AJ yatak odasını işaret ederek. "Bir çadırın var ve içinde..." AJ'in gözleri bana çevrildi ve gizli çadırdan bahsettiğinin farkına vardı. Auburn'e dönüp baktı ve başını iki yana salladı. "Boş ver, senin bir çadırın yok. Yanılmışım, çadırın yok."

Şu anda olanlar yüzünden ne kadar berbat hissetsem de bu çocuk beni güldürüyordu.

"AJ, hadi gidelim."

Auburn ona bir kere daha sıkıca sarılıp, "Seni seviyorum. Seni sonsuza kadar seveceğim," diye fısıldadı. Alnını öptü ve o da Lydia'nın elini tutmadan önce annesinin yanağını öptü. Auburn Lydia'ya güle güle demek için bile dönmedi ve onu hiç de suçlamıyordum. Kapı kapanır kapanmaz ayağa kalkıp omzuyla bana çarparak doğruca yatak odasına gitti. Kanadı kaldırıp çadıra girmesini izledim.

Kapısında durup ağlamasını dinledim.

Şimdi hepsi mantıklı bir hâl almıştı. Neden Lydia'nın doğum gününde onu ekmesine üzgün olduğu anlaşılıyordu çünkü AJ ile geçirmediği anlamına geliyordu.

Neden onun en sevdiği renk mavi dediği....

Neden burada bu kadar mutsuzken, Teksas'a taşındığı...

Şimdi ondan neden asla uzaklaşmamın imkânı olmadığı. Olanlarla yüzleştikten sonra. O ufak oğlanı ne kadar çok sevdiğini gördükten sonra her şey mantıklı bir hâl aldı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

AUBURN

Bölmenin fermuarının açıldığını duyduktan sonra kolumda bir el hissettim, ardından yastığımın altına bir kol kaydırıldı. Owen beni kendine çekti ve hemen geri çekilmek istedim ama aynı zamanda kollarına sarılırken hissettiğim rahatlama seviyesinden şaşkına uğramıştım. Gözlerimi kapadım ve sorularını sormasını bekledim. Öylece uzanırken merakıyla söküp alana kadar rahatlığın keyfini çektim.

Elleri kolumda aşağı yukarı hareket ederek beni nazikçe okşuyordu. Birkaç dakika sessizlikten sonra parmağımı bulup kendi parmakları arasına kaydırdı.

"On altı yaşındayken," dedi, "annem ve ağabeyim araba kazasında öldüler. Ben sürüyordum."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Hayal edemiyordum. Birden sorunlarım pek de ciddi gibi görünmemeye başlamıştı.

"Babam ondan sonra birkaç hafta komada kaldı. Bütün bu süreç boyunca yanında kaldım. Uyandığında mutlaka yanında olmak istediğimden değildi ama başka gidecek bir yer bilmiyordum. Evimiz bomboştu. Arkadaşlarım hayatlarını yaşamaya devam ettiler, o yüzden cenazeden sonra onları pek görmedim. Başlangıçta uğrayan akrabalarım vardı ama o bile zamanla bitti. İlk ayın sonuna doğru sadece babam ve ben kalmıştık. Eğer o da ölürse, uğruna yaşayacağım hiç-

bir şeyin kalmayacağından korkuyordum." Yavaşça sırtüstü dönüp ona baktım. "Ne oldu?"

Owen parmağını alnıma götürüp saçımı geriye doğru okşadı. "Gördüğün gibi yaşadı," dedi kısık sesle. "Kazanın bir ay dönümünden hemen sonra uyandı. Ve iyi olduğu için ne kadar mutlu olsam da ona neler olduğunu anlatana kadar gerçekliğin kafama dank ettiğini sanmıyordum. O gün kazaya kadar olan veya sonrasında olanları hatırlayamıyordu. Ona annemin ve Carey'nin öldüğünü söylediğimde bunu gördüm. Yaşamın gözlerinden akıp gittiğini gördüm. O geceden beri geri dönmemişti."

Gözyaşlarımı sildim. "Çok üzgünüm," dedim ona.

Başını sanki başsağlığı dilememe ihtiyacı yokmuş gibi iki yana salladı. "Üzülme," dedi bana. "Üzerine çok düşündüğüm bir şey değil. Kaza benim hatam değildi. Elbette, onları özlüyorum ve her gün canımı acıtıyor ama aynı zamanda hayatın devam ettiğini biliyorum. Annem ve Carey ölümlerini bir bahane olarak kullanmamı isteyecek tipte insanlar değildi." Parmakları nazikçe çenemde ileri geri hareket etti. Gözlerimin içine bakmıyordu. Kafamın üzerine bakıp düşünüyordu.

"Bazen onları o kadar özlüyorum ki burası acıyor," dedi eliyle göğsünde bir yumruk yaptı. "Sanki birisi koca dünyanın gücüyle kalbimi sıkıyormuş gibi hissettiriyor."

Başımla onayladım çünkü ne demek istediğini biliyordum. AJ'yi ve benimle yaşamadığı gerçeğini her düşündüğümde böyle hissediyordum.

"Göğsümde ne zaman böyle bir şey hissetsem, en çok özlediğim şeyler üzerine düşünmeye başlıyorum. Annemi ve bana gülümseme şekli gibi. Çünkü ne olursa olsun, nerede olursak olalım, gülümsemesi her zaman beni rahatlatırdı. Bir savaşın ortasında olabilirdik ve tek yapması gereken dizleri üzerinde eğilip o gülümsemeyle gözlerimin içine bakmasıy-

dı ve sahip olduğum bütün korkuları ortadan kaldırabilirdi. Bir şekilde, kötü hissettiği günlerde bile, gülümsemek istemediğini bildiğim zamanlarda bile, bunu yine de yapardı. Çünkü ona göre, mutluluğum dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Bunu özlüyorum. Bazen o kadar çok özlüyorum ki, sadece onu resmederek kendimi iyi hissedebiliyorum."

Kısık sesle güldü. "Anneme ait kenarda sakladığım yirmi tane kadar tablo var. Biraz ürkütücü."

Onunla güldüm ama annesini ne kadar sevdiğini görmek kalbimi sızlatıyordu ve gülümsemem somurtmaya dönüştü. Şu anda olmam gerektiği türde bir anne olamadığım için, AJ'in de benim hakkımda hiç böyle düşünüp düşünmeyeceğini merak etmeme sebep oldu.

Owen yanaklarımı elleri arasına alarak ciddi bir ifadeyle gözlerime baktı. "Ona bakışını gördüm, Auburn. Ona gülümseme şeklini gördüm. Annemin eskiden bana gülümsediği şekilde ona gülümsedin. O kadının bir anne olarak hakkında ne düşündüğü umurumda değil, seni pek tanımıyorum bile ve o ufak oğlanı ne kadar sevdiğini hissedebiliyorum."

Gözlerimi kapattım ve kelimelerin bir anne olarak kabiliyetim konusunda sahip olduğum şüpheci bütün düşüncelere sızmasına izin verdim.

Dört yıldan uzun bir süredir anneydim.

Dört.

Ve o dört yılda, iyi bir anne olabileceğimi düşündürtecek bir şey söyleyen tek insandı. Beni pek tanımamasına ve durumum hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen bana söylediği sözlerine inandığını hissedebiliyordum. Söylediğine inandığı gerçeği, benim de inanmayı istememe sebep oluyordu.

"Gerçekten mi?" dedim kısık sesle. Gözlerimi açıp ona baktım. "Çünkü bazen öyle hissediyorum ki..."

Başını kararlı bir şekilde sallayarak lafımı kesti. "Yap-

ma," dedi sertçe. "Durumunu bilmiyorum ve eğer bilmemi istersen bana söylerdin diye sanıyorum. O yüzden sormayacağım. Ama güvensizliklerinden faydalanan bir kadına şahit olduğumu söyleyebilirim. Sana bu şekilde hissettirmesine izin verme, Auburn. Sen iyi bir annesin. İyi bir anne."

Bir damla gözyaşı daha gözümden süzüldü ve hemen başımı uzağa çevirdim. Kalbimde Lydia bana bir şans verse iyi bir anne olabileceğimi biliyordum. İşlerin bu şekilde gelişmesinin benim suçum olmadığını biliyordum. On altı yaşındaydım ve onu doğurduğumda hazırlıksızdım. Ama başka birinin bana inanmasının ne kadar iyi hissettiğini hiç bilemedim.

AJ'yi öğrenmesi Owen'ın hemen ortadan kaybolmasına sebep olabilirdi. Oğlumun vesayetinin bende olmadığını öğrenmek benim hakkımda yanlış hüküm vermesine sebep olabilirdi. İkisi de olmamıştı. Onun yerine bu fırsatı beni teşvik etmek için kullanmıştı. Beni iyi hissettirmek için. Adam'ın öldüğü günden beri kimse bu şekilde hissetmemi sağlamamıştı.

Teşekkür etmek yeterli gibi görünmüyordu, o yüzden konuşmak yerine onunla yüz yüze geldim. Hâlâ üzerimde durup bana bakıyordu. Elimi uzatıp ensesine dolayıp dudaklarımı onunkilere doğru kaldırdım.

Onu hafifçe öptüm ve beni durdurmak için bir şey yapmasa da uzatmaya da çalışmadı. Sadece yavaşça soluk alırken öpücüğü kabul etti. Dudaklarımı ayırmadım ve ikimiz de öpücüğü ilerletmedik. Sanırım ikimiz de öpücüğün "Seni istiyorum" yerine "Teşekkür ederim" demek olduğunu biliyorduk.

Geri çekildiğimde gözleri kapalıydı ve bana hissettirdiği kadar huzurlu görünüyordu.

Yastığa geri yaslandım ve yavaşça gözlerini açmasını iz-

ledim. Bir gülümseme dudaklarında belirdi ve yanımda uzanırken ikimiz de çadırın tavanına bakıyorduk.

"Babası ilk erkek arkadaşımdı," dedim durumumu ona açıklarken. Ona anlatmak iyi hissettiriyordu. Pek fazla insana anlatmıyordum ama bir sebepten Owen'a her şeyi anlatmak istiyordum.

"Ben on beş yaşındayken öldü. İki hafta sonra AJ'ye hamile olduğumu öğrendim. Ailem öğrendiğinde onu evlatlık vermemi istediler. Benim dışımda bakmaları gereken dört tane çocukları vardı ve hepimiz için masaya yemek koymak yeterince zordu. Bir bebeğin masrafını karşılayabilmelerine imkân yoktu ama aynı zamanda oğlumdan vazgeçmem de mümkün değildi. Şansa, Lydia uzlaşma noktası buldu.

"Eğer oğlum doğduktan sonra ona yasal vesayeti vermeyi kabul edersem, onunla yaşayıp oğlumu yetiştirebilirdim. Onu evlatlık vermeyeceğim konusunda güvence istiyordu ve oğlumun vesayetini tamamen ona vermem ona bu güvenceyi sağlayacaktı. Aynı zamanda medikal ve sigorta durumlarını da kolaylaştıracağını söyledi. Onu sorgulamadım. Gençtim, ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece AJ'yi yanımda tutabileceğimin tek garantisi olduğunu bildiğim için yaptım. Onunla beraber olabileceğim anlamına geliyorsa, ne isterse ona imzalardım.

"Lydia, AJ doğduktan sonra velayeti tamamen devraldı. Yaptıklarımdan hiçbir şekilde memnun değildi. Kendimi cahil hissetmeme sebep oldu. Bir süre sonra ona inanmaya başladım. Ne de olsa ben gençtim ve o da daha önce çocuk yetiştirmişti, benden daha fazlasını bildiğini düşünmüştüm. Liseden mezun olana kadar Lydia oğlum konusunda bütün kararları veriyordu. O kararlardan biri de ben üniversiteye gittiğimde oğlumun onunla kalacağı kararıydı."

Owen elimi bulup aramıza çekerek ona tutundu. Cesaretlendirici harekete minnettardım çünkü bu zor bir itiraftı.

"Dört yıllık bir üniversiteye gitmek yerine bir yıllık bir program olduğu için kozmetoloji okuluna katılmaya karar verdim. Bir kere mezun olup kendi yerime sahip olursam, oğlumun benimle yaşamasına izin vereceğini sanmıştım. Ama mezun olduktan üç ay sonra kocası vefat etti. Diğer oğlu Trey'ye yakın olmak için Teksas'a geri taşındı. Ve *oğlu*mu yanında götürdü."

Owen iç çekti. "Bu yüzden mi Teksas'a taşındın? Oregon'dan ayrılmasına engel olamadın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Yasal olarak onu istediği yere götürme hakkına sahip. Teksas'ın bir çocuğu yetiştirmek için daha iyi bir yer olduğunu ve eğer AJ için en iyisini istiyorsam, mezun olduktan sonra buraya taşınacağımı söyledi. Son dersim cuma günü 17.00'de bitti ve buraya yirmi dört saatten kısa bir sürede taşındım."

"Ailen peki?" diye sordu. "Durdurmak için hiçbir şey yapamadılar mı?"

Başımı iki yana salladım. "Ailem kararımı destekliyordu ama dahil olmadılar. AJ'ye hamile olduğumda onların evinden Lydia'ya taşındığım için onunla pek yakın bir ilişkileri olmadı. Ayrıca yeterince endişelenecek şeyleri var. Onlara Lydia'nın bana nasıl davrandığını söylersem kendimi kötü hissederdim çünkü bu yıllar önce evden taşınmama izin verdikleri için kendilerini suçlu hissetmelerine sebep olurdu."

"Her şey yolundaymış gibi mi davrandın?"

Başımı kaldırıp ona baktım ve başımla onaylarken gözlerinde görebileceğim şeyden biraz endişeliydim. Kınama? Hayal kırıklığı? Göz göze geldiğimizde bunların hiçbirini görmedim. Sempati gördüm. Belki biraz da olsa öfke.

"Lydia'dan nefret ettiğimi söylemek sıkıntı olur mu?"

Gülümsedim. "Ondan ben de nefret ediyorum," dedim hemen gülerek. "Ama aynı zamanda onu seviyorum da. AJ'yi benim kadar seviyor ve oğlumun da onu sevdiğini bili-

verdim. Bunun için minnettarım. Ama bu duruma düşeceğimi bilseydim, vesayeti ona asla vermezdim. Yardımcı olmak istediğini düşünmüştüm ama şimdi AJ'yi kaybettiği oğlunun yerine koyma için kullandığının farkına vardım."

Owen, doğruca ona bakacağım şekilde yanıma kaydı ve bana yukarıdan bakıyordu. "Onu geri alacaksın," dedi. "Mahkemenin oğlunun yanında olmasını istememesi için bir neden yok."

Yanıldığını bildiğim hâlde övgüsü gülümsememe neden oldu. "Bütün seçeneklerimi araştırdım. Mahkeme yasal bir neden olmadığı sürece çocuğu doğumdan beri yasal bir şekilde beraber olduğu birinden çekip almaz. Lydia tam zamanlı şekilde benimle yaşamasına asla izin vermez. Tek seçeneğim onu tatmin edebilecek her şeyi yaparken bana yardımcı olması için tuttuğum avukatı ödeyebilmesi için ekstra her bir kuruşu biriktirmek. Ama o bile umutlu görünmüyor."

Başını bir eline yasladı ve diğer elini yüzüme götürdü. Parmakları yavaşça elmacık kemiklerimde gezindi ve dokunuşu gözlerimi kapatmama sebep oluyordu. Yanağımda teninin rahatlatıcı hissine rağmen bir şekilde gözlerimi açık tuttum. "Ne var biliyor musun?" diye gülümseyerek söyledi. "Kararlılığın bir insanda en sevdiğim özellik hâline geldi."

Onu pek tanımadığımı biliyordum ama kesinlikle pazartesi günü taşınmasını istemiyordum. Teksas'a geldiğimden beri başıma gelen tek iyi şeydi.

"Taşınmanı istemiyorum, Owen."

Bakışlarını aşağı çevirdi ve bana bakmayı bıraktı. Elleri omzuma doğru çekildi ve parmak ucuyla görünmez bir desen çizerken gözleriyle onu takip ediyordu. Mahcup gözüküyordu ve gidiyor olduğu gerçeğinden çok daha fazlası vardı. Daha derinden bir şey konusunda üzgündü ve itirafının dilinin ucundan dökülmek istediğini görebiliyordum. Bir şey gizliyordu.

"Bir iş bulmadın," dedim. "Pazartesi oraya gitmiyorsun, değil mi?"

Hâlâ bana bakmıyordu. Cevap vermek zorunda bile değildi çünkü sessizliği bunu onaylıyordu. Yine de cevap verdi. "Hayır."

"Nereye gidiyorsun?"

Hafifçe yüzünü buruşturmasını izledim. Nereye gidiyorsa, bana söylemek istemiyordu. Ne düşüneceğimden korkuyordu. Dürüst olmak gerekirse, ne duymak üzere olduğumdan korkuyordum. Bugün yeterince olumsuzluk duymuştum.

Sonunda bakışlarını benimkilerle buluşması için kaldırdı ve yüzündeki pişman dolu bakış konuyu hiç açmamış olmamı dilememe sebep oldu. Konuşmak için ağzını açtı ama başımı iki yana salladım.

"Henüz bilmek istiyorum," dedim hızlıca. "Sonra söyle."

"Neyden sonra?"

"Bu hafta sonundan sonra. İtiraflar hakkında düşünmek istemiyorum. Lydia'yı düşünmek istemiyorum. Önümüzdeki yirmi dört saati acınası gerçekliğimizden kaçarak geçirelim."

Minnettar bir şekilde gülümsedi. "Bu fikir hoşuma gitti. Hem de çok."

Konuşmamız karnımın çok fena guruldamasıyla bölündü. Ellerimi sıkarken utanmıştım. Kahkaha attı.

"Ben de açım," dedi. Çadırdan çıktı ve elini uzatarak bana çıkmam da yardımcı oldu. "Burada mı, yoksa ben de mi yemek istersin?"

Başımı iki yana salladım. "On beş sokak ötesine yürümeyi bekleyebileceğimden emin değilim," dedim mutfağa yönelirken. "Donmuş pizza sever misin?"

Tek yaptığımız pizza pişirmekti ama Adam'dan beri bir erkekle geçirdiğim en eğlenceli zamandı. On beş yaşında hamile kalmak sosyal etkileşim konusunda pek zaman bı-

rakmıyordu. O yüzden biraz tecrübesiz olduğumu söylemek hafif kaçardı. Başka bir adamla yakınlaşma fikri bile eskiden gerilmeme sebep olurdu Owen'ın üzerimde tam tersi bir etkisi vardı. Onun etrafındayken çok huzurlu hissediyordum.

Annem tanışıp tanıdığın ve bir de tanışıp çoktan tanıdığın insanlar olduğunu söylerdi. Owen sanki çoktan tanıdığım bir insanmış gibi hissediyordum. Kişiliklerimiz birbirine uyumluymuş gibi görünüyordu, sanki bütün hayatımız boyunca birbirimizi tanıyormuş gibiydik. Bugüne kadar hayatımda onun gibi birine ne kadar çok ihtiyacım olduğundan haberim yoktu. Lydia'nın kendime duyduğum saygıda oluşturduğu delikleri doldurmak için birine ihtiyacımın olduğundan.

"Eğer mezun olmak için bu kadar acele etmeseydin, kozmetoloji dışında hangi mesleği seçerdin?"

"Herhangi bir şey," diye ağzımdan kaçırdım. "Her şey."

Owen kahkaha attı. Ocağın yanındaki tezgâha yaslandı ve ben de onun karşısındaki tezgâha oturuyordum. "Saç kesmeyi hiç beceremiyorum. Kuaför koltuğunda otururken insanların problemlerini dinlemekten nefret ediyorum. Yemin ederim, insanlar çoğu şeyin kıymetini bilmiyor ve bütün o sızlandıkları hikâyeleri duymak beni kötü bir ruh hâline sokuyor."

"Eğer o taraftan bakarsan ikimiz de aynı işin içindeyiz," dedi Owen. "Ben itirafları resmediyorum ve sen de onları dinlemek zorundasın."

Başımı olumlu anlamda sallarken kendimi nankör gibi hissetmiştim. "Birkaç tane gerçekten iyi müşteri var. Gelmelerini merakla beklediklerim. Sanırım hoşlanmadığım insanlar değil, yapmak istemediğim bir şeyi seçmek zorunda olduğum gerçeği."

Beni bir anlığına inceledi. "Eh, iyi haber şu ki, gençsin. Babam eskiden dövme dışında hayattaki hiçbir kararın kalıcı olmadığını söylerdi."

"Buna katılmıyorum," dedim kahkaha atarak. "Peki ya sen? Her zaman sanatçı olmak mı istemiştin?"

Fırının zamanlayıcısı çaldı ve Owen hemen pizzayı kontrol etmek için açtı. Tekrar fırına soktu. Basit bir donmuş pizza olduğunu biliyordum ama bir adamın mutfakta bir şeyler yaptığını görmek kısmen tahrik ediciydi.

Tekrar tezgâha yaslandı. "Sanatçı olmayı seçmedim. Sanırım o beni seçti."

Bu cevaba bayıldım. Aynı zamanda kıskanmıştım çünkü doğal bir yetenekle doğmuş olmayı diliyordum. Bir şeyin beni seçmesini dilerdim, böylelikle her gün saç kesmek zorunda kalmazdım.

"Okula dönmeyi hiç düşündün mü?" diye sordu. "Belki gerçekten ilginin olduğu bir alanda uzmanlaşmayı?"

Omuz silktim. "Belki bir gün. Şu anda hedefim AJ."

Cevabıma takdir eden bir şekilde gülümsedi. Ona sormak istediğim bir soru aklıma gelmiyordu çünkü sessizlik güzeldi. Ortam sessizleşince bana bakış şekli hoşuma gidiyordu. Gülümsemeye devam ediyordu ve bakışları üzerimi bir battaniye gibi örtüyordu.

Ellerimi altımdaki tezgâha bastırdım ve sallanan ayaklarıma baktım. Birden onu izlemeye devam etmek zor geldi çünkü ondan ne kadar hoşlandığımı görebilmesinden korkuyordum.

Konuşmadan aramızdaki boşluğu kapatmaya başladı. Alt dudağımı gergin bir şekilde ısırdım çünkü bana bir amacı varmış gibi yaklaşıyordu ve amacının daha fazla soru sormak olduğunu sanmıyordum. Avcunun dizlerimle buluşmasını ve yavaşça yukarı çekilmesini izledim. Elleri kalçalarımda çıkana kadar uyluklarımda gezindi.

Gözlerine baktığımda kendimi içinde kaybettim. Bana bir anda ortaya çıkarabileceğimden haberimin olmadığı bir arzuyla bakıyordu. Ellerimi belime dolayıp beni kendine çekti.

Ellerimi kollarına koyup sıkıca tutunurken sonrasında ne olacağından emin değildim ama izin vermeye hazırlıklıydım.

Dudakları benimkilere yaklaştıkça yüzündeki hafif tebessüm yok oldu. Gözlerim kıpırdandı ve dudakları hafifçe benimkilere değerken tamamen kapandı.

"Bunu seni gördüğüm andan beri yapmak istiyordum," diye fısıldadı. Dudakları benimkilerle buluştu ve başta öpücüğü onu çadırda öptüğüm gibiydi. Yumuşak, tatlı ve masum. Ama sonra masumiyet ellerini saçımda dolaştırıp dilini dudaklarıma değdirdiği an yok olmuştu.

Birden bu kadar hafif ama tutkulu nasıl hissedebildiğimi bilmiyordum ama öpücüğü kendimi bir bulut kadar hafif hissetmeme sebep olmuştu. Elimi ensesine götürdüm ve onu beni öptüğü şekilde öpmeye uğraştım ama dudaklarımın onunkilerle denk bile olmadığından endişeleniyordum. Şu anda bana hissettirdiklerini ona hissettirmemin imkânı yoktu.

Bacağımı beline dolanana kadar çekiştirdikten sonra beni tezgâhtan kaldırıp öpücüğümüzü durdurmadan bizi oturma odasına doğru yönlendirdi. Pizzanın fırında fazla piştiğinin kokusunu görmezden gelmeye çalıştım çünkü durmasını istemiyordum. Ama aynı zamanda çok ama çok açtım ve pizzanın yanmasını istemiyordum.

"Sanırım pizza yanıyor," diye fısıldadım koltuğa değdiğimiz anda. Beni nazikçe sırtüstü bırakırken başını iki yana salladı.

"Sana başka bir tane yaparım." Dudakları benimkilerle buluştu ve bir anda pizza umurumda değildi.

Kendini kanepeye doğru bıraktı ama tamamen üzerimde değildi. Kollarını başımın üzerinde destekli tutarken öpücükten daha fazlasını beklediğini gösteren bir şey yapmıyordu.

Ben de ona bunu verdim. Onu öptüm ve o da beni öptü. Duman alarmı çalmaya başlayana kadar durmadık. Sesin

dairenin içinden geldiğinin farkına vardığımızda ikimiz de ayrılıp ayağa fırladık. Fırına doğru koşup açarken ben de karton pizza kutusunu kaparak duman alarmının etrafında sallamaya başladım.

Owen pizzayı fırından çıkardı. Yanmıştı, tamamen yenilmez hâldeydi. "Belki de daireme giderken yol üzerinde yemeliyiz."

Duman alarmı sonunda susarken pizza kutusunu tezgâha fırlattım. "Ya da bugün Target'tan aldığın bir yıl boyunca yetecek yemekleri yiyebiliriz."

Fırın eldivenlerini elinden çıkarıp ocağın üzerine bıraktı. Elime uzandı ve beni kendine çekerken dudakları benimkilere yakınlaşıyordu.

Öpücüklerin en iyi diyet şekli olduğuna emindim çünkü ne zaman dudakları benimkilere değse, açlıktan öldüğüm gerçeğini unutuyordum.

Dillerimiz birbirine değdiği an ön kapıya sesli bir şekilde vuruldu. Dudaklarımız birbirinden ayrıldı ve ikimiz de ardına kadar açılan kapıya baktık. Trey'yi kapının girişinde gördüğümde hemen Owens'tan uzaklaştım. İlk içgüdümün kendimi ondan uzaklaştırmak olmasından nefret ediyordum çünkü Owen'ın düşünmesini istediğim son şey Trey ile bağlantımın olduğuydu. Gerçek şu ki, kapıda kim olursa olsun ondan uzaklaşırdım.

Sadece Trey olmamasını gerçekten dilerdim.

"Kahretsin," diye mırıldandı Owen. Ona baktığımda yüzü omuzlarıyla beraber düşmüştü. Hemen Trey'in ön kapıdan dalması konusunda yanlış fikre kapıldığını anlayabiliyordum.

Bir sebepten dolayı mutfağa yüzünde Owen'a yönlendirdiği ölümcül bir bakışla yaklaşan Trey'e baktım. "Burada ne yapıyorsun?"

Owen'a baktım ama o Trey'e dikkatini vermiyordu. Doğ-

tudan bana bakıyordu. "Auburn," dedi. "Konuşmamız gerekiyor."

Trey'in kahkahası yüzümü buruşturmama sebep oldu. "Onunla konuşman gereken ne var, Owen? Ona hâlâ söylemedin mi?"

Owen gözlerini birkaç saniyeliğine kapadıktan sonra açtı ve bakışları Trey'in üzerindeydi. "Senin için ne zaman yeterli olacak, Trey? Defol git."

Kalbim göğsümde hızla atıyordu. İçimde birbirlerine karşı neden böyle hissettiklerini öğrenmek üzere olduğuma dair bir his vardı ve şu anda bilmek istediğimden emin değildim. İyi bir şey olamazdı.

Trey Owen'ın yüzünden birkaç santimetre duracak şekilde yaklaştı. "Onun dairesinden çık git. Hayatından çık git. Eğer bunları yapabilirsen, o zaman muhtemelen tatmin olabilirim."

"Auburn," dedi sertçe Owen.

Trey bana doğru birkaç adım attı ve onu görmemem için Owen ile aramda durdu. Şimdi Trey'in gözlerine bakıyordum ve öfkeden başka bir şey göremiyordum.

Arkasını işaret etti. "Bu adamı mı dairene getiriyorsun? Bu adamın oğlunun yanında olmasına mı izin veriyorsun? O uyuşturucu bağımlılığından tutuklandı, Auburn."

Başımı iki yana sallarken inanamaz bir şekilde kahkaha attım. Trey'in bunları neden söylediğini bilmiyordum. Kenara çekildi ve tekrar Owen'ı görebildim.

Kalbim kaldıramayacak kadar ağırlaşmıştı çünkü Owen'ın yüzü her şeyi ortaya koyuyordu. Özrü ve pişmanlığını görebiliyordum. Öncesinde bana söyleyeceği şey buydu. Ona pazartesiye kadar bekleyebileceğini söylediğim itirafı buydu.

"Owen?" diye ismini sanki bir fısıltı gibi söylemiştim.

"Sana söylemek istedim," dedi. "Söylediği kadar kötü bir şey değil, Auburn. Yemin ederim."

Owen bana doğru bir adım atmaya çalıştı ama Trey hemen dönüp onu duvara doğru ittirdi. Kollarını Owen'ın boynuna koydu. "Buradan siktirip gitmek için beş saniyen var."

Owen'ın bakışları boğazına bastırılan kola rağmen benimkilere odaklanmıştı. Başıyla onayladı. "Odasından eşyalarımı almama izin ver, sonrasında gideceğim."

Trey birkaç saniyeliğine onu inceledikten sonra onu rahat bıraktı. Owen'ın odama girip "eşyalarını" almasını izledim.

Owen'ın buraya hiçbir şeyle gelmediğini biliyordum. Trey şimdi beni inceliyordu. "Çocuğunun amcası kahrolası bir polis ve insanları hayatına almadan önce geçmişlerini araştırmak aklına gelmiyor mu?"

Buna bir cevabım yoktu. Haklıydı.

Trey hayal kırıklığıyla başını sallarken Owen yatak odamdan çıktı. Trey onunla yüzleşmeden önce Owen bir anlığına çadıra baktı. Gözleri yüksek sesle söylemeye niyeti olmadığı bir şey söylüyordu. Trey'in yanından geçip arkasına bakmadan ön kapıdan çıktı.

Trey kapıya gidip çarparak kapattı.

Elleri kalçalarında benimle yüzleşecek şekilde dururken bir açıklama bekliyordu. Eğer Lydia'ya gidip her şeyi anlatacağını bilmeseydim, ona siktirip gitmesini söylerdim. Onun yerine her zaman yaptığım şeyi yaptım. Onu mutlu edecek her şeyi söyledim.

"Özür dilerim. Bilmiyordum."

Bana doğru yürüyüp nazikçe kollarını sıkarken gözlerimin içine bakıyordu.

"Senin için endişeleniyorum, Auburn. Bana kontrol ettirmeden önce lütfen insanlara güvenme. Onun hakkında seni uyarabilirdim."

Bana sarıldı ve sarılışına karşılık vermek çok zordu ama yaptım.

"Onun namının oğlunla arana girmesine ihtiyacın yok. Senin için iyi olmaz."

Ona sarılırken başımı salladım ama gizli tehdidi yüzünden onu iterek uzaklaştırmak istiyordum. Aynı annesi gibiydi. Her zaman AJ ile olan durumumu beni manipüle etmek için kullanıyordu. Bu canımı acıtıyordu ve Owen'ın kollarında olduğum için bir anlığına kazandığım bütün güveni yerle bir ediyordu.

Ondan uzaklaşıp gülmeye çalıştım. "Onunla işim olmaz," dedim. Kelimeleri söylemesi çok zordu çünkü içinde biraz gerçeklik olabilirdi. Trey hâlâ önümdeyken Owen'a ne kadar sinirli olduğumu bile düşünemiyordum. "Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedim kapıya doğru ilerlerken. Anlaması için kapıyı açtım. "Bir süreliğine yalnız kalmak istiyorum. Uzun bir gündü."

Trey kapıya doğru gidip dışarı çıktı. "Pazar akşamı yemekte görüşürüz?"

Başımla onaylayıp onu tatmin etmek için yüzüme bir sahte gülümseme daha kondurdum. Kapıyı kapatır kapatmaz kilitleyip hızla yatak odama gittim. Çadırın içine girip yastığımda bir parça kâğıt buldum ve elime alıp okudum.

Lütfen bu akşam stüdyoma gel. Konuşmalıyız.

Owen'ın notunu o kadar çok okudum ki muhtemelen el yazısına mükemmel uyan bir şekilde tekrar yazabilirdim. Yastığıma uzanıp derinden iç çektim çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Hapse gideceği veya bana yalan söylediği gerçeğini affettirecek hiçbir şey yoktu. Ama olanlara rağmen her bir uzvum onu arıyordu. Adamı yeni tanımaya başlamıştım ama kalbimdeki tanıdık sıkışma hissini hissedebiliyordum. Sadece veda etmek için olsa da onu son bir kere daha görmeliydim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

OWEN

Ona söylemeliydim. Salıverildiğim anda doğrudan dairesine gidip ona her şeyi anlatmalıydım.

Stüdyoyu bir saatten fazla süredir arşınlıyordum. Sadece sinirli olduğumda tur atardım ve şu anda hiç bu kadar öfkeli olduğumu sanmıyordum. Eğer durmazsam yerde bir delik açacaktım.

Ama şimdiye kadar mesajımı okuduğunu biliyordum. Onu yastığına bırakalı iki saat olmuştu ve çoktan benden vazgeçtiğini düşünmeye başlamıştım. Trey'in onun için iyi olmadığına ve şu anda düşündüğü kadar kötü olmadığıma ikna etmeye çalışmak istesem de bu fırsata bile sahip olmayacağıma dair içimde bir his vardı. Şimdiye kadar benim hakkımda ona neler anlatıldığını bilmenin imkânı yoktu.

Tam merdivene doğru yönelirken cam kapının vurulduğunu duydum. Kapıya hızlıca gitmedim. Koştum.

Açtığımda gözleri bir anlığına benimkilerle buluştuktan sonra gergin bir şekilde omzunun üzerinden baktı. Kapıyı tutup hızlıca içeri girdikten sonra ardından kapattı.

Bundan nefret ettim. Burada olmaktan ve bu kapıdan girdiğini kimin görmüş olabileceğinden korkmasından nefret ettim.

Bana güvenmiyordu.

Dönüp benimle yüzleşti ve gözlerine dolan hayal kırıklığından nefret etmiştim.

Konuşmamız gerekiyordu ve burada konuşmak istemiyordum. O yüzden ardından uzanıp kapıyı kilitledim. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Cevap vermedi. Başka bir şey söylemem için bekledi.

"Üst kata gelir misin?"

Omzumun üzerinden koridora bakıp başıyla onayladı. Beni stüdyonun diğer tarafından daireme kadar takip etti. Aramızda olanların ne kadar farklı olduğu çılgıncaydı. İki saat önce her şey mükemmeldi. Peki ya şimdi...

Bir gerçeğin iki insanın arasında bu kadar boşluk oluşturması inanılmazdı.

Mutfağa girip ona içecek bir şey teklif ettim. Belki ona içecek bir şey koyarsam konuşma biraz daha uzayabilirdi. Eğer bana şans verirse yapmak istediğim ve ona açıklamam gereken çok şey vardı.

İçecek bir şey istemiyordu.

Odanın ortasında duruyordu ve sanki bana yaklaşmaktan korkuyormuş gibi görünüyordu. Gözleri sanki daha önce görmemiş gibi odada gezindi. Yüzündeki bakışı görebiliyordum. Şimdi bildiği için beni daha farklı görüyordu.

Sessizce odayı bir süre incelemesini izledim. Sonunda bakışları tekrar benimkilerle buluştu ve bana buraya ne öğrenmeye geldiğini sorma cesaretini toplamadan önce uzun bir duraklama oldu.

"Bağımlı mısın, Owen?"

Doğrudan konuya girdi. Dobra konuşması yüzümü buruşturmama sebep olmuştu çünkü hiçbir şey basit bir evet – hayır cevabından ibaret değildi. Merdiveni gözlemesine bakılırsa bir açıklama almayı beklemek istiyormuş gibi görünmüyordu.

"Eğer hayır dersem, bu bir şeyleri değiştirir mi?"

Beni sessizce birkaç saniye izledikten sonra başını iki yana salladı. "Hayır."

Cevabının bu olacağına dair içimde bir his var. Böylelikle ona durumun benim açımdan olan kısmını açıklama isteğim kalmamıştı. Cevabının bir önemi yoksa ne amacı vardı ki? Ona gerçeği söylemek işleri daha fazla karmaşık hâle getirirdi.

"Hapse mi gireceksin?" diye sordu. "Bu yüzden mi taşınacağını söyledin?"

Şişeyi eğerek kendime bir kadeh şarap doldurdum. Cevaplamadan önce kocaman bir yudum aldım ve başımla onayladım. "Muhtemelen. Bu ilk suçum, o yüzden uzun bir süre kalacağımı sanmıyorum."

Nefesini bırakıp gözlerini kapattı. Tekrar açtığında ayaklarına bakıyordu. Ellerini kalçalarına götürdü ve benimle göz göze gelmekten kaçındı. "Oğlumun velayetini almak istiyorum, Owen. Seni bana karşı kullanırlar."

"Onlar kim?"

"Lydia ve Trey." Şimdi bana bakıyordu. "Seninle herhangi bir şekilde bağım olduğunu bilirlerse, bana asla güvenmezler."

Buraya geldiğinde elveda tipinde bir şeyler bekliyordum ama kelimeleriyle beraber gelecek olan acıyı hiç beklemiyordum. Bunun onu nasıl etkileyeceğini düşünmediğim için aptal gibi hissediyordum. Öğrendiğinde benim hakkında ne düşüneceği konusunda o kadar endişeliydim ki oğluyla olan ilişkisinin tehlikeye girebileceği aklıma hiç gelmemişti.

Kendime bir kadeh şarap daha koydum. Muhtemelen artık tutuklanma kaydımı bildiği için şarabı kafaya diktiğime şahit olması iyi bir fikir değildi.

Arkasını dönüp çekip gitmesini bekliyordum ama yapmadı. Onun yerine bana doğru birkaç adım attı. "Hapis yerine rehabilitasyonu seçmene izin verirler mi?"

İkinci şarap kadehimi kafaya diktim. "Rehabilitasyona ihtiyacım yok." Kadehi lavaboya bıraktım.

Hayal kırıklığının onu ele geçirmesini gördüm. Bu bakışa alışıktım. Şimdiye kadar ne anlama geldiğini bilecek kadar çok görmüştüm ve hislerini beni istemekten acımaya bu kadar hızlı geçmesinden hoşlanmamıştım.

"Uyuşturucularla bir problemim yok, Auburn." Aramızda bir adım kalana kadar öne doğru eğildi. "Sorunum olan şey Trey ile berabermiş gibi göründüğün gerçeği. Suç kaydı olan ben olabilirim ama dikkatli olman gereken kişi o."

Kısık sesle güldü. "O bir polis, Owen. Sen ise uyuşturucu barındırmaktan hapse gideceksin. Hanginize güvenmeliyim?"

"İçgüdülerine," dedim hemen.

Tezgâhın üzerinde birleştirdiği ellerine baktı. Başparmaklarının uçlarını birbirine bastırdı. "İçgüdüm oğlum için en iyisi olanı yapmamı söylüyor."

"Aynen öyle," dedim ona. "Bu yüzden içgüdülerine güvenmeni söyledim."

Başını kaldırdı ve gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Başına bu işi açmamalıydım, bunu biliyordum. Bana baktığında ne hissettiğini çok iyi biliyordum. Hüsran, hayal kırıklığı, öfke. Aynaya her baktığımda bunları görüyordum.

Tezgâhın etrafından dolanıp bileğini tuttum. Onu kendime çekerek kollarımı etrafına doladım. Birkaç saniyeliğine buna izin verdi. Ama başını kararlı bir şekilde iki yana sallayıp beni iterek uzaklaştırdı. "Yapamam."

İki kelimeydi ama tek bir anlamı vardı.

Son.

Dönüp merdivenlere yöneldi.

"Auburn, bekle," diye peşinden seslendim.

Beklemedi. Merdivenin başına vardım ve ayak seslerinin stüdyoda yankılanmasını dinledim. Bu şekilde sona erme-

mesi gerekiyordu. Bu şekilde gitmesine izin vermeyi reddediyordum çünkü bu hislerle giderse, onun için geri dönmemesi çok kolay olacaktı.

Hemen merdivenden inerek ardından koştum. Eli tam stüdyonun ön kapısının kilidine uzandığında onu yakaladım. Elini çekerek onu döndürdükten sonra dudaklarımı onunkilere bastırdım.

KAKTÜS TEAM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AUBURN

Beni inançla, gönül alarak ve öfkeyle öperken hepsi bir şekilde şefkatle sarmalanmıştı. Dillerimiz buluştuğunda vedalaşmamızın gerçekliğini bir anlığına ertelemişti. İkimiz de hafifçe nefesimizi bıraktık çünkü bir öpücük bu şekilde hissettirmeliydi. Dudaklarının dudaklarımın üzerindeki hissi yüzünden dizlerim titremek istiyordu.

Bu öpücüğün hiçbir şeye dönüşmeyeceğini bildiğim hâlde onu geri öptüm. Hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. Hiçbir yanlışını düzeltmeyecekti ama aynı zamanda bu şekilde son kez hissedeceğimi biliyordum ve kendimden bunu mahrum bırakmak istemiyordum.

Kollarını bana dolayarak bir elini enseme sarıp saçıma daldırdı. Başımı elleri arasına aldı ve sanki öpüştüğümüzün her bir aşamasını hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi hissettiriyordu çünkü durduğumuzda elinde sadece bunun kalacağını biliyordu. Hatırası.

Bana ümit verip Trey'in gerçekle bunu söküp atmasına izin verdiğini bildiğim için bunun vedalaşma olduğu düşüncesi beni sinirlendirmeye başlamıştı.

Aramızdaki öpücük gittikçe acılı bir hâl aldı ve fiziksel açıdan da değildi. Ne kadar çok öpüşürsek, neler kaybettiğimizin daha fazla farkına varıyorduk ve bu can acıtıyordu.

Bana bu şekilde hissettirecek dünyadaki çok az insandan birine denk gelme şansını yakaladığımı bilmek beni ürkütüyordu ve çoktan bundan vazgeçmek zorundaydım.

Hayatta istediğim tek şeylerden vazgeçmek zorunda olmaktan bıkmıştım.

Geri çekilip bana gözlerinde acılı bir ifadeyle baktı. Elini kafamın arkasından çekip yanaklarıma getirirken alt dudağıma başparmağını sürdü. "Bu şimdiden canımı acıtıyor."

Dudakları tekrar benimkilerle buluştu ve dudaklarıma bir kadife kadar yumuşak bir öpücük kondurdu. Dudakları doğrudan kulağıma gelecek şekilde başını yavaşça hareket ettirdi. "Bu mu? Bu şekilde mi bitecek?"

İstediğim son şey olmasına rağmen başımla onayladım. Ama bu şekilde bitecekti. Hayatını tamamen değiştirecek olsa bile geçmişteki seçimleri hâlâ hayatımı etkileyecekti.

"Bazen ikinci şans elde edemeyiz, Owen. Bazen işler sadece sona erer."

Yüzünü buruşturdu. "Bir *şansımız* bile olmadı."

Ona benim hatam değil, kendi hatası olduğunu söylemek istiyordum. Ama bunu bildiğinin farkındaydım. Benden ona ikinci bir şans vermemi istemiyordu. Sadece aramızda olanlar bittiği için üzgündü.

Avcunu arkamdaki cam kapıya yaslayarak beni kolları arasında hapsetti. "Özür dilerim Auburn," dedi. "Şu anda hayatında baş etmen gereken çok şey var ve işleri senin için daha zorlaştırmayı kesinlikle istemedim." Dudaklarını alnıma bastırdıktan sonra kapıdan uzaklaştı. İki adım geri çekildikten sonra yavaşça başını salladı. "Anlıyorum. Ve özür dilerim."

Gözlerindeki acılı bakışa veya kelimelerindeki kabullenişe katlanamıyordum. Arkama uzanıp kapının kilidini açtıktan sonra dönüp oradan çıktım.

Kapının ardımdan kapandığını duydum ve dünyada en

sevmediğim ses hâline geldi. Yumruğumu kalbime götürdüm çünkü birini özlediğinde nasıl hissettiğini açıkladığındaki gibi hissediyordum. Bunu anlayamıyordum çünkü onunla daha birkaç hafta önce tanışmıştım.

"Tanıştığın tanıman gereken insanlar vardır ve bir de tanıştığında çoktan tanıdığın insanlar vardır."

Onu ne kadar süredir tanıdığım umurumda değildi. Kendim için üzülmeme ve üzgün hissetmeme izin verecektim çünkü geçmişte yaptıklarının aksine kimse bugün bana hissettirdiklerini hissettirmemişti. Bir anne olarak kendimle gurur duymamı sağlamıştı. Bu yüzden ona veda etmem gerektiği gerçeği birkaç gözyaşına değerdi ve bu konuda ağladığım için suçlu hissetmeme izin vermeyecektim.

Eve giden yolu yarıladım ve vedalaşmamız üzerine dökmeme izin verdiğim gözyaşlarının sonuncusunu da kurularken bir araba arkamdan gelip yanımda yavaşladı. Göz ucuyla baktım ve hemen polis arabası olduğunu gördüm. Trey camı indirip koltuğa doğru eğildiğinde yürümeyi bıraktım. "Arabaya bin, Auburn."

İtiraz etmedim. Kapıyı açıp bindim ve dairemin olduğu yöne doğru sürmeye başladı. Şu anki hareketlerinden hoşlanmamıştım. Kıskanç bir erkek arkadaş gibi mi, yoksa fazlasıyla korumacı bir ağabey gibi mi davrandığını anlayamıyordum. Teknik olarak ikisi de değildi.

"Onun stüdyosunda mıydın?"

Camdan dışarı bakıp nasıl cevaplamam gerektiğini düşündüm. Eğer hayır dersem yalan söylediğimi bilirdi ve Trey'in bana güvenmesine ihtiyacım vardı. Dünyadaki bütün insanlar arasından Lydia ve Trey'in yaptığım her şeyi AJ için yaptığımı görmelerine ihtiyacım vardı.

"Evet. Bana para borçluydu."

Derinden nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Sonunda sokağın kenarına çekip arabayı park etti. Ona doğrudan

bakmak istemiyordum ama eliyle ağzını kapattığını ve çenesini hüsranla sıktığını görebiliyordum. "Sana daha yeni tehlikeli olduğunu söyledim, Auburn." Doğrudan bana baktı. "Aptal mısın?"

Ancak bu kadarına katlanabilirdim. Arabasının kapısını ardına kadar açıp dışarı çıktım ve ardımdan sertçe kapattım. Daha üç adım atamadan hemen önümde duruyordu.

"O tehlikeli biri değil, Trey. Bir bağımlılığı var. Aramızda olan bir şey yok, sadece stüdyosunda çalıştığım için vereceği parayı almaya gittim."

Trey yüzümü inceledi, muhtemelen ona yalan söyleyip söylemediğini görmeye çalışıyordu. Nefesini bırakıp gözümü devirdi. "Eğer aramızda bir şey olsaydı, stüdyosunda beş dakikadan fazla kalırdım." Onu ittirerek yanından geçtim ve daireme doğru yürümeye başladım. "Tanrım Trey. Sanki kıskanma sebebin varmış gibi davranıyorsun."

Tekrar önümde durmuştu ve beni durmaya zorladı. Birkaç saniye bana yukarıdan baktı. "Kıskanıyorum, Auburn."

Boğazımdaki düğümü hemen yutkunmak zorundaydım. Aynı zamanda ona bakmaya devam ederken söylediğini geri almasını bekliyordum ama yapmadı. Bana sadece samimiyetle bakıyordu.

O Adam'ın ağabeyiydi. AJ'in amcası.

Bunu yapamazdım.

O Trey'di.

Etrafından dolanarak yürümeye devam ettim. Daireden sadece bir sokak ötedeydik, o yüzden peşime düştüğünü duyduğuma şaşırmamıştım. Yürümeye devam ederken hayatımın son iki saatini sindirmeye çalışıyordum ama vefat eden erkek arkadaşımın kıskanç ağabeyi arkamdan takip ederken biraz zor oluyordu.

Kapıma vardığımda kilidini çevirip onunla yüzleşmek için döndüm. Trey'in gözleri oyma bıçağı gibiydi, içime işli-

vor ve içimi oyup çıkarıyordu. Kolunu kaldırıp elini kapının eşiğine, kafamın yanına koyduğunda ona iyi geceler dilemek üzereydim. "Hiç üzerine düşündün mü?"

Ne demek istediğini biliyordum ama anlamamış gibi yaptım. "Hangi konu üzerine?"

Gözleri dudaklarıma çekildi. "Bizim."

Bizim.

Ben ve Trey.

Dürüstçe hiç üzerine düşünmediğimi söyleyebilirdim. Ama hislerini incitmek istemediğim için onun yerine cevap vermedim.

"Kulağa mantıklı geliyor, Auburn."

Başımı neredeyse sertçe iki yana salladım. Çok direniyormuş gibi görünmek istemiyordum ama tam da bu şekilde hissediyordum. "Hiç mantıklı gelmiyor," diye cevap verdim. "Sen Adam'ın ağabeyisin. AJ'nin amcasısın. Bu aklını karıştırır."

Trey bir adım öne attı. Yakınlığı Owen'a göre daha farklı hissettiriyordu. Trey'in yakınlığı boğucuydu, sanki nefes almak için atmosferde bir delik açmam gerekiyormuş gibiydi.

"Onu seviyorum, Auburn. Ufak oğlunun sahip olduğu tek baba figürüyüm," dedi. "Annemle beraber benim evimde yaşıyor ve eğer biz beraber olursak..."

Hemen duruşumu dikleştirdim. "Umarım oğlumu neden seninle çıkmam gerektiği konusunda bir bahane olarak kullanmak üzere değilsindir." Sesimdeki öfke beni o kadar şaşırtmıştı ki Trey'i de şaşırttığını biliyordum.

Elini saçında gezdirdi ve ne söyleyeceğini bilemez gibi görünüyordu. Cevap vermeye çalışırken bakışları koridorun sonuna doğru çekildi. "Bak," dedi tekrar bakışlarımla buluşarak. "Onu sana yakınlaşmak için kullanmıyorum. Kulağa bu şekilde geldiğini biliyorum. Sadece... mantıklı olduğunu söylüyorum. Biz fikri kulağa mantıklı geliyor."

Cevap vermedim çünkü bana söylediği her şey de biraz gerçeklik payı vardı. Lydia, Trey'e dünyadaki herhangi bir insandan daha fazla güveniyordu. Ve eğer Trey ile beraber olursak...

"Üzerine bir düşün," dedi şu anda benden bir cevap istemeyerek. "Ağırdan alabiliriz. Uyumumuzu görebilmek için." Elini duvarın çerçevesinden çekip uzaklaşırken bana nefes alacak alan veriyordu. "Bunu pazar akşamı konuşuruz. İşe dönmem gerekiyor. Kapını kilitli tutacağına dair bana söz verir misin?"

Başımla onayladım ve bunu yaptığım için nefret ettim çünkü diğer söylediklerini onaylıyormuşum gibi düşünmesini istemiyordum.

Ama... o mantıklıydı. AJ ve Lydia ile aynı evde yaşıyordu, şu anda istediğim tek şey oğlumla daha fazla vakit geçirmekti. AJ ile daha fazla zaman geçirmek için ne pahasına olursa yapacak bir noktadaydım. Sadece buna ihtiyacım vardı. Onu çok özlüyordum.

Teklifini düşündüğüm gerçeğinden hoşlanmadım. Trey'e karşı, Adam'a hissettiklerimin ufak bir kısmını bile hissetmiyordum. Onu Owen'a karşı hissettiklerimle karşılaştıramazdım bile.

Ama haklıydı. Onunla olmak beni AJ'e yakınlaştırırdı. Ve AJ için dünyadaki herkesten çok daha fazlasını hissediyordum. Oğlumu geri almak için her şeyi yapardım.

Ne gerekirse.

Buraya taşınmadan önce Lydia, Dallas trafiğinin çok kötü olmadığını söylemişti. Potansiyel yeni dairemden onların evine gitmenin ne kadar süreceğini sorduğumda, "Ah, on beş kilometre bile yok," demişti.

Dallas'ta on beş kilometrenin kırk beş dakika taksi yolculuğu olduğundan bahsetmeyi unutmuştu. Çoğu geceler yedi-

den önce işten çıkmıyordum. Onun evine gitmek için taksiye binene kadar AJ'in yatış vakti geliyordu. Bu yüzden hafta içi akşam vakitlerinde ziyaret etmemin sıkıntı olacağını söylemişti. "Onu huzursuz ediyor," demişti.

O yüzden pazar akşam yemekleri ve haftanın herhangi bir gününde onu gelmem için ikna edebilirsem, oğlumu görebildiğim tek zamanlardı. Elbette, pazar gününü olabildiğince uzatıyordum. Bazen öğlen yemeğinde geliyordum ve oğlum yatana kadar gitmiyordum. Bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum ama pek umurumda değildi. O benim oğlumdu ve onu ziyaret etmek için izin istemek zorunda olmamalıydım.

Bugün onunla son derece uzun süre vakit geçirmiştim ve her bir anına bayılmıştım. Bu sabah kalkar kalkmaz duş alıp taksi çağırmıştım. Kahvaltıdan beri buradaydım ve AJ yanımdan hiç ayrılmamıştı. Akşam yemeğini bitirdikten sonra onu koltuğa getirdim ve o da çizgi filmin yarısını izlerken kucağımda uyuyakalmıştı. Genellikle bulaşıkları yıkar ve akşam yemeğinden sonra etrafı temizlerdim ama bu sefer teklif etmedim. Bu akşam sadece uyurken oğluma sarılmak istiyordum.

Trey ne kadar evcil olabildiğini mi kanıtlıyordu veya onu farklı mı görüyordum bilmiyordum ama gerçekten sorumluluk alarak bütün mutfağı temizlemişti. Sese bakılırsa bulaşıkları makineye doldurup çalıştırmıştı.

Mutfak ile oturma odasının arasındaki kapı girişinde belirdiğinde kafamı kaldırdım. Kapının çerçevesine yaslandı ve ikimizi kanepede sarılmış görüntüsüne gülümsedi.

Lydia gelip huzurlu ana bozana kadar bizi sessizce izledi. "Umarım uzun süredir uyumuyordur," dedi AJ'yi kollarımda gördüğünde. "Bu kadar erken uyumasına izin verdiğinde gecenin bir yarısında uyanıyor."

"Birkaç dakika önce uykuya daldı," dedim ona. "Bir şey olmaz."

Kanepenin yanındaki sandalyelerden birine oturup hâlâ kapı girişinde duran Trey'e baktı. "Bu akşam çalışıyor musun?" diye sordu. Trey başıyla onaylayıp doğruldu.

"Evet. Aslında yola çıkmalıyım," dedi, bana bakarak. "Arabayla evine bırakmamı ister misin?"

Kollarımdaki AJ'e baktım, henüz ayrılmaya hazır değildim ama AJ hâlâ kucağımda uyurken bunu yapmalı mıydım emin değildim. Lydia'yla anlaşmamız konusunda konuşma cesaretini toplamaya çalışıyordum ve bu akşam uygun bir zaman gibi görünüyordu. "Aslında gitmeden önce annenle bir konuda konuşmak istiyordum," dedim Trey'e.

Lydia'nın bana baktığını hissediyordum ama bakışına karşılık vermedim. Onunla bunca zaman yaşadıktan sonra ondan bu kadar korkmayacağımı sanabilirdiniz. Her nasılsa, hayatta en çok istediğiniz şey üzerinde bütün gücü olan birinden korkmamanız zordu.

"Ne konuşacaksan, bekleyebilir, Auburn," dedi Lydia. "Yorgunum ve Trey'in de işe gitmesi gerekiyor."

Elimi AJ'nin saçlarında gezdirdim. Babasının saçlarına sahipti. Yumuşak ve ipek gibi ince. "Lydia," dedim kısık sesle. Ona baktığımda karnım düğüm düğümdü ve kalbim ise boğazımda atıyordu. Onunla ne zaman bu konu hakkında konuşmak istesem beni susturuyordu ama üstesinden gelmeliydim. "Seninle velayet hakkında konuşmak istiyorum. Bu akşam konuşabilirsek çok sevinirim çünkü onu eskisi kadar görememek beni öldürüyor."

Portland'da yaşadığımda onu her gün görüyordum. O zaman velayet pek sorun değildi çünkü her gün okuldan oğlumla aynı eve geliyordum. Lydia, AJ konusunda her şeyde son sözü söylese de hâlâ annesi gibi hissediyordum.

Her nasılsa birkaç ay önce onu alıp Dallas'a getirdiğinden beri dünyanın en kötü annesi gibi hissediyordum. Onu asla göremiyordum. Onunla ne zaman telefonda konuşsam,

kapattığımda ağlamaya başlıyordum. Aramıza koyduğu mesafenin bilerek olduğunu hissetmeden edemiyordum.

"Auburn onu istediğin zaman görebileceğini biliyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Ama sorun da bu," dedim ona. "göremiyorum." Sesim zayıf çıkıyordu ve şu anda bir çocuk gibi konuştuğum için kendimden nefret ediyordum. "Okul akşamlarında ziyaret etmemden hoşlanmıyorsun ve onunla geceyi geçirmeme izin vermedin."

Lydia gözlerini devirdi. "İyi bir nedenden," dedi. "Evine aldığın insanlara nasıl güvenebilirim? Yatağında en son bulunan kişi hüküm giymiş bir suçluydu."

Gözlerim Trey'e çekildi ve hemen göz temasını bozdu. Owen'ın geçmişinden ona bahsetmesinin AJ ile aramızda bir mesafe oluşturacağını biliyordu. Yüzümdeki öfkeyi görebiliyordu, o yüzden oturma odasına adım attı. "AJ'i yatağına yatırayım," dedi.

En azından bunun için minnettardım. AJ'in uyanıp etrafında dönen konuşmaları duymasına gerek yoktu. AJ'i Trey'e verip bu sefer dönerek Lydia ile yüzleştim.

"AJ ile aynı dairede kalmasına izin vermezdim," dedim kendimi savunarak. "AJ'yi getirdiğini bilseydim, dairemde bile olmazdı."

Dudakları büzülmüştü ve gözleri onaylamaz bir şekilde kısıldı. Bana bakışından hiç hoşlanmıyordum.

"Benden ne istiyorsun, Auburn? Oğlunun dairende ara sıra kalmasını mı istiyorsun? Her akşam yatış saatinden önce gelip yatağa gitmesini istemeyecek şekilde onu heyecanlandırmak mı istiyorsun?" Canı sıkılmış şekilde ayağa kalktı. "O oğlanı doğumundan beri yetiştirdim o yüzden tamamen yabancıların etrafında olması konusunda sorunum olmamasını benden bekleyemezsin."

Ben de ayağa kalktım. Benim üzerime çıkmaya çalıp kendimi değersiz hissetmemi sağlayamayacaktı. "Onu doğu-

mundan bu yana *beraber* büyüttük, Lydia. Bütün adımlarda ben de oradaydım. O benim oğlum. Annesi benim. Onunla zaman geçirmek için senden izin almamalıyım."

Lydia bana bakakaldı, umarım kelimelerimi hazmetmeye ve kabullenmeye çalışıyordu. Ne kadar haksız olduğunu görmesi gerekiyordu.

"Auburn," dedi yüzüne sahte bir gülümseme konduarak. "Daha önce çocuk yetiştirdim, o yüzden bir çocuğun gelişimi için rutinlerin ve programların önemli olduğunu biliyorum. Eğer onu ziyaret etmek istiyorsan, bu sorun değil. Bundan negatif bir şekilde etkilenmeyeceği daha istikrarlı bir rutin oluşturmamız gerekiyor."

Yüzümü aşağı yukarı oynatırken hissettiğim hüsranı atmaya çalıştım. Nefesimi bırakarak sakince ellerimi kalçalarıma yerleştirdim. "Negatif bir şekilde etkilenmek mi?" dedim. "Kendi annesinin her gece onu yatağa yatırmasından nasıl negatif şekilde etkilenebilir?"

"Onun istikrara ihtiyacı var, Auburn..."

"Ben de bunu ona *vermeye* çalışıyorum, Lydia!" dedim yüksek sesle. Sesimi yükselttiğim anda konuşmayı bıraktım. Daha önce ona karşı hiç sesimi yükseltmemiştim. Bir kere bile.

Trey odaya geri geldi ve Lydia bakışını ondan bana doğru çevirdi. "Trey'in seni evine kadar bırakmasına izin ver," dedi. "Geç oldu."

Güle güle demedi veya konuşmanın bitip bitmediğini bile sormadı. Benim bitirip bitirmediğimin bir önemi yokmuş gibi konuşmayı bitirerek odadan çıkıp gitmişti.

"Ah!" diye inledim, konuşmanın gidişatından hiç memnun kalmayarak. Oğlumun benimle yaşamasını istediğimi söyleyemediğim gibi kendi yararıma bir şey bile başaramamıştım. Her zaman "istikrar" ve "rutin" kelimelerini sanki onu her gece yataktan pankek yemek için sürüklüyormuşum

gibi bahsediyordu. Tek istediğim oğlumu bana izin verdiğinden daha fazla görmek istemekti. Bunun beni ne kadar yaraladığını nasıl göremediğini anlayamıyordum. Rolümü bu şekilde doldurmak istediğim için minnettar olmalıydı. Eminim torunlarının ebeveynlerinin biraz umursamalarını isteyen onun durumundaki başka insanlarda vardır.

Trey'in kıkırdamasıyla düşüncelerinden uzaklaştım. Ona baktığımda yüzünde bir gülümseme vardı.

Daha önce bir gülümsemeyi yumruklamak hiç bu kadar istememiştim ama gülmek için şu andan daha uygunsuz bir zaman varsa, bunu görmek istemezdim.

Kahkahasını eğlenceli bulmadığımı gördü ama gizlemedi. Başını iki yana salladı ve eşyaları için girişteki dolaba uzandı. "Az önce anneme bağırdın," dedi. "Vay canına."

Tabanca kılıfını polis üniformasına takarken ona ters ters baktım. "Bu durumun seni eğlendirdiğine sevindim," dedim düz bir tonda. Yanından geçip kapıdan çıktım. Arabasına vardığımda içeri girip çarparak kapattım ve karanlıkta yalnız kalır kalmaz ağlamaya başladım. Birkaç dakika sonra Trey evden çıkana kadar kendime izin verdiğim kadar çok ağlamıştım. Hemen ağlamayı bırakarak gözlerimi sildim. Arabaya girip kapıyı kapattıktan sonra camdan dışarı bakıp konuşma havasında olmadığımı açıkça belli ettiğimi umuyordum.

Sanırım beni sinirlendirdiğini anlamıştı çünkü evime kadar hiç konuşmamıştı. Yol üzerinde trafik olmamasına rağmen yirmi dakikalık yolculuk sessizlikte çok uzun gelmişti.

Apartmanımın önüne çektiğinde arabadan çıkıp binanın içine kadar beni takip etti. Kapıma vardığımda hâlâ sinirliydim ama ona veda etmeden dairemin içine kaçma çabam kolumu kavrayıp beni döndürmeye zorlayınca engellenmişti.

"Özür dilerim," dedi. "Senin durumuna gülmüyordum, Auburn." Başımı iki yana salladım ve çenemdeki gerilimi

hissedebiliyordum. "Sadece... ne bileyim. Daha önce kimse anneme bağırmamıştı ve bunun komik olduğunu düşündüm." Bana yakınlaşıp kapının çerçevesine elini yasladı. "Aslında," dedi. "Aslında biraz seksi olduğunu düşündüm. Daha önce sinirlendiğini hiç görmemiştim."

Gözlerim hemen onunkilerle buluştu. "Ciddi misin sen, Trey?" Yemin ederim, bu adamı çekici bulmam için bir şans varsa da bu yorumla onu da mahvetmişti.

Gözünü kapatıp geri adım attı. Elini pes edermiş gibi kaldırdı. "Bir şey kastetmedim," dedi. "Sadece bir övgüydü. Ama belli ki övgü alacak havada değilsin, o yüzden belki başka bir zaman deneyebiliriz."

Gidişini elimi hızlıca sallayarak karşılarken arkamı dönüp kapıyı ardımdan kapattım. Birkaç saniye geçtikten sonra Trey'in kapıdan ismimi seslendiğini duydum. "Auburn," dedi kısık sesle. "Kapıyı aç."

Gözümü devirdim ama dönüp kapıyı açtım. Kapı girişinde kolları göğsünde birleşmiş şekilde duruyordu. Yüz ifadesi pişman görünüyordu. Başını kapının çerçevesine yasladı ve bana Owen'ın aynı pozisyon ve yerde durduğu akşamı hatırlattı. Owen'ın burada durmasından daha çok hoşlanıyordum.

"Annemle konuşacağım," dedi Trey. Bu kelimeler duraklamama ve ona gerçekten odaklanmama sebep oldu. "Haklısın, Auburn. AJ ile daha fazla zaman geçirmelisin ve senin için bunu zorlaştırıyor."

"Onunla konuşacak mısın? Gerçekten mi?"

Kapı girişimde durana kadar yakınlaştı. "Öncesinde seni üzmek istememiştim," dedi. "Kendini iyi hissetmeni sağlamak istemiştim ama sanırım yanlış anlaşıldı. Kızma tamam mı? Bana kızgın olmanı nasıl karşılayacağımı bilemiyorum."

Özrünü yutup başımı iki yana salladım. "Sana kızgın değilim, Trey. Sadece..." Yavaşça nefes alıp verdim. "Annen bazen çok canımı sıkıyor."

Onaylar bir şekilde gülümsedi. "Ne demek istediğini biliyorum," dedi. Kendini kapı çerçevesinden uzaklaştırıp hole doğru baktı. "İşe gitmem lazım. Sonra konuşuruz tamam mı?"

Başımla onaylayıp ona içten bir şekilde gülümsedim. Benim için Lydia ile konuşmaya niyetli olması gerçeği, bir iki gulumsemeye değerdi. Dönüp uzaklaşmadan önce birkaç adım geri attı. Holün köşesini dönmeden önce dairemin kapısını kapattım. Arkamı döndüğümde Emory'yi birkaç adım ötede dikilirken gördüğümde yüreğim ağzıma geldi.

Kucağında bir kedi vardı.

Oldukça tanıdık görünen bir kedi.

Kedi Owen'ı işaret ettim. "Ne..." Kolumu indirirken kafam tamamen karışmıştı. "Nasıl?"

Kediye bakarak omuz silkti. "Bir saat kadar önce Owen uğradı," dedi. "Bunu ve bir not bıraktı."

Başımı iki yana salladım. "Kedisini mi bıraktı?"

Arkasını dönüp oturma odasına doğru yürüdü. "Ve bir not. Nerede bulacağını bildiğini söyledi."

Odama geçip hemen dizlerimin üzerine çökerek çadırın içine girdim. Yastıklardan birinin üzerinde katlanmış bir kâğıt parçası vardı. Elime alıp uzandım ve kâğıdı açtım.

Auburn,

Owen'a bakmanı isteyerek senden çok şey istediğimi biliyorum ama başka kimsem yok. Babamın kedilere karşı alerjisi var, bu yüzden Owen'ı sahiplenmiştim. Harrison salı gününe kadar şehre dönmeyecek ama eğer gerekirse onu oraya bırakabilirsin.

Yeterince söylediğimi biliyorum ama gerçekten çok özür dilerim. Sana ihtiyacın olanı verebilecek birini hak ediyorsun ve şu anda o kişi ben değilim. Eğer bir gün kapımda belireceğini bilseydim, her şeyi daha farklı yapardım.

Her şeyi.

Lütfen hiç kimsenin seni olduğundan daha eksik hissettirmesine izin verme.

Kendine iyi bak.

NOT: Bir gün birinin banyonu kullanmasına izin vermen gerekeceğini biliyorum. Sadece bana bir iyilik yap ve o tatlı ufak deniz kabuğu sabunlarını kaldır. Onları birinin benim kadar sevmesi düşüncesi benim için çok fazla.

NOT2: Owen'ı günde sadece bir kere beslemen yeterli. Hayata tutunması oldukça kolaydır. Ne kadar kısa veya uzun süre bakmaya karar versen de şimdiden onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Emin ellerde olacağını biliyorum çünkü seni bir anne olarak görüyorum ve bu konuda çok iyisin.

Owen.

Yanaklarımdan dökülen yaşlara şaşırmıştım. Mektubu kapatıp hemen odamdan dışarı çıktım. Oturma odasındaki Emory'nin yanına vardığımda Kedi Owen'ı kollarıma aldım ve onu yatak odama götürdüm. Kapıyı ardımdan kapattım ve onunla yatağa girdim. O da akışa uyup sanki tam da olması gereken yermiş gibi yanıma uzandı.

Owen ne kadar bakmama ihtiyacı varsa ona seve seve bakabilirdim. Çünkü ona sahip olmak beni Owen ile bağlıyordu. Ne sebepten olursa olsun, Owen ile bu bağlantıya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum çünkü onu düşündüğümde kalbimin biraz daha az sızlamasına sebep oluyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OWEN

Bekleme odasının kapısında suçlu bir şekilde duran babama baktım. Birkaç hafta önce tutuklandığımda oturduğuma benzer bir masada oturuyordum. Ancak şimdi o tutuklanmanın bedelini ödüyordum.

Bileklerime baktım ve baskıyı azaltmak için kelepçeleri biraz aşağı ittirdim. "Beni bu durumdan bile çıkaramıyorsan, avukatlık belgenin ne işe yarar ki?"

Bunun bel altı vurmak olduğunu biliyordum ama kızgındım. Hüsrana uğramıştım. Bu ilk suçum olmasına rağmen doksan gün boyunca hapse mahkûm edilmemin şaşkınlığını yaşıyordum. Hâkim Corley'nin davayı yönetmesiyle alakalı olduğunu biliyordum. Son zamanlardaki şansıma bak. Kaderim babamın görünüşte arkadaşı olanlarından birinin eline *kalacaktı*.

Babam bekleme odasının kapısını kapatarak ikimizi içeri kilitledi. Hücreme götürülmeden önceki son ziyaretimizdi ve dürüst olmam gerekirse, şu anda burada olmamasını tercih ederdim.

Yavaşça odada üç adım attıktan sonra durup tepemde durmaya başladı. "Neden rehabilitasyonu reddettin?" diye homurdandı.

Gözlerimi kapatırken odak noktasının bu olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. "Rehabilitasyona ihtiyacım yok."

"Tek yapman gereken rehabilitasyonda kısa bir süre kalmaktı ve bütün bunlar kaydından silinmiş olacaktı."

Öfkeliydi. Bağırıyordu. Benim için planı rehabilitasyonu kabul etmemdi ama bunun tutuklanmam konusunda kendini daha iyi hissettirmek için olduğunu biliyordum. Eğer hapis yerine rehabilitasyonda vakit geçirseydim, onun için bunu sindirmesi daha kolay olacaktı. Belki sadece onu sinirlendirmek için hapsi seçmiştim.

"Hâkim Corley ile konuşabilirim. Ona yanlış kararı verdiğini söyleyebilirim, durumu tekrar düşünüp düşünmeyeceğine bakabilirim."

Başımı iki yana salladım. "Sadece git buradan, baba."

Yüz ifadesi değişmedi. Odadan çıkmadı.

"Git!" dedim bu sefer daha yüksek sesle. "Terk et! Ziyaret etmeni istemiyorum. Beni aramanı istemiyorum. Oradayken seninle konuşmak istemiyorum çünkü kendi tavsiyene uymanı umuyorum."

Hâlâ hareket etmedi, ona doğru bir adım attıktan sonra etrafından dolandım. Kapıya vurdum. "Beni dışarı çıkarın!" dedim muhafıza.

Babam elini omzuma koydu ve ben de silkeleyerek uzaklaştırdım. "Yapma baba. Sadece... şu anda yapamam."

Kapı açıldı ve holden aşağı babamdan uzağa götürüldüm. Kelepçelerim çıkarılıp parmaklıklar ardımdan kapandığında portatif karyolaya oturdum. Başımı ellerim arasına alıp elime geçen hafta sonunu düşündüm. Her şeyi çok farklı yapmam gereken hafta sonunu.

Keşke yaptıklarımın kimseyi korumadığını şu anda görebilseydim. Kimseye yararı yoktu.

Buna müsaade ediyor ve yıllardır yapıyordum. *Ve şimdi de en büyük bedeli ödüyordum çünkü seni kaybetmeme mal olmuştu, Auburn.*

Babamın numarasını görünce telefonuma yüzümü buruşturarak baktım. Eğer beni bu kadar geç saatte arıyorsa, sadece bir anlamı olabilirdi.

"Gitmeliyim," dedim telefonumu sessize alıp arka cebime koyarken. Fincanı ona doğru ittirdim. Başını sallayarak yüz ifadesinin düştüğünü görebiliyordum ama hemen gizlemek için arkasını döndü.

"Şey, iş için teşekkür ederim," dedi. "Ve bana evime kadar eşlik ettiğin için."

Tezgâha yaslanıp başımı ellerimin arasına aldım. Yüzümü ovuştururken aslında kendimi yumruklamak istiyordum. Şu anda aramızdaki durum güzel gidiyordu ve babamdan arama aldığım an telefonu kapatmıştım ama olduğundan bambaşka bir şey gibi göstermiştim.

Bir kız aradığı için gittiğimi düşünüyordu. Bu gerçekten fazlasıyla uzaktı ve onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret etsem de şu anda kıskanması hoşuma gitmişti. İnsanlar içten içe bir şeyler hissettikleri için kıskanırlar.

Kahve fincanımı yıkayarak meşgulmüş gibi davrandı ve ardından geldiğimi fark edemedi.

"Bir kız değildi," dedim ona. Sesimin yakından gelmesi irkilmesine sebep olmuştu ve arkasına dönerek bana gözleri kocaman açılmış şekilde baktı. Cevap verememişti, o yüzden bir adım yaklaştım ve anladığından, bana inandığından emin olmak için tekrar söyledim. "Başka bir kız aradığı için gittiğimi düşünmeni istemiyorum."

Gözlerindeki rahatlamayı görebiliyordum ve ufak bir tebessüm dudaklarında belirmeye çalıştı ama yüzü fark etmeyeceğimi umarak yine düştü. "Seni kimin aradığı beni ilgilendirmez, Owen."

Beni görememesine rağmen sırıttım. Elbette, onu ilgilendirmiyordu ama en az benim kadar onu ilgilendirmesini

istiyordu. Avuçlarımı yanlarındaki tezgâha yaslayarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Çenemi omzuna yasladım ve yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çekmek istiyordum ama tezgâhı kavrayarak olduğum yerde kaldım. Bana doğru yaslandığını hissettiğimde dürtülerimi kontrol etmek daha da zorlaşmaya başladı.

Şu anda yapmak istediğim çok fazla şey vardı. Kollarımı ona dolamak istiyordum. Onu öpmek istiyordum. Kucağıma alıp yatağıma götürmek istiyordum. Geceyi benimle geçirmesini istiyordum. Kapımda belirdiğinden beri içimde tuttuğum her şeyi ona itiraf etmek istiyordum.

Bütün bunları yapmaya o kadar istekliydim ki, yapmayı en son istediğim şeyi yapmaya niyetliydim ki bu da onu ürkütmemek için yavaşlamaktı.

"Seni yine görmek istiyorum."

"Tamam" dediğinde onu kucağıma alıp döndürmemek için kendimi zor tuttum. Bana kapıya kadar eşlik edip birbirimize veda ederken bir şekilde sakin ve kendine hâkim şekilde kalmıştım.

Kapıyı son kez ardımdan kapattığımda tekrar çalmak istiyordum. Dördüncü defa kapıyı açmasını, dudaklarımı onunkilere bastırmak ve geleceğimize nasıl bir şey olacağını hissetmek umuduyla istiyordum.

Gidip yarına kadar beklemekle, beklemeden onu bu akşam öpebilmek için kapıyı açmasını sağlamak arasında karar verirken telefonum benim yerime karar vermişti. Çalmaya başladıktan sonra cebimden çıkarıp babamın telefonuna cevap verdim.

"İyi misin?" diye sordum.

"Owen... kahretsin... kahretsin..."

Sesinden içtiği anlaşılıyordu. Anlaşılamayan bir şey mırıldandı ve sonra... sesi kesildi.

"Baba?"

Sessizlik. Binadan çıktığımda onu daha iyi duyabilmek için elimi kulağıma bastırdım.

"Baba!" diye bağırdım.

Hışırtı ve daha fazla mırıldanma sesi duydum. "Yapmamam gerektiğini biliyorum... Özür dilerim, Owen, sadece karşı koyamadım..."

Gözlerimi kapattım ve sakin kalmaya çalıştım ama söyledikleri mantıklı gelmiyordu.

"Bana nerede olduğunu söyle. Geliyorum."

Evinden çok uzak olmayan bir sokak ismi mırıldandı. Ona olduğu yerde kalmasını söyledim ve arabamı almak için daireme olan yolu koşarak gittim.

Yanına vardığımda neyle karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece tutuklanmasını sağlayacak aptalca bir şey yapmamasını umuyordum. Bu noktaya kadar şanslıydı ama kimse onun kadar şanslı olup işin içinden sıyrılmaya devam edemezdi.

Sokağa çektiğimde hiçbir şey göremiyordum. Birkaç tane sağ da solda ev vardı ama çoğunlukla yaşadığı eve yakın boş bir bölgeydi. Sokağın sonuna geldiğimde sonunda arabasını gördüm. Arabayı yoldan çıkarmış gibi görünüyordu.

Sokağın kenarına çektim ve onu kontrol etmek için dışarı çıktım. Arabanın ön tarafına muhtemel hasarı incelemek için gittim ama ortada bir şey yoktu. Park lambaları yanıyordu. Sanki yola nasıl döneceğimi çözememiş gibi görünüyordu.

Ön koltukta bayılmış hâldeydi ve kapılar kilitliydi.

"Baba!" Uyanana kadar camlara vurdum. Kapının düğmeleriyle uğraştı ve kapının kilidini açmaya çalışırken camı yarıya kadar indirdi.

"Yanlış düğme," dedim. Camdan uzanıp kapının kilidini açarak çekip açtım.

"Yana kay," dedim ona. Başını koltuğun başlığına yasladı ve bana yüzünde hüsranla baktı.

"İyiyim," diye mırıldandı. "Sadece biraz gözümü kapatmam gerekti."

Onu sürücü koltuğundan kaldırmak için omzumla ittirdim. İnleyip koltuktan kalkarak yolcu kapısına doğru düştü. Maalesef bu bir rutin hâline gelmişti. Son bir yılda, üçüncü defa yardımına koşuyordum. Eskiden sadece ağrı kesici ilaçlar olduğu için çok kötü değildi. Şimdi onları alkolle karıştırdığı için diğer insanlardan gizlemesi daha zor hâle geliyordu.

Arabayı çalıştırmaya çalıştım ama hâlâ ileri vitesteydi. Parka çekerek kolaylıkla çevirdim. Arabayı geri vitese aldım ve sorun olmadan yola çıktı.

"Bunu nasıl yaptın?" dedi. "Ben denediğimde başaramadım."

"İleri vitesteydi, baba. İleri viteste arabayı çalıştıramazsın."

Hâlâ kenara çekilmiş şekilde duran arabamın önünden geçerken anahtarlığımı çıkarıp kilitledim. Harrison'ın benimle gelmesini ve babamı eve bıraktıktan sonra arabamla arkadan takip etmesini sağlamalıydım.

Ağlamalar başladığında iki kilometrelik bir yol gitmiştik. Yolcu camına doğru büzülmüştü ve bütün vücudu gözyaşlarıyla titremeye başladı. Bu eskiden canımı sıkardı ama artık etkilenmiyordum. Depresyonundan nefret ettiğimden çok ondan etkilenmemeye başladığımdan nefret ediyordum.

"Çok özür dilerim, Owen," diye söyledi güçlükle. "Denedim. Denedim, denedim, denedim." O kadar çok ağlıyordu ki kelimelerini anlamak zorlaşıyordu ama konuşmaya devam etti. "Sadece iki ay daha, tek ihtiyacım olan bu. Ondan sonra yardım alacağım söz veriyorum."

Utanç gözyaşlarını dökmeye devam etti ve bu benim için en zorlu kısımdı. Ruh hâli değişimlerini, yoksunluk hâlini, gece yarısı aramalarını kaldırabilirdim. Onlarla yıllardır baş ediyordum.

Gözyaşı dökmesini izlemek beni içten içe yiyordu. O gece yüzünden kalp kırıklığını görmek bahanelerini kabul etmemi sağlıyordu. Sesindeki depresyonu duymak o gecenin korkunçluğunu geri getiriyordu ve bu kadar zayıf olduğundan sebep ondan ne kadar nefret etsem de hâlâ hayatta olduğu için şükrediyordum. Eğer onun yerinde olsaydım, yaşayacak gücü bulabileceğimden emin değildim.

Işıklar arabanın içerisine dolar dolmaz ağlamayı kesti. Bir araba gecenin bu kadar geç bir saatinde dışarıda olduğunda bunun bir rutin olduğunu bilecek kadar arabam kenara çekilmişti. Ama babamın içinde olduğu durum beni gerginleştiriyordu.

"Baba, bu konuyla ben ilgileneyim," dedim yolun kenarına çekerek. "Eğer konuşmak için ağzını açarsan sarhoş olduğunu bilecektir."

Başıyla onayladı ve polis arabaya yaklaşırken onu gergin bir şekilde izledi. "Sigorta nerede?" diye babama sorarken polis cama yaklaştı. Ben camı indirirken babam torpido gözünü karıştırıyordu.

Polis tanıdık gözüktü ama hemen aklıma gelmedi. Eğilip gözümün içine bakana kadar onu tanıyamamıştım. Sanırım ismi Trey'di. Bunu hatırladığıma bile inanamıyordum.

Harika. Yumrukladığım tek adam tarafından kenara çekiliyordum.

Beni hatırlıyormuş gibi görünmüyordu ki bu iyi bir şeydi. "Sürücü belgesi ve sigorta," dedi sert bir şekilde.

Sürücü belgemi cüzdanımdan çıkarırken babam da bana sigorta kartını uzattı. İkisini de Trey'e uzattığımda önce kimliğimi inceledi. Hemen sırıtmaya başladı. "Owen Gentry mi?" Sürücü belgemi arabama vurup güldü. "Vay canına. Bu ismi bir daha duyacağım aklıma gelmezdi."

Başparmağımı direksiyonda gezdirdim ve başımı iki yana salladım. Şimdi kesinlikle hatırlamıştı. Bu iyi değildi.

Trey fenerini kaldırıp arabanın içine tutarak arka koltukta gezdirdikten sonra babama çevirdi. Babam dirseğiyle gözlerini korudu.

"O sen misin, Callahan?"

Babam başıyla onayladı ama cevap vermedi.

Trey tekrar kahkaha attı. "Bu gerçekten sürpriz oldu."

Trey'in babamı tanıdığını sanıyordum çünkü o bir savunma avukatıydı ama bunun şu anda ikimiz için de iyi bir şey olduğunu sanmıyordum. Suçluları savunan avukatların onları *tutuklayan* polis memurları tarafından nefret edilmesi çok bilinen bir şeydi.

Trey fenerini indirip geri adım attı. "Arabadan çıkın, bayım." Kelimeleri bana yöneltilmişti, o yüzden ben de dediğini yaptım. Kapıyı açıp dışarı çıktım. Neredeyse hemen beni kolumdan tutup ben istekli bir şekilde dönüp kollarımı arabamın tepesine koyana kadar çekiştirdi. Benimle oynuyordu. "Üzerinde olduğunu bilmem gereken bir şey var mı?"

Bu da ne şimdi? Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece babamı eve götürüyorum."

"Bu akşam alkol aldın mı?"

Öncesinde barda içtiklerimi düşündüm ama onlar birkaç saat önceydi. Bundan bahsetmem gerektiğinden bile emin değildim. Cevap vermekte tereddüt edişim hoşuna gitmemişti. Beni döndürüp gözlerime doğrudan ışık tuttu. "Ne kadar içtin?"

Başımı iki yana sallayıp kör edici ışıktan uzağa bakmaya çalıştım. "Sadece birkaç tane. Saatler önceydi."

Geri adım atıp babama arabadan çıkmasını söyledi. Şansa babam kapısını açabilmişti. En azından bunu yapacak kadar ayıktı.

"Arabanın arkasından dolanın," dedi Trey babama. Babamın yolcu tarafından benim durduğum yere kadar desteklemek için arabaya tutunarak sendelemesini izledi. Belli ki

sarhoştu ve yolcunun sarhoş olmasının yasal olup olmadığından emin değildim. Trey'in bildiği kadarıyla babam ara bayı sürmüyordu.

"Arabayı arayabilir miyim?"

Yönlendirme için babama baktım ama gözleri kapalı şekilde arabaya yaslanıyordu. Uykuya dalmak üzere görünüyordu. Aramayı reddedip reddetmeme konusunda düşünüyordum ama bunun Trey'e şüpheci olması için daha fazla sebep vereceğini düşündüm. Ayrıca babam başını belaya sokabilecek herhangi bir şeyle seyahat etmenin etkilerini biliyordu. Bu akşam içtikten sonra araba sürecek kadar aptal olsa da kariyerini tehlikeye atacak herhangi bir şeyi aracında tutacağını hiç sanmıyordum. Gelişigüzel bir şekilde omuz silktim ve "Buyur," dedim. Trey'in intikamını sisteminden atmasını ve çekip gitmesini istiyordum.

Trey ön koltuğa eğilirken bize arabanın arkasında durmamızı emretti. Babam artık tetikteydi ve onu yakından izliyordu. Ellerini eğip büküyordu ve gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Yüzündeki ifade Trey'in arabada bir şey bulacağı ihtimalini bilmem için yeterliydi.

"Baba," diye fısıldadım hüsrana uğramış şekilde. Bakışları benimkilerle buluştu ve mahcup hâldeydi.

Babamın yardım alacağını söylediği seferleri sayamazdım bile. Sanırım biraz fazla beklemişti.

Gözlerimi kapatırken Trey arabanın arkasına doğru yönlendi. Üç tane hap şişesini arabaya koydu. İçindekileri kontrol etmek için her birini açtı.

"Oxy gibi görünüyor," dedi Trey, bir hapı başparmağı ile işaretparmağı arasında oynatarak. Önce bana, sonra babama baktı. "İkinizden birinin bunun için reçetesi var mı?"

Babama baktım ve gerçekten reçetesi olmasını umdum. Hayal olduğunu biliyordum.

Trey gülümsedi. *Pislik herif altın bulmuş gibi gülümsü-*

vordu. Dirseğini arabaya yaslayıp hapları tek tek şişelerine koydu. "Bilirsin," dedi ikimize de bakmadan ama ikimizle de konuşarak, "Oxy yasal bir şekilde alınmadığında birinci ceza sınıfı bir uyuşturucu olarak görülür." Bana baktı. "Şimdi, baban gibi avukat olmadığını bildiğim için meslekten olmayan birinin anlayacağı şekilde açıklamama izin ver." Yerinde doğrulup şişelerin kapaklarını kapattı. "Teksas eyaletinde birinci ceza grubundan bir şeyle yakalanmak, otomatik olarak bölge hapishanesine sokacak türde bir suçtur."

Gözlerimi kapatıp nefesimi verdim. Bu babamın ihtiyacı olan son şeydi. Eğer kaybettiği her şeyin üzerine kariyerini kaybederse hayatta kalmasına imkân yoktu.

"İkinizin tekrar konuşup bir savunma avukatının suçla yargılanmasıyla neler olabileceğini düşünmenizi öneririm. Bu yüzden hukuk lisansını kaybedeceğine eminim."

Trey arabanın arkasından dolanıp babamla arama girdi. Babamı baştan aşağı süzdü. "Bir anlığına düşün. Bütün hayatı suçluları savunmaktan ibaret olan bir avukat kariyerini kaybedip bir suçlu hâline *geliyor*. Ne büyük bir ironi." Trey dönüp benimle yüzleşti. "Bu akşam çalıştın mı, Gentry?"

Başımı eğerken sorgusu yüzünden kafam karıştı.

"Stüdyon var değil mi? Bu akşam açık olduğun gecelerden biri değil mi?"

Stüdyomdan haberi olmasından nefret ettim. Bu konuda soru sormasından bile nefret ettim.

Başımla onayladım. "Evet. Her ayın ilk perşembe günü."

Bir adım yaklaştı. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Üç tane hap şişesini elinde yuvarladı. "Bu akşam stüdyodan biriyle ayrıldığını gördüm. Bir kızla?"

Beni takip mi ediyordu. Neden beni takip ediyordu? Neden Auburn'ü soruyordu?

Boğazım kurudu.

Bu ana kadar olayı birleştiremediğime inanamıyordum.

Elbette, Auburn'ün Trey ile bir bağlantısı vardı. Muhtemelen onun ailesi yüzünden Teksas'a dönmüştü.

"Evet," dedim önemsiz gibi göstererek. "Bu akşam benim için çalıştı, ben de evine kadar eşlik ettim."

Gözleri cevabım karşısında kısıldı ve başıyla onayladı. "Evet," dedi kuru bir ses tonuyla. "Senin gibi biriyle çalışmasından pek hoşlanmıyorum."

Bir polis olduğunu biliyordum ama şu anda tek görebildiğim pisliğin tekiydi. Kollarımdaki kaslar gerildi ve gözleri hemen yumruk hâline gelen ellerime çekildi. "Benim gibi biri derken ne demek istiyorsun?"

Bakışları kahkaha atarak tekrar benimkilerle buluştu. "Eh, ikimizin pek iyi bir geçmişi yok değil mi? İlk tanıştığımızda bana saldırdın. Bu akşam seni kenara çeker çekmez alkollü şekilde araba sürdüğünü itiraf ettin. Ve şimdi..." Elindeki haplara baktı. "Şimdi bunları sürdüğün araçta buldum."

Babam öne atıldı. "Onlar..."

"Dur!" diye bağırdım babama lafını keserek. Onları sahiplenmek üzere olduğunu biliyordum ama bunun kariyerine ne yapacağının farkına varacak kadar ayık değildi.

Trey tekrar kahkaha attı ve bu sesi duymaktan gerçekten sıkılmıştım. "Neyse," dedi, "eğer eve kadar eşlik edilmeye ihtiyacı varsa, ben varım."

Hapları arabanın tavanına vurdu. "Ee, bunlar hanginize ait?"

Babam bana baktı. Gözlerindeki mücadeleyi görebiliyordum çünkü ne diyeceğini bilmiyordu. Ona bu fırsatı vermedim.

"Bana aitler."

Gözlerimi kapatıp Auburn'ü düşündüm çünkü bu an ve Trey'in ondan uzak durmam konusundaki gizli tehdidi, olabilecek şansımızı alıp götürmüştü.

Hapı yuttum.
Yanaklarım arabanın soğuk metaliyle buluştu.
"Sessiz kalma hakkına sahipsin..."
Ellerim arkama doğru çekildi ve kelepçeler takıldı.

KAKTÜS TEAM

İKİNCİ KISIM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

AUBURN

Owen'a doksan günlük hapis cezası verileli yirmi sekiz gün olmuştu. O yirmi sekiz günde çok şey olabilirdi.

Battaniyeyi sıkıca etrafına dolayıp AJ'in alnını öpmek için eğildim. "Yarın okuldan sonra görüşürüz tamam mı?"

AJ bana gülümsedi ve her yaptığında olduğu gibi kalbim eridi. Aynı Adam gibi görünüyordu. Çoğunlukla kahverengi saçında kızıl ışıltıları olması dışında hareketlerine kadar her şey Adam gibiydi. "Bizimle yemeğe mi geleceksin?"

Başımla onaylayıp ona bir kere daha sarıldım. Ona veda etmek, benim evimde uykuya dalmadığını bilmek benim için en zor kısımdı. Onu paylaştığımız evde yatağa koymalıydım.

Yine de Trey, Lydia'ya ne söylemişse işe yaramış görünüyordu çünkü hafta içi geceleri daha fazla geliyordum ve bana tek kötü bir şey söylememişti.

"Hazır mısın?" dedi Trey arkamdan.

"İyi geceler, AJ. Seni sonsuza kadar seveceğim."

Gülümsedi. "İyi geceler, anne. Seni sonsuza kadar seveceğim."

Odadan çıkarken ışığı kapattım ve kapıyı ardımdan kapattım. Trey elime uzandı ve oturma odasına girerken parmaklarını benimkiler arasına kaydırdı. Birbirine bağlanmış ellerimize baktım ve suçluluktan başka bir şey hissetmedim.

Son birkaç haftadır benim için olan hislerine karşılık vermeye çalıştım ama şimdiye kadar umduğum gibi olmamıştı.

Oturma odasına yöneldik ve Lydia kanepede oturuyordu. Gözleri hemen ellerimize çekildi. Hafifçe gülümsedi ve bu gülümsemenin ne anlama geldiğinden emin değildim. Trey geçen hafta ilk buluşmamıza beni çıkardığında bir tepki vermediğini söylemişti ama bu konuda bir fikri olduğunu biliyordum. Neredeyse mutlu olacağını düşünmüştüm çünkü pozitif bir şekilde beni Trey'e bağlaması, oğlumu ondan alıp Portland'a geri taşınma konusunda daha az tehdit oluşturduğum anlamına geliyordu.

"Bu akşam çalışıyor musun?" diye sordu Trey'e.

Elimi bırakırken başıyla onayladı ve girişteki dolabın kilidini açmak için anahtara uzandı. "Önümüzdeki üç hafta boyunca gece vardiyasındayım," dedi. Anahtarı kapıya sokup silahını kutusundan çıkardı.

Dikkatim Trey'den, oturma odasının duvarında asılı olan Adam'ın resmine çekildi. Resimde on dört yaşlarında olmalıydı. Ne zaman buraya gelsem, ona bakmamaya çalışıyordum ama AJ'in ne kadar babasına benzediğini gördüğüme şaşırmıştım. AJ büyüdükçe, onda daha fazla Adam'ın özelliklerini görüyordum. Ama Adam'ın on altı yaşının ötesine geçmediğini bildiğim için yetişkin olduğunda nasıl görüneceğini merak ediyordum. Eğer şu anda yaşıyor olsaydı, Trey gibi mi gözükürdü? AJ, Trey'e benzeyecek miydi?

"Auburn."

Trey'in sesi o kadar yakından gelmişti ki yerimden zıplamama sebep oldu. Ona baktığımda gözleri bir anlığına Adam'ın resmine çekildikten sonra ön kapıya döndü. Öylece durup onun resmine baktığım için hayal kırıklığına uğramıştı ve kendimi bir şekilde suçlu hissetmeme sebep oluyordu. Kardeşi için çok fazla şey hissettiğimi bilmek onun için zor olmalıydı. *Hâlâ* kardeşi için ne kadar çok fazla şey hissettiğimi bilmesinin daha da zor olabileceğini biliyordum.

"İyi geceler, Lydia," dedim ön kapıya yönelirken.

Gülümsedi ama gülümsemesinde her zaman bana tuhaf gelen bir şey vardı. Sanki arkasında bir suçlama varmış gibiydi. Bana öyle geliyor olabilirdi ama ölmeden önce Adam ile geçirdiğim zaman için bana gücendiği gerçeğini üzerimden atamamıştım. Adam'ın benim hakkımdaki hislerinden hoşlandığımı sanmıyordum ve benimle geçirmek istediği zamanlardan hoşlanmadığına kesinlikle emindim.

Bu beni bir derece endişelendiriyordu çünkü ne kadar Trey ile bir ilişkimin olmasını destekliyor gibi görünse de ilişkimiz yürümezse ne olacağı konusunda endişeleniyordum. Tam da bu sebepten işi resmi hâle getirmemiştim çünkü bir kere bunu yaptığımda, eğer Trey ile bir çift olarak devam edemezsek, AJ ile olanlara hazırlıklı olmam gerekiyordu.

Trey geçtiğimiz hafta her akşam yaptığı gibi bana kapıma kadar eşlik etti. Hâlâ onu içeri davet etmemi beklediğini biliyordum ama henüz buna hazır değildim. Ne zaman hazır olacağımı bilmiyordum ama sonunda dün akşam beni öpmesine izin vermiştim ki tam olarak aklımda olan bu değildi. Bir şekilde yapmayı başarmıştı. Kapımın kilidini açtım ve onunla yüz yüze gelmek için döndüm. Dudakları kabul veya itiraz edemeden benimkiler üzerindeydi. Keşke hoşlandığımı söyleyebilseydim ama çoğunlukla birçok sebepten rahatsız hissettim.

Eskiden kardeşine âşık olduğum gerçeği yüzünden hâlâ rahatsız hissediyordum. Hâlâ kardeşine âşık olabilirdim ve bu hiç geçmeyebilirdi. Tek seviştiğim insanın kardeşi olduğu gerçeği de beni rahatsız ediyordu. Aynı zamanda AJ'in Trey'i bütün hayatı boyunca amcası olarak gördüğü fikrinden de rahatsızdım ve ilişkimiz ciddileşirse onun kafasını karıştırmak istemiyordum.

Bir de aramızdaki çekim konusu vardı. Trey kesinlikle ya-

kışıklı bir adamdı. Kendinden emin ve iyi bir kariyeri olan biriydi. Ama onda kaslı yapısı veya mükemmel şekillendirilmiş koyu renkli saçlarından daha öteye giden bir şey vardı. Adam'ın tam tersi bir şeydi. Beni kesinlikle soğutan bir hâl vardı.

Adam'ın içinde iyilik vardı. Bir sakinlik. Onunlayken kendimi güvende hissetmiştim.

Aynı hissi Owen'dan da aldım, bu yüzden kendimi ona çekilirken bulmuştum. Adam'ın sahip olduğu birçok özelliğe sahipti.

Şimdiye kadar Trey'den bunları alamamıştım. İyi bir insan olmayabilecek birine bağlanmak üzere olduğum gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Ama Trey'i onu tanıdığımdan beri Lydia ile eşleştirmiştim, belki de bu Trey'in karakteriyle alakalı değildi. Annesi iyi bir insan olmadığı için onu da haksız bir şekilde yargılamış olabilirdim.

Bu yüzden kendimi ona alıştırmaya çalıştım. Bu sebeple dün akşam beni öpmesine izin verdim çünkü yakınlık bazen insanlara diğer türlü sahip olamayacakları o bağı saplayabilirdi.

Kapımın kilidini açtım ve arkamı dönmeden önce yavaşça nefes aldım. Beni öpmesini istediğim, öpücüğünün iyi ve heyecan verici hissettireceği bir ruh hâline girmeye çalıştım ama Owen'ın beni öptüğünde hissettiğimin bir parçasını bile hissetmeyeceğimi biliyordum.

O bir öpücüktü.

Gözlerimi kapadım ve Owen'a ait düşünceleri kafamdan silmeye çalıştım ama zordu. Biriyle bu kadar hızlı bir bağ kurduğunda ve öpücüklerinden bu kadar etkilendiğinde, seni incitecek bir şey yaptıklarında onları unutmak çok kolay olmuyordu. Owen'ın, kendimi dahil etmek istediğimden çok fazla sorunları olduğu ortaya çıksa da hâlâ onu düşünmeden edemiyordum. Belki de tanıdığım ve sonunda ortaya çıkan

insanın aynı kişi gibi görünmediği yüzündendi. Ne kadar onu unutmaya çalışsam da endişelenmeden edemiyordum. Neler yaptığı konusunda endişeliydim. Ne kadar süre hapiste kalacağından endişeleniyordum. Stüdyosu konusunda endişeliydim. Kedi Owen konusunda endişeleniyordum çünkü hâlâ yanımdaydı ve Owen serbest kalır kalmaz, kedisini geri vermek için onu tekrar görmek zorunda kalacaktım.

Bunu Trey'den nasıl gizleyebileceğim konusunda endişeleniyordum çünkü şu anda Trey, Kedi Owen'ı Emory'ye ait zannediyordu.

Kedinin isminin de Sparkles olduğunu sanıyordu.

"Yarın çalışıyor musun?" diye sordu.

Dönüp ona baktım. Benden çok fazla uzundu ve bu aynı zamanda gözümü korkutuyordu. Başımla onayladım. "Dokuzdan dörde kadar."

Elini enseme getirip öpmek için eğildi. Gözlerimi kapattım ve dudaklarının benimkilere değdiğindeki hissinin keyfini çıkarmak için elimden geleni yaptım. Bir anlığına Owen'ı öptüğümü hayal ettim ve bunu yaptığım için nefret ettim.

Bu öpücük kısa sürdü. İşe çoktan geç kalmıştı, o yüzden onu içeri davet etmemenin tuhaflığından korunmuştum.

Trey bana gülümsedi. "İkinci defa seni öpmeme izin verdin."

Gülümsedim.

"Yarın işten çıktıktan sonra beni ara," dedi. "Sayıyı üç yaparız."

Tekrar başımla onayladığımda Trey gitmek için arkasını döndü. Dairemin kapısını açtım ama ardımdan kapamadan önce bana seslendi. Kapıya geri gelip yüzünde ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Bu akşam kapının kilitli olduğundan emin ol. Gentry'nin erken tahliye edildiğini duydum. Ondan her şey beklenir. Buraya gelerek benden intikam almaya çalışabilir."

Ciğerlerimdeki nefes boşaldı ve nefes almakta zorluk çektiğimi gizlemek zorunda kaldım. Kelimelerinin beni ne kadar etkilediğini görmesini istemedim, o yüzden hızlıca başımla onayladım. "Neden senden intikam alsın ki?"

"Çünkü Auburn. Onun sahip olamadığına sahibim."

Bu beni huzursuz etmişti çünkü Trey'in bana "sahip" olduğunu düşünmesinden hoşlanmamıştım. Bu Trey ve Owen arasındaki bir başka farklılıktı. İçimde, Owen'ın asla bana "sahip" olduğunu söylemeyeceğine dair bir his vardı.

"Kilitli tutacağım. Söz veriyorum."

Trey başıyla onaylayıp koridora yöneldi. Kapıyı ardımdan kapayıp kilitledim.

Kilide bakakaldım.

Kilidini açtım.

Neden olduğunu bilmiyordum.

Kedi Owen ayağımda mırladı. Ben de eğilip onu kucağıma aldıktan sonra odama girdim. Yaptığım ilk iş -Trey'i dün akşam öptükten sonra da yaptığım ilk şeydi- dişlerimi fırçalamaktı. Tuhaf bir düşünce olduğunu biliyordum ama Trey'i öpmek Owen'ı aldatmışım gibi bir hisse kapılmamı sağlıyordu.

Dişlerimi fırçalamayı bitirdiğimde yatak odama döndüm ve Kedi Owen'ı çadırın içine girerken gördüm. Çadırı bozmaya gönlüm el vermemişti, çoğunlukla AJ'in burada gece kalmasına izin verildiğinde buna bayılacağındandı. Çadırın içine girip sırtüstü uzandım. Kedi Owen'ı karnımın üzerine çekip okşamaya başladım.

Duygularım şu an darmadağınıktı. Owen artık hapiste değildi ve bu hafta muhtemelen kedisini almaya geleceğini bildiğim için tüm bedenimde bir heyecan dalgası hissettim. Aynı zamanda gergin bir enerjiyle doluydum çünkü onu tekrar gördüğümde neler olacağını bilmiyordum. Muhtemelen onu tekrar görmenin beni Trey'in öpücüğünden daha fazla beklentiyle dolduracağı düşüncesinden nefret ettim.

Kedi Owen telefonuma mesaj geldiğinde göğsümden atladı. Telefonu cebimden çıkarıp ekranı açtım.

Owen'dan gelen mesajı okuduğumda kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

Etten Elbise.

Hemen ayağa kalkıp oturma odasına gittim ve ön kapıyı ardına kadar açtım. Gözlerimiz buluşur buluşmaz, kalbim sanki bir yumruk tarafından sıkılıyormuş gibi hissetmişti.

Tanrım, onu özlemiştim.

Oldukça ürkek bir şekilde öne adım attı. Burada olarak beni rahatsız etmek istemiyordu ama yüz ifadesinden, kalbinin benimki gibi bir yumruk tarafından sıkıldığını hissediyordum.

Daireme doğru geri adım attım ve kapıyı daha geniş açarak onu sessiz bir şekilde içeri davet ettim. Dudağının kenarında hafif bir tebessüm belirdi ve yavaşça dairemin kapısına doğru ilerledi. Kapının eşiğinden girdiği anda tamamen içeri girene kadar kenara çekildim. Elini kapıya koyup ardından kapattıktan sonra dönüp kilitledi. Benimle tekrar yüz yüze geldiğinde yüz ifadesi acıyla doluydu, sanki dönüp gitmek mi, yoksa beni kollarına arasına mı almalıydı bilemiyordu.

Kısmen ikisini de yapmasını istiyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

OWEN

Keşke onu ne kadar düşündüğümü bilseydi. Her gece göğsumdeki darlığın onu özlediğimin ya da onu görmeme izin verilmediğinin sonucu olup olmadığını sorguladığımı bilseydi. Bazen insanlar elde edemediklerini isterlerdi ve başka bir insana olan hisleriyle bunu karıştırırlardı.

Her şekilde hisler yerindeydi. Baskı, sızı, karnımdaki gittikçe biriken o hisler aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarını benimkilere bastırmam için teşvik ediyordu.

Buraya gelirken Trey'in apartmandan çıktığını görmeseydim, şimdiye kadar bunu yapardım. Şansa dikkatsiz hödüğün tekiydi, o yüzden beni fark etmemişti.

Ama ben kesinlikle onu görmüştüm. Gecenin bu kadar geç saatinde burada ne yaptığını merak etmemi sağlamıştı. Bilmeye hakkım olduğundan değildi ama merakımı bastıramıyordum.

Geçen hafta beni hapishanede ziyarete gelmişti. Bir ziyaretçim olduğu söylenmişti ve babam olmasını bekliyordum. Çok ufak bir parçam Auburn olmasını istiyordu. Hapisteyken beni görmeye gelmesini hiç beklememiştim ama olabileceğinin umudu beni diğer türlüsüne göre daha pozitif tutmuştu.

Ziyaretçi odasına girdiğinde Trey'i ortada dikilirken gör-

dum. İlk başta beni görmek için orada olduğunu sanmamıştım. Ama sert bakışları benim üzerime çekildiğinde her şey açıkça ortaya çıkmıştı. Sandalyeme yürüyüp oturdum ve o da aynısını yaptı.

Bana birkaç dakika tek kelime etmeden baktı. Ben de bakışına karşılık verdim. Varlığının bile göz korkutucu olduğunu mu düşündüğünden emin değildim ama hiç konuşmadı. Sadece on dakika boyunca bana bakarak sandalyesinde oturdu.

Hiç geri adım atmadım. Birkaç kere kahkaha atmak istedim ama kendime sahip olabilmeyi başardım. Sonunda ayağa kalktı ama ben oturmaya devam ettim. Masanın etrafından dolanıp arkamdaki çıkışa doğru ilerliyormuş gibiydi ama onun yerine duraklayıp bana baktı.

"Sevgilimden uzak dur, Owen."

İşte o anda göz temasımızı kaybetti. Beni sinirlendirdiğinden veya gergin olmamı sağladığından değil de kelimeleri karnıma bir darbe gibi inmişti. Auburn'den sevgilisi olarak bahsetmesi duymayı istediğim son şeydi ve bunun kıskançlığımla değil de Trey'e karşı içgüdülerimle alakası vardı.

Eğer beraber olursak bizi negatif bir şekilde etkileyecek noktaya gelecek şekilde hayatımı mahvettiğimi itiraf etmekten nefret etsem de onun Auburn'e sahip olmasından daha fazla nefret etmiştim. Çünkü daha iyisini hak ediyordu. *Çok* daha iyisini.

Beni hak ediyordu.

Keşke bunu bilseydi.

Bana kollarını sanki bana dolamak istiyormuş gibi bakıyordu. Sanki beni öpmek istiyormuş gibi. İnan bana, eğer şu anda bunlardan birini yaparsa, seve seve karşılardım.

Elleri yanında, sanki onlarla ne yapması gerektiğini bilmez şekilde dikiliyordu. Sağ elini kaldırdı ve göğsüne getirip sol kolunun kasını sıktı. Bakışları ayaklarına çevrildi.

"İyisin." Sesi kendinden hiç de emin bir şekilde çıkmamıştı. Bana bir soru mu soruyordu, yoksa basit bir gözlem mi yapıyordu emin değildim. Yine de başımla onayladım. Hafifçe nefesini bıraktı ve rahatlaması beklediğim bir şey değildi. Benim için endişelenmesini beklemiyordum. Endişelenmiş olmasını umuyordum ama ummak ve bunu görmek iki farklı şeydi.

Şu anda ne olduğundan emin değildim ama ikimiz de aynı anda bir adım öne atmıştık. İkimiz de kolları boynuma sarılana ve kollarım sırtına dolana kadar durmadık. İkimiz de birbirimize çaresiz bir şekilde sarıldık.

Başımı boynuna doğru kaldırdım ve kokusunu içime çektım. Eğer kokusunun bir rengi olsaydı, pembe olurdu. Hafif bir gül dokunuşu olan tatlı ve masum bir renk.

Uzun ama kısa bir sarılmadan önce bir adım geri atıp elimi tuttu. Beni yatak odasına doğru çekince ben de onu takip ettim. Kapısını açtığımda gözlerim yatağının yanında hâlâ kurulu duran çadıra gitti. Toparlamamıştı ve bu gülümsememe sebep oldu. Yatak odasının kapısını ardımızdan kapatıp yastıkları yataktan aldıktan sonra nazikçe gülümseyerek çadırın içine girdi.

Çadırın içinde uzandı ve ben de girip yanına uzandım. Yüz yüze geldik ve birkaç dakika boyunca sadece bakıştık. Sonunda elimi kaldırdım ve alnına düşen bir tutam saçı uzaklaştırdım ama hafifçe geri çekildiğini fark etmiştim. Elimi çektim.

Sanki konuşmayı başlatmak istemiyor gibiydi çünkü ilk konuşulması gereken şey Trey ile olan ilişkisiydi. Onu tuhaf bir duruma sokmak istemiyordum ama aynı zamanda gerçeği bilmem gerekiyordu. Boğazımı temizledim ve bir şekilde cevabı istenmeyen kelimeleri ağzımdan çıkardım.

"Artık onunla mı berabersin?"

Bir ay önceki vedamızdan sonra ona söylediğim ilk ke-

lmelerdi. Bunların seçtiğim kelimeler olmasından nefret ettim. "Seni özledim," veya "Güzel görünüyorsun," demeliydim. Takdir edeceği kelimeler söylemeliydim ama onun yerine duyması zor olan kelimeleri söyledim. Duyması zor kelimeler olduğunu biliyordum çünkü bakışlarını yere çevirdi ve artık bana bakmıyordu.

"Karışık bir durum," dedi.

Keşke bilseydi.

"Onu seviyor musun?"

Kafasını hemen hayır anlamında salladı. Bu beni rahatlatmıştı ama aynı zamanda yanlış sebepten biriyle beraber olmasından nefret etmiştim.

"Neden onunla berabersin?"

Benimle göz göze geldi ve ifadesi sertleşti. "Seninle beraber olamadığım sebepten." Durakladı. "AJ."

Bu muhtemelen duymak istemediğim tek şeydi çünkü üzerinde kontrolümün olmadığını bildiğim tek şeydi.

"Senin AJ'e yakınlaşmanı sağlıyor ve ben ise tam tersini yapıyorum."

Başıyla onayladı ama çok hafifçe.

"Onun için bir şey hissediyor musun? Herhangi bir şey?"

Sanki utanıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Söylediğim gibi... durumlar karışık."

Uzanıp elini tuttum. Dudaklarıma doğru götürüp elinin üstünü öptüm. "Auburn, bana bak."

Tekrar bana baktı ve tüm kalbimle öne eğilip onu öpmek istiyordum. Ama bu onun istediği son şeydi. Hayatına sadece daha fazla karışıklık katacaktı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

Hemen başımı iki yana salladım. Beraber olamadığımız için ne kadar üzgün olduğunu duymak istemiyordum. Beraber olamamamızın sebebi benim hatamdı. Onun değil.

"Anlıyorum. Seni oğlundan uzaklaştıracak hiçbir şeyin

parçasını olmak istemem. Ama Trey'in sorularının cevabı olmadığını anlaman gerekiyor. O iyi bir insan değil ve AJ'in onu örnek alarak büyümesini istemezsin."

Sırtüstü yuvarlanıp tavana baktı. Aramıza koyduğu mesafeden hoşlanmamıştım ama aynı zamanda bu kelimeleri ilk defa duymadığını biliyordum. Ne tür bir insan olduğunu bildiğinin farkındaydım. "AJ'i seviyor. Ona iyi davranıyor."

"Ne kadar süreliğine?" diye sordum ona. "Seni kazanmak için bu numarayı ne kadar süreliğine devam ettirecek? Çünkü sonsuza kadar devam etmeyecek, Auburn."

Elini yüzüne götürdü ve omuzları sarsılmaya başladı. Hemen kollarımı ona dolayarak onu göğsüme çektim. Karşısına çıkıp onu ağlatmak istememiştim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Sana bilmediğin bir şey anlatmıyorum. Eminim seçeneklerini tartmışsındır. Senin için tek işe yarayanın bu olduğunu anlayabiliyorum. Sadece senin adına bundan nefret ettim."

Elimi saçında gezdirip başının tepesini öptüm. Ona birkaç dakika sarılmama izin verdi ve o anların sonuna kadar tadını çıkardım çünkü hemen sonrasında bana elveda diyeceğini biliyordum.

Bunu söylemek zorunda olmasını istemiyordum. O yüzden bir kere daha başını öptüm. Yanağını da öptükten sonra çenesine parmağımla dokunup yüzünü bana doğru kaldırdım. Öne eğilip dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırdım. Üzerine çok fazla düşünmesini istemiyordum. Gözlerimi kapatıp onu bıraktım ve çadırdan çıktım.

Kendi seçimini yapmıştı ve ikimizin de istediği seçim olmamasına rağmen şu anda onun için işe yarayan tek seçenekti. Buna saygı duymalıydım.

Kedimi stüdyoya bıraktım ve babamı ziyaret etmek için gece yarısından daha iyi bir vakit olmadığına karar verdim.

Benim isteğime saygı duymuştu ve ben yokken ziyaret edip aramamıştı. Ziyaret etmemesine şaşırmıştım ama bir kısmım kendi hataları için oğlunun hapse gittiğini görmek onun en dibi görmesini sağladığını umuyordu.

Yıllar boyunca çok fazla ümitlenmemeyi öğrenmiştim ama bir parçamın ben yokken rehabilitasyona girdiğini ummadığımı söylersem yalan olurdu.

Uyuyor ya da dışarı çıkmış olmasını bekliyordum. O yüzden yanımda kendi anahtarımı getirdim. Bütün ışıklar kapalıydı.

Eve girdiğimde hemen televizyonun hafif ışığını gördüm. Oturma odasına girdiğimde babam koltukta yüzüstü yatıyordu. Rehabilitasyonda olmadığını bilmek vücuduma bir hüsran dalgasının yayılmasını sağladı ama nefes almadığı için koltukta yattığına dair ufak bir ümit dalgası hissettiğimi inkâr edemezdim.

Bir oğul babası için bu şekilde hissetmemeliydi.

Biraz ötedeki orta sehpaya oturdum.

"Baba."

Hemen uyanmadı. Yana uzanıp hap şişesini aldım. Onun için hapishanede bir ay geçirdiğim gerçeği bu şeylere bir daha dokunmayı istememesi için yeterli olmalıydı. Böyle olmadığını görmek evden çıkıp gitmeme ve arkama bir daha bakmamayı istememe sebep oluyordu.

Babam iyi bir insandı. Bunu biliyordum. Eğer iyi bir insan olmasaydı, çekip gitmek daha kolay olurdu. Çok uzun süre önce yapmış olurdum. Ama kendine hâkim olamadığını biliyordum. Uzun yıllardır böyleydi.

Kazadan sonra hem fiziksel hem de duygusal olarak çok fazla ağrı içerisindeydi. Bir ay boyunca komada olması da yardımcı olmamıştı çünkü onu ilaçlarla uyuşturmuşlardı.

Sonunda uyanıp iyileşmeye başladığında sadece ilaçlar

...ndırebiliyordu. Verilenden çok daha fazlasına ih... davmaya başlayınca doktorlar isteğini reddetmişlerdi. ...Haftalar boyunca acı çekmesini izlemiştim. Çalışmıyor... ...yataktan çıkmıyordu. Sürekli ağrı ve depresyon hâlin... ...Ol. O zamanlar babamın bir hap kadar ufak bir şeyin ...ni tüketmesine izin vereceğini düşünmüyordum ama saf... ...Ona baktığımda tek gördüğüm acı içerisinde ve yardı... ...ma ihtiyacı olan bir adamdı. Oğlunun, karısının hayatını ...lan arabanın direksiyonundaydım ve daha iyi hissetmesi ...in her şeyi yapardım. Yapılanları düzeltmek için. Babamın ...beni suçlamadığını bildiğim hâlde kaza yüzünden uzun bir ...sure suçluluk hissetmiştim. Tek doğru yaptığı şey buydu; sürekli bana benim hatam olmadığını söylemek.

Yine de on altı yaşında bir çocukken suçluluk hissetmemek zordu. Sadece onun için her şeyi daha iyi yapmaya çalışıyordum. Her şey kendime ağrı kesici ilaçlar yazdırarak başlamıştı. Kazamız çok büyük olduğu için sırt ağrısı numarası yapmak çok kolaydı, özellikle bunu yapmıştım. Gittikçe daha fazla ağrı hissettiği birkaç aydan sonra ekstra ilaçlarımın ona yeterli olmadığı bir noktaya bile gelmişti.

Bu aynı zamanda doktorun ilaçlarımın kestiği ve daha fazla yazmayı reddettiği zamandı. Sanırım neler döndüğünü biliyordu ve babamın bağımlılığına katkı sağlamak istemiyordu.

Okulda babamın ihtiyacı olan ilaçları nasıl alabileceğimi bilen bir, iki arkadaşım vardı. O yüzden tanıdığım insanlardan ona ilaçlar getirmeye başlamıştım. Arkadaşlarım ebeveynlerin zulasını yağmalamayı bırakana veya üniversiteye gidene kadar iki yıl boyunca böyle devam etmişti. O zamandan sonra onları diğer tek kaynağım olan Harrison'dan alıyordum.

Harrison bir satıcı değildi ama günün çoğunluğunda alkoliklerin etrafında olmak, biri bir şeye ihtiyacı olduğunda

kimmle bağlantıya geçeceğini bilmesini kolaylaştırıyordu. Aynı zamanda hapların benim için olmadığını biliyordu, bu yüzden onları bana veriyordu.

Şimdi babama sağladığı haplar yüzünden hapse girdiğimi bildiği için artık ona daha fazla getirmeyi reddediyordu. Harrison'ın işi bitmişti ve stoğunun sonu anlamına geldiği için babamın sonu anlamına geldiğini umuyordum.

Ama işte yine haplarla beraberdi. Bunları nasıl aldığından emin değildim ama benim veya Harrison dışında birinin bağımlılığını bilmesi beni geriyordu. Şimdi sorumsuzlaşmaya başlamıştı.

Babamı rehabilitasyona ikna etmeye çalışsam da eğer gittiğinde herkesin bundan haberi olursa kariyerine ne olacağından korkuyordu. Şu anda bağımlılığı kişisel hayatını yok etme noktasındaydı. Öte yandan profesyonel hayatını da neredeyse yok etme noktasındaydı. An meselesiydi çünkü alkol daha fazla rol oynamaya başlamıştı ve geçen yıldan beri onu kurtardığım durumlar daha da sık olmaya başlamıştı. Bağımlılıkların iyiye gitmediğini biliyordum. Ya onlarla sürekli savaşılıyor ya da sürekli besleniliyordu. Şu anda kendi bağımlılığıyla savaşmak için tek bir şey bile yapmıyordu.

Kapağı açıp haplarını avucuma döküp onları saymaya başladım.

"Owen?" diye mırıldandı babam. Kendini oturur pozisyona getirdi. Dikkatlice elimdeki hapları incelerken, bugün erken salıverilmemden çok onlarla ne yapacağıma odaklanmıştı.

Hapları orta sehpada yanıma koydum. Ellerimi dizlerimin arasında birleştirdim ve babama gülümsedim.

"Yakınlarda bir kızla tanıştım."

Babamın ifadesi her şeyi ortaya koymuştu. Tamamen kafası karışmıştı.

"Adı Auburn." Ayağa kalkıp şöminenin rafına gittim.

Çektiğimiz son aile fotoğrafına baktım. Kazadan bir yıldan fazla süre önce çekilmişti ve nasıl göründüklerine dair son hatıramın bu olmasından nefret ediyordum. Aklımda daha yeni bir hatıraları olmasını istiyordum ama hatıralar fotoğraflardan daha hızlı soluyordu.

"Ne güzel, Owen," diye mırıldandı babam. "Ama saat gecenin bir yarısı. Bana yarın söyleyemez miydin?"

Oturduğu yere döndüm ama bu sefer oturmadım. Onun yerine ona yukarıdan baktım. Bir zamanlar babam olan kişiye baktım.

"Kadere inanır mısın, baba?"

Gözlerini kırpıştırdı.

"Onu görene kadar inanmazdım. Ama bana ismini söylediği anda bunu değiştirdi." Devam etmeden önce yanağımın içini ısırdım. Ona söylediğim her şeyi kavraması için zaman vermek istiyordum. "Benimle aynı ikinci isme sahip."

Kan çanağına dönmüş gözlerinin üzerindeki kaşlarını kaldırdı. "Seninle aynı ikinci isme sahip olması kader anlamına gelmez, Owen. Ama mutlu olduğuna sevindim."

Babam başını ovarken hâlâ neden burada olduğum konusunda kafası karışmıştı. Eminim bir oğulun bir kızdan hayranlıkla bahsetmesi için babasını uyuşturucuya bağlı uykusundan gece yarısı uyandırması her zaman olan bir şey değildir.

"Ona dair en iyi olan şey ne biliyor musun?"

Babam omzunu silkti. Bana siktirip gitmemi söylemek istediğini biliyordum ama babam bile senin için bir ay hapiste vakit geçiren birine siktirip gitmesini söylemenin nahoş olduğunu biliyordu.

"Bir oğlu var."

Bu onu biraz ayıltmıştı. Bana baktı. "Senin mi?"

Buna cevap vermedim. Eğer dinliyor olsaydı, onunla yakın zamanda tanıştığımı söylediğimi duymuş olurdu. En azından *resmi* olarak tanıştığımı.

Önünde oturdum. Doğrudan gözünün içine baktım. "Hayır. Benim değil. Eğer olsaydı, son birkaç yıldır beni soktuğun duruma onu asla sokmayacağımı garanti ederdim."

Babamın bakışları yere çekildi. "Owen..." dedi. "Senden asla böyle bir şey istemedim..."

"Bana yapmamamı da söylemedin!" diye bağırdım. Tekrar ayağa kalkıp ona yukarıdan bakıyordum. Daha önce ona karşı hiç bu kadar öfke hissetmemiştim. Hoşuma gitmedi.

İlaç kutusunu kapıp mutfağa yürüdüm. Onları lavaboya döküp suyu açtım. Bütün haplar yok olduğunda ofisine ilerledim. Ne yaptığımın farkına vardığında arkamdan geldiğini duydum. "Owen!" diye bağırdı.

Ona verebildiklerim dışında reçeteli ilaçları olduğunu da biliyordum. O yüzden masanın ardına geçip çekmeceyi açtım. Bir başka yarısı boşalmış hap kutusu buldum. Beni fiziksel olarak durdurmaması gerektiğini biliyordu. O yüzden kenara çekilirden bana bunu yapmamam için yalvarıyordu.

"Owen, onlara ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Onları almadığımda neler olduğunu biliyorsun."

Onu bu sefer dinlemedim. Hapları lavaboya dökmeye başlarken onunla savaşıyordum.

"Onlara ihtiyacım var!" diye sürekli bağırırken lavabodan aşağı dökülenleri yakalamaya çalışıyordu. Bir tanesini parmakları arasında yakalayıp ağzına attı. Bu karnımın ağrımasına sebep olmuştu. Bu kadar çaresiz ve zayıf olduğunda insan gibi gözükmüyordu.

Son hap döküldüğü de ondan yana dönüp yüzüne baktım. O kadar utanıyordu ki yüzüme bile bakmıyordu. Dirseklerini tezgâha yasladı ve başını elleri arasına aldı. Ona doğru bir adım yakınlaştım ve sakince konuşurken tezgâha yaslandım.

"Onu oğluyla beraber izledim. Onun için neleri feda ettiğini gördüm," dedim. "Çocuğuna olabilecek en iyi hayatı vermek için bir ebeveynin neleri göze alabileceğini gördüm. Oğlunu onunlayken gördüğümde seni ve beni, ne kadar bok gibi olduğumuzu düşündüm, baba. O akşamdan beri berbat bir hâldeyiz. O andan beri tek istediğim iyileşmek için uğraştığını görmek. Ama uğraşmadın. Çok daha kötü oldu ve artık burada oturup bunun bir parçası olamam. Kendini öldürüyorsun ve acı çektiğini görmenin suçluluğunun artık senin için yaptıklarımı mazur görmesine izin vermeyeceğim."

Dönüp ön kapıya doğru ilerledim am şömine rafının yanına gidip resim çerçevesini aldım. Babamın yanından geçip ön kapıdan çıktım.

"Owen bekle!"

Merdivenden inmeden durup ona baktım. Kapının girişinde durup ona tekrar bağırmamı bekliyordu. Yapmadım. Cansız gözlerini gördüğüm an suçluluk hissi ruhuma sızmaya başladı.

"Bekle," dedi tekrar.

Benden ne istediğini bildiğinden bile emin değildim. Sadece daha önce bu hâlimi görmediğini biliyordu. Kararlı tarafımı.

"Bekleyemem baba. Yıllardır bekliyorum. İçimde sana verebileceğim hiçbir şey kalmadı."

Arkamı dönüp ondan uzaklaştım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

AUBURN

"AJ, damla çikolatalı mı, yoksa yaban mersinli mi istersin?"

Alışverişe gidiyorduk. AJ, Trey ve ben. En son Target'a Owen ile gitmiştim ve bunun üzerinden bayağı zaman geçmişti. Nerdeyse üç ay. Saydığımdan değildi. Kesinlikle sayıyordum. Durdurmak için elimden geleni yapıyordum. Trey ile aramda gelişmeye çalışan şeye odaklanmaya çalışıyordum ama onu sürekli Owen ile karşılaştırıyordum.

Adamı zar zor tanıyordum ama bir şekilde Adam ile beraber olduğum zamandan beri ulaşılmamış bir parçama ulaşabilmişti. Ayrıca yaptıklarına rağmen iyi bir adam olduğunu biliyordum. Onu düşündüğümde göğsümün sıkışmasının üstünden gelmeye çalışsam da hisler hâlâ oradaydı ve onları nasıl ortadan kaldırabileceğim konusunda ne yapacağımı bilmiyordum.

"Anneciğim," dedi AJ, tişörtümün kenarını çekiştirerek. "Yapabilir miyim?"

Daldığım düşüncelerden çıktım. "Neyi yapabilir misin?"

"Oyuncak alabilir miyim?"

Başımı sallamaya başladım ama Trey bana şans vermeden cevap verdi. "Evet, hadi gel oyuncaklara bakalım." AJ'in elini tuttu ve geriye yürümeye başladılar. "İşin bitti-

günde yanımıza, oyuncakların oraya gelirsin," dedi arkasını dönmeden önce.

Onları izledim. İkisi de kahkaha atıyordu ve AJ'in ufak eli Trey'in kocaman elleri arasında kaybolmuştu. Daha fazla uğraşmadığım için kendimden nefret etmeme sebep oluyordu. Trey AJ'i seviyordu ve AJ de belli ki Trey'i seviyordu. Ben ise Owen ile aynı etkileşimi hissetmediğim için tamamen bencil davranıyordum. Owen ile iki gün geçirmiştim. O kadardı. Muhtemelen onunla daha fazla zaman geçirirsem, hoşlanmayacağım başka şeyler bulacaktım. O yüzden ona karşı gerçekten bir şeyler hissetmek yerine Owen *fikrine* takılı kalmış olabilirdim.

Bu şekilde bakmak kendimi kısmen iyi hissetmeme sebep oldu. Trey ile hemen bir bağ kuramamış olabilirdim ama kesinlikle ilerleme vardı. Özellikle AJ'e davranış şeklinden sonra. AJ'i mutlu edebilen herkes beni mutlu ediyordu.

Uzun zamandır ilk defa kendimi Owen'ı düşünmek yerine Trey'i düşünürken gülümserken yakalamıştım. Oyuncak bölümüne geçmeden önce listedeki çoğu şeyi almıştım. Spor malzemeleri reyonundan olan kısa yolu kullandım ve köşeyi döndüğüm anda hemen durdum.

Eğer bu kaderin bir şakasıysa, kesinlikle en beteriydi.

Owen en az benimki kadar şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Bir anda Trey için hissetmeye çalıştığım her şey on kat küçülmüştü ve hepsi Owen'a yönlendirilmişti. Alışveriş arabasını sıkıca tuttum ve onunla konuşmadan aksi yöne dönüp dönmemeyi düşündüm. Eminim beni anlardı.

O da içten içe aynı mücadeleyi veriyormuş gibiydi çünkü ikimiz de göz göze geldiğimiz an yürümeyi bıraktık. İkimiz de ne konuşuyor ne de geri çekiliyorduk.

Sadece birbirimize öylece bakıyorduk.

Bütün vücudum bakışlarını hissediyordu ve vücudumun her parçası fiziksel bir şekilde sızlıyordu. Trey ile aramda

olanlardan şüphe etmemin ana sebebi önümde duruyordu ve bana gerçek hislerin nasıl olması gerektiğini hatırlatıyordu.

Owen gülümsedi ve birden temizlik reyonunda olmamızı diledim çünkü biri beni yerden silip süpürmek zorunda kalacaktı.

Soluna, sonra sağına bakmasının ardından bakışlarını tekrar bana çevirdi. "On üçüncü reyon," dedi sırıtarak. "Bu kader olmalı."

Gülümsedim ama gülümsemem AJ'in sesiyle yok oldu. "Anneciğim, bak!" dedi sepete iki tane oyuncak atarak. "Trey ikisini de alabileceğimi söyledi."

Trey.

Trey, Trey, Trey, Owen'ın ifadesine bakılırsa muhtemelen hemen arkamdaydı. Kaskatı kesilip doğruldu ve sepetini iki eliyle sıkıca tuttu. Gözleri hâlâ arkamdaki birindeydi.

Bir el belime dolanıp beni sahiplenici bir şekilde tuttu. Trey arkamda duruyordu ve Owen'ı incelediğini hissedebiliyordum. Elini belimden aşağı kaydırdıktan sonra dudaklarını yanağıma kondurdu. Gözlerimi kapattım çünkü Owen'ın yüzündeki bakışı görmek istemiyordum. "Hadi, gel bebeğim," dedi Trey, beni arkamı dönmem için teşvik ederken. Bana daha önce hiç bebeğim dememişti. Bu terimi Owen'ın önünde ilişkimizi olduğundan daha fazla göstermek için kullandığını biliyordum.

Kolumu bir kere daha çekiştirdikten sonra sonunda dönüp Trey ile yürüdüm.

Listemde kalan birkaç eşyayı almayı bitirdim. Trey alışveriş yaparken benimle hiç konuşmadı. AJ ile konuşuyordu ama sinirli olduğunu anlayabiliyordum. Karnım sinirden gerilmişti çünkü bana daha önce sessiz muamelede bulunmamıştı ve ne beklemem gerektiğini bilmiyordum.

Bu muamele kasa sırasından arabasına kadar devam etti. O alışveriş poşetlerini bagaja yüklerken ben de arka koltuk-

ta AJ'in kemerini bağlıyordum. Onu yükseltilmiş koltuğuna bağladığımda kapıyı kapattım ve döndüğümde Trey'in arabaya yaslanıp bana baktığını gördüm. O kadar kaskatı duruyordu ki nefes alıyormuş gibi görünmüyordu.

"Onunla konuştun mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sen ve AJ gelmeden önce köşeyi yeni dönmüştüm."

Trey kollarını göğsünde birleşti ve çenesi gergindi. Bakışlarını bana çevirmeden önce birkaç saniye omzunun üzerinden baktı.

"Onu becerdin mi?"

Dik durdum, sorusuna şaşırmıştım. Özellikle AJ'in kapısının hemen dışında dururken. Arabadaki AJ'e baktım ama odağı bizde değil, oyuncağındaydı. Bakışlarım Trey'e geri döndüğünde sanırım ondan daha çok sinirliydim.

"Biriyle mağazada karşılaştığım için bana kızamazsın, Trey. Burada kimin alışveriş yaptığını kontrol etmiyorum."

Yanından gitmeye çalıştım ama kolumu kavrayıp göğsünü bana bastırarak beni arabaya ittirdi. Elini başımın kenarına kaldırıp dudaklarını kulağıma doğru eğdi. Kalbim tekleyerek atıyordu çünkü ne yapmak üzere olduğuna dair bir fikrim yoktu.

"Auburn," diye fısıldarken sesi tehditkâr geliyordu. "Dairenin içindeydi. Yatak odandaydı. Kahrolası aptal çadırının içinde seninle beraberdi. Şimdi hiç içinde olup olmadığını bana söylemene ihtiyacım var. Başımı iki yana sallarken onu sakinleştirmek için elimden geleni yapıyordum çünkü AJ bir atım ötede arabanın içerisindeydi. Sağ eliyle bileğimi sıkıca tutarak sözel bir cevap vermemi bekliyordu. Şu anda kendini kaybetmemesi için ne olursa söylerdim.

"Hayır," diye fısıldadım. "Öyle bir şey olmadı. Onu zar zor tanıyorum."

Trey biraz geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Güzel,"

dedi. "Çünkü seni izleme şekli farklı düşünmeme sebep oldu." Dudaklarını alnıma bastırdı ve bileğimdeki baskıyı biraz gevşetti. Mizacının bir anda bu kadar değişmesi beni korkutmuştu. Beni sarılmak için kendine çekti ve yüzünü saçıma bastırdı. Nefes alıp yavaşça verdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Hadi, buradan gidelim."

Benim için yolcu kapısını açtıktan sonra ardımdan kapattı. Nefesimi verirken bu anın sona erdiği için rahatlamıştım ama tepkisinin kocaman bir tehlike işareti olduğunu biliyordum.

Sanki dikkatimi çağırmış gibi bakışlarım park yerinin karşısındaki bir arabaya çekilmişti. Owen yanında durup bana doğru bakıyordu. Yüzündeki bakış biraz önce olanlara şahit olduğunu açıkça gösteriyordu. Yine de park yerinin karşısından olduğundan dokunaklı bir an gibi gözükmüş olabilirdi. Bu Owen'ın yüzündeki acılı ifadeyi açıklıyordu.

Trey kendi arabasının kapısını açarken o da arabasının kapısını açtı. Elini kalbine götürüp yumruk hâline getirmesini görecek kadar bakışlarım Owen'a odaklanmıştı. Annesini ve ağabeyini ne kadar özlediğini söylediği kelimeler aklımda tekrarlandı. *"Bazen onları o kadar özlüyorum ki burası acıyor. Sanki birisi koca dünyanın gücüyle kalbimi sıkıyormuş gibi hissettiriyordu."*

Trey aracı park yerinden çıkardı ve Owen görüntümden kaybolduğu anda göze çarpmadan yumruğumu kendi göğsüme götürdüm. Koparılana kadar bakışlarımız birbirine kenetlenmişti.

Dün markette olan olayın konusu tekrar açılmamıştı. Trey ve AJ bütün akşamı benim evimde geçirdiler. Trey AJ'e damla çikolatalı pankekler pişirirken hiçbir sorun yokmuş gibi davranmıştı. Aslında aksine Trey çok iyi bir ruh hâlindeydi. Park yerinde gösterdiği öfkeyi gizlemek için bir nu-

mara mıydı, yoksa gerçekten ikimizle vakit geçirmekten keyif aldığından mıydı bilemiyordum.

Birden ortaya çıkan iyi ruh hâli beni dört gün boyunca göremeyeceği ve kötü şartlarda ayrılmak istemediğini bildiğinden olabilirdi. Bu sabah San Antonio'daki bir konferansa gitmişti ve dün akşam bana veda ederken gitmek konusunda huzursuz olduğunu anlayabiliyordum. Bana sürekli programımı ve hafta sonu için ne planlarım olduğunu sorup duruyordu. Lydia AJ'i hafta sonu ailesini ziyaret etmek için Pasadena'ya götürüyordu. Eğer bugün çalışmak zorunda olmasaydım, onlarla giderdim.

Ama gitmedim. Şimdi önümde kocaman bir hafta sonu vardı ve yapacak hiçbir şeyim yoktu. Sanırım bu Trey'i geriyordu. Owen söz konusu olduğunda kesinlikle güven sorunları vardı.

Haklıydı da. Ne de olsa Trey'in Dallas'tan ayrılmasından iki saat sonra Owen'ın stüdyosunun önünde duruyordum. Stüdyosunun önünden geçtiğim her gün çaktırmadan aralıktan bir kâğıt parçası atıyordum. Son birkaç haftadır yirmiden fazla itiraf bırakmıştım. İtiraflara boğulduğunu biliyordum, o yüzden hangilerinin benim olduğunu bilmesine imkân yoktu. Ama onları bırakmak kendimi iyi hissettiriyordu. Çoğu itiraflar onunla alakası olmayan sıradan şeylerdi. Genellikle AJ ile alakalıydılar ve onları Owen'ın benden geldiğini anlayacağı şekilde hiç yazmamıştım. Eminim onları benim bıraktığı tahmin bile etmemiştir. Ama bir çeşit terapi gibi hissettiriyordu.

Az önce yazdığım itirafa baktım.

O beni her öptüğünde seni düşünüyorum.

İkiye katlayıp aralıktan sokarken üzerine düşünmedim. Dün markette aramızda olanlardan sonra hâlâ onu hissedebiliyordum. Sesini yine duymak istiyordum. Gülümsemesini yine görmek istiyordum. İtiraf bırakmanın Trey ile yoluma

devam etmem için bir kapanış olduğunu kendime söyleyip duruyordum ama tamamen bencil sebeplerden olduğunu biliyordum.

Çantamdan bir kâğıt parçası daha çıkardım ve hızlıca üzerine bir şeyler yazdım.

Bu hafta sonu şehir dışında.

Kâğıdı katlamadan açıklıktan soktum. Ulaşamayacağım mesafede olduğunda göğsüm sıkıştı ve hemen yazdığıma pişman oldum. Bu bir itiraf değildi, davetti. İptal etmem gereken bir tane. Hemen. Ben o tür bir kız değildim.

Neden bunu yapmıştım?

Parmaklarımı açıklıktan sokmaya çalışırken kâğıdın şimdiden yere düşmüş olacağını biliyordum. Çantamdan bir kâğıt daha çıkarıp son itirafın devamı olan bir şey yazdım.

O itirafı görmezden gel. Bir davet değildi. Neden yazdığımı bilemiyorum.

Kâğıt parçasını açıklıktan kaydırdım ve hemen daha fazla pişman oldum. Şimdi tam bir aptal gibi görünüyordum. Tekrar başka bir kâğıt koparıp üzerine yazarken kâğıt ve kalemi ulaşamayacağım bir yere koymam gerektiğini biliyordum.

İnsanların itiraflarını geri almaları konusunda bir yol bulmalısın, Owen. Belki yirmi saniyelik geri alma politikası gibi.

Bunu da kapıdan kaydırıp kâğıt ve kalemi çantama soktum.

Ben ne yapmıştım böyle?

Çantamın askısını omzuma taktım ve kuaför salonuna doğru yürümeye devam ettim. Bunun yaptığım en utanç verici şey olduğuna yemin edebilirdim. Belki pazartesiye kadar onları okumayacaktı ve bu hafta sonu bitmiş olacaktı.

Bu sabah Owen'ın stüdyosunun önünden geçerkenki hatamın üzerinden sekiz saat geçmişti. Bu tür bir şeyi onun

okuması için bırakmanın sorun olmayacağını neden düşündüğüm üzerine kafa yormak için çok vaktim oldu. Zayıf bir anımda olduğunu biliyordum ama ona bunu yapmam adil değildi. Eğer onu tanıdığım kısa sürede bana karşı hisleri gelişmeye başlamışsa, onunla olmayı reddettiğim gerçeği onun kontrolünde değildi. Ben de haftalardır gidip aptalca notlar bırakıyordum. Ama bugün ikimize dair bir itiraf bıraktığım ilk gündü.

Ama kararımı vermiştim ve Trey'e karşı onun bana hissettiklerini hissetmesem de ona asla ihanet etmeyecektim. Birine bağlılığımı verdiğin anda, bu bağı onurlandıran tarzda biriydim.

Başka insanlarla görüşmemek konusunda konuşmuştuk ama bana kalsa, hâlâ *birbirimizle* görüşüyormuş gibi hissettirmiyordu. Bu Owen'a ait düşüncelerin üzerinden gelmek için bir yol bulmam gerektiğim anlamına geliyordu. Onun hakkında endişelenmeyi bırakmalıydım. Gidebileceğim farklı yollar olduğunu bile bile stüdyosunun önünden geçmeyi bırakmalıydım. Odağımı ve enerjimi Trey ile olan ilişkime vermeliydim çünkü Trey'in AJ'in hayatında bir figür olmasını istiyorsam, bu ilişkinin yürümesine kendimi adamalıydım.

Ayrıca Trey bana iyi davranıyordu. Dün park yerindeki kıskançlık gösterisinin beni korkuttuğunu biliyordum ama onu suçlayamazdım. Owen ile beni beraber görmek onu muhtemelen güvensizlikle doldurmuştu, o yüzden elbette sinirliydi. Ayrıca AJ'e de iyi davranıyordu. Bizi, kendi başıma yapamayacağım şekilde geçindirebilirdi. Kendi bencilliğim dışında, Trey ile olan ilişkimi yürütmek istememem için tek bir neden yoktu.

"Ben gidiyorum," dedi Donna, başını köşeden çıkararak. "Dükkânı kapatman sorun olur mu?"

Donna en yeni elemandı ve iki haftadır bizlerleydi. Şimdiden benden daha fazla müşterisi vardı ve benden daha iyi

iş yapıyordu. Yaptığım işte kötü olduğumdan değildi ama o kadar da iyi değildim. Nefret ettiğin bir şeyde iyi olmak zordu.

"Sorun değil."

Bana veda etti ve ben de boya kâselerini lavaboda yıkamayı bitirdim. O gittikten birkaç dakika sonra birinin salona girdiğini işaret eden zil çaldı. Bugünlük kapattığımızı bildirmek için bölmeden çıktım ama onu gördüğümde kelimeler boğazıma düğümlenmişti.

Kapının girişinde durup salona bakınıyordu. Bakışları bana çevrildiğinde tepedeki hoparlörlerden gelen şarkı sona erdi ve ağır bir sessizlik odaya doldu.

Eğer Owen'ın odanın karşısında dururken bile bana hissettirdiğini Trey'e karşı hissedebilseydim, muhtemelen bu ilişkiyi sorunsuz bir şekilde yürütebilirdim.

Ama başkasıyla bu şekilde hissetmiyordum. Sadece Owen ile.

Oldukça kendine güvenen bir hâlde bana doğru yürüdü. Ben kıpırdamıyordum bile. Kalbimin hareket ettiğinden bile emin değildim. Ciğerlerimin hareket etmediğini biliyordum çünkü köşeyi dönüp onu orada gördüğümden beri nefes almamıştım.

Aramızda birkaç adım kaldığında durakladı. Bakışları bir kere bile ayrılmamıştı ve göğsümün bariz bir şekilde yükselip alçalmasını artık kontrol edemiyordum. Varlığı başlı başına gerçek, fiziksel bir kargaşaya sebep oluyordu.

"Merhaba," dedi. İfadesi temkinliydi. Tek bir his bile açık etmiyordu. İtiraflarım konusunda öfkeli olup olmadığını bilemiyordum ama buradaydı, belli ki benden geldiğini biliyordu. Ona karşılık vermeyi başaramadığımda omzumun üzerinden bir anlığına baktı. Elini saçında gezdirdi ve benimle yüzleşmek için döndü.

"Saç tıraşı için vaktin var mı?" diye sordu.

Bakışlarım saçına çekildi ve en son kestiğimden beri bayağı uzamıştı.

"Tekrar saçını kesmem konusunda bana güveniyor musun?" Sesimin şakacı bir şekilde çıkmasına şaşırmıştım. Durum ne olursa olsun, onunlayken her şey çok kolay görünüyordu.

"Bu duruma göre değişir. Ayık mısın?"

Gülümserken soğuk savaşımızın ortasında şakalaşmama karşılık verebildiği için rahatlamıştım. Başımla onaylayıp salonun arkasını, lavaboların olduğu yeri işaret ettim. Bana doğru yürüdü ve ben de etrafından dolanıp kilitlemek için ön kapıya yöneldim. En son istediğim şey onu burada görmemesi gereken birinin içeri girmesiydi.

Arkaya döndüğümde çoktan saçını en son yıkadığım koltuğa oturmuştu. Ve son seferde olduğu gibi bakışları yüzümden hiç ayrılmadı. Saçına tutmadan önce suyu test ettim. Islattıktan sonra avucuma şampuan döktüm ve elimi köpürene kadar saçında gezdirdim. Birkaç saniyeliğini gözlerini kapattı ve ona bakmak için bu fırsatı kullandım.

Saçını duralamaya başlar başlamaz gözlerini yeniden açtı, o yüzden hızlıca bakışlarımı uzaklaştırdım.

Keşke bir şey söyleseydi. Eğer buradaysa, burada olması için bir neden vardı. Sadece bana öylece bakmak için değildi.

Saçını yıkamayı bitirdiğimde sessizce ön tarafa yürüdük. Kuaför koltuğumda oturdu ve saçını havluyla kuruladım. Saçını keserken nefes aldığımı sanmıyordum ama ona değil de saçına odaklanmak için elimden geleni yaptım. Salon hiç bu kadar sessiz olmamıştı.

Aynı zamanda hiç bu kadar gürültülü de olmamıştı.

Aklımdan geçen düşünceleri durduramıyordum. Onun tarafından öpülmenin nasıl olduğu hakkındaki düşünceleri. Kollarını bana doladığında bana nasıl hissettirdiğinin düşüncelerini. Konuşmalarımızın sona ermesini hiç istemediğim şekilde doğal ve gerçek hissetmesinin düşüncelerini.

Makasla son kesimi yaptığımda saçını taradım ve ardından üstünü temizledim. Koruyucu önlüğünü çıkarıp silkeledim. Katlayıp çekmeceye yerleştirdim.

Ayağa kalktı ve cüzdanını çıkardı. Tezgâha 50$ bıraktı ve cüzdanını cebine geri koydu.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. Gitmek için döndü ve hemen başını iki yana sallarken gitmesini istemiyordum. İtiraflar hakkında bile konuşmamıştık. Bana uğramasına neyin sebep olduğunu bile söylememişti.

"Bekle," diye seslendim ona. Kapıya ulaştığında yavaşça arkasını döndü. Ona ne söyleyeceğimi bulmaya çalıştım ama gerçekten söylemek istediğim hiçbir şey ağzımdan çıkmamıştı. Onun yerine paraya bakıp aldıktan sonra ona uzattım. "Bu para çok fazla, Owen."

Çok uzun gibi gelen bir süre sessizce baktıktan sonra kapıyı açıp tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Koltuğuma çökerek tepkim yüzünden kafam karışmıştı. Ne yapmasını istiyordum? Bir hamlede bulunmasını mı istiyordum? Beni evine davet etmesini mi bekliyordum?

Bunların hepsi benim için sorun olurdu ve hiçbirinin olmadığı gerçeğinin beni üzmesi kendimi korkunç bir insan gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Elimdeki 50$ kâğıt paraya baktım. İlk defa arkasında bir yazı olduğunu fark ettim. Çevirdim ve arkası boyunca ince kara kalemle yazılmış mesajı okudum.

Seninle en az bir gece geçirmem lazım. Lütfen.

Yumruğumu sıkıp göğsüme götürdüm. Kalbimin istikrarsız atışı ve ciğerlerimin daha fazla hava alması için hızlıca genişlemesi şu anda odaklanabildiğim iki şeydi.

Parayı tezgâha fırlatıp başımı kollarıma gömdüm.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Hayatımda hiç bu kadar yanlış bir şeyi yapmak istememiştim.

Stüdyosunun önünde durduğumda yarın gurur duymayacağım bir karar üzerine düşünüyordum. Eğer içeri girersem, aramızda neler olacağını biliyordum. Trey'in şehir dışında olduğu için bu konuyu öğrenme şansının çok az olduğunu bilmem konuyu kabullenebilir yapmıyordu.

Bu konuyu öğrendiği düşüncesi de daha az yapmama sebep olmuyordu.

Kendim için bu kararı vermeden önce kapı açıldı ve Owen'ın eli bana uzandı. Beni karanlık stüdyoya çekip kapıyı ardımdan kapatıp kilitledi. Gözlerimin karanlığa ve vicdanımın ise burada olduğum gerçeğine alışmasını bekledim. Onun stüdyosunda olduğumun.

"Öyle dışarıda durmamalısın," dedi. "Biri seni görebilir."

Kimden bahsettiğinden emin değildim ama San Antonio'da olduğu için Trey'in bu akşam beni görme şansı yoktu. "O şehir dışında."

Owen iki adım ötede durarak başını yana yatırarak beni izliyordu. Dudaklarında hafif bir tebessüm görebiliyordum. "Duyduğuma göre öyleymiş."

Utanmış bir şekilde ayaklarıma baktım. Gözlerimi kapattım ve kendimi bundan caydırmaya çalıştım. Burada olarak her şeyi riske atıyordum. Eğer aklımdan geçen düşüncelen durdurabilirsem, bunun akıllıca olmadığını görebileceğimi biliyordu. Yakalansak veya yakalanmasak da onunla beraber olmak hiçbir şeyi iyileştirmeyecekti. Sadece daha kötüleştirecekti çünkü bu akşamdan sonra onu daha fazla istememe sebep olacaktı.

"Burada olmamalıyım," dedim kısık sesle.

Beni aynı sarsılmaz ifadeyle izliyordu. "Ama buradasın."

"Bana sormadan beni içeri çektiğin için."

Kısık sesle güldü. "Kapımın önünde durarak ne yapacağına karar vermeye çalışıyordun. Sadece senin yerine karar vererek yardımcı oldum."

"Henüz bir karar vermedim."

Başıyla onayladı. "Evet, verdin Auburn. Çok fazla karar verdin. Uzun süreliğine Trey ile olmayı seçtin. Ve şu anda bu geceliğine benimle olmayı seçiyorsun."

Alt dudağımı ısırdım ve bakışlarımı ondan uzağa çevirdim. İçinde ne kadar doğruluk olsa da yorumundan hoşlanmamıştım. Bazen gerçekler acıtır ve bu şekilde ortaya koyması daha siyah beyaz görünmesine sebep olmuştu.

"Haksızlık yapıyorsun."

"Hayır, bencillik yapıyorum," dedi.

"Aynı şey."

Bana doğru bir adım attı. "Hayır, Auburn, aynı şey değil. Sana bir ültimatom versem haksızlık olurdu. Bencil olmak böyle bir şey yapmak demektir." Dudakları benimkilerle kararlı ve sert bir şekilde birleşti. Ellerini saçıma kaydırıp başımın arkasına sardı. Beni sanki geçmişte ve gelecekte bana vermeyi istediği bütün öpücükleri veriyormuş gibi öpüyordu.

Hepsini, bir anda.

Elleri sırtıma kaydı ve beni kendine çekti. Bu noktada ellerimin nerede olduğundan emin değildim. Sanırım hayatım buna bağlıymış gibi ona tutunmuştum ve dudaklarım dışında her bir parçam tamamen hissizleşmişti. Tek farkında olduğum şey dudaklarının dudaklarım üzerinde olduğuydu. Şu anda bildiğim tek şey öpücüğüydü.

Sadece bu konuda düşünmek istiyorum.

Ama kahretsin ki Trey bir şekilde düşüncelerime sızmıştı. Owen'a olan hislerimin ne kadar güçlü olduğu umurumda değildi, sadakatim Trey'e aitti. Owen'ın hareketleri beni bir karar vermeye zorladı ve şimdi ikimiz de sonuçlarıyla yaşamak zorundaydık.

Ondan uzaklaşıp göğsünü ittirme gücünü kendimde buldum. Dudaklarımız ayrıldı ama ellerim göğsüne bastırılmış

hâlde kaldı. Göğsünün derin bir şekilde inip kalktığını hissedebiliyordum ve şu anda benimki gibi hissettiğini bilmek onu neredeyse dudaklarıma doğru çekmek için yeterliydi.

"Trey," dedim nefes nefese. "Artık Trey ile beraberim."

Owen sanki ismini duymak acı verici bir şeymiş gibi gözlerini sıkıca kapattı. O kadar derinden nefes alıyordu ki cevap vermeden önce nefesini yakalaması gerekmişti. Gözlerini açtı ve bakışlarını bana çevirdi. "Bağlılığın Trey ile olan tek parçan." Elini kaldırıp avucunu tişörtüme, kalbimin üzerine bastırdı. "Diğer bütün parçaların benimle."

Kelimeleri öpücüğünden daha fazla etkilemişti. Nefes almaya çalıştım ama eli kalbime bastırıldığı için buna izin vermiyordu. Birbirimize çok yakın duracağımız şekilde bir adım yakınlaştı. Avucu hâlâ göğsüme bastırılmıştı ama şimdi diğer eli belime dolanmıştı.

"Kalbini böyle hissettirmiyor, Auburn. Göğsünün duvarlarında atmaya çalışacak kadar çıldırmasına sebep olmuyor."

Gözlerimi kapatıp ona yaslandım. Sanırım vücudum benim yerime seçmişti çünkü aklım kesinlikle bütün kontrolü kaybetmişti. Yüzümü boynuna bastırdım ve nefeslerimizin hızlıca atmasını sessizce dinledim. Burada ne kadar uzun süre kalırsak ve ne kadar çok konuşursa, arzularımız daha çoğalıyordu. Beni tutuş şeklinden bunu hissediyordum. Sesindeki çaresiz yalvarışta duyabiliyordum. Göğsünün her iniş kalkışında hissedebiliyordum.

"Neden onu seçmek zorunda olduğunu anlıyorum," dedi. "Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum. Aynı zamanda bana bir gece vermenin ona sonsuza kadarı verdiğin gerçeğini alıp götürmeyeceğini biliyorum. Ama söylediğim gibi... bencilin tekiyim. Eğer tek sahip olabileceğim şey seninle bir geceyse, bunu kabul ediyorum." Başımı omuzlarından kaldırdı ve yüzümü ona doğru kaldırdı. "Bana vermeye niyetli olduğun

her şeyi alabilirim. Çünkü bu kapıdan çıkarsan, on yıl sonra... yirmi yıl sonra... bu anı düşündüğümde kalplerimizi dinlemiş olmayı dileyeceğimizi biliyorum."

"Beni de bu korkutuyor," dedim ona. "Eğer kalbimi bir kere de olsa dinlersem, onu tekrar nasıl görmezden geleceğimi bilemeyeceğimden korkuyorum."

Owen dudaklarını benimkilere yakınlaştırıp fısıldadı. "Keşke o kadar şanslı olabilsem." Dudakları tekrar benimkilerle buluştu ve bu sefer vücudumun her parçasının fazlasıyla farkındaydım. Onun beni çektiği kadar çaresizlikle kendime doğru çekiyordum. Bunun benden istediği her neyse onu kabul ettiğimi gösteren öpücük olduğunu bilerek rahatlamayla öperken dudağı her yerdeydi. Ona bu akşama sahip olabileceğini söyleme şeklimdi.

"Sana üst katta ihtiyacım var," dedi. "Hemen."

Stüdyoda ilerlemeye başladık ama ikimiz de birbirimizden dudaklarımızı veya ellerimizi çekemediği için biraz zaman aldı. Üst kata vardığımızda geri çekilmesi öpmeye devam etmeyi zorlaştırıyordu. Hiçbir yere varmadığımızı gördüğünde sonunda elimi kapıp arkasını döndü ve dairesine çıkana kadar beni merdivenlerden yukarı çekiştirdi.

Dudakları tekrar benimkilerle buluştuğunda az önce paylaştığımızdan çok daha farklı bir öpücüktü. Başımı iki eli arasına aldı ve beni yavaşça öptü. Yumuşak, derinden, inişleri, çıkışları ve yoğunluğu vardı.

Beni sanki onun tuvaliymişim gibi öptü.

İki elimi de tuttu ve parmaklarını benimkilerle birleşti. Öpücüğü sona erdiğinde alnını bana yasladı.

Kimse bana bu kadar fazla şey hissettirmemişti. Adam bile. Belki de Owen beni öperken hissettiklerim bu akşamdan sonra bir daha deneyimleyemeyeceğim kadar nadir bir şeydi.

Bu düşünce beni korkutuyordu ve aynı zamanda yarın

sabaha kadar kaderimi mühürlemişti çünkü Owen ile hissettiklerim hafife alınmamalıydı. Trey'e olan sadakatim uğruna bile.

Bunun beni ne tür bir insan yaptığını gerçekten umursamıyordum.

"Başkasıyla bu şekilde hissedemeyeceğimden korkuyorum," diye fısıldadım.

Ellerimi sıktı. "Ben de hissedeceğinden korkuyorum."

Geri çekilip ona baktım çünkü Trey'e olan hislerimin onunkilerle asla eşit olmayacağını bilmesine ihtiyacım vardı. "Onunla buna asla sahip olamayacağım, Owen. Benzerine bile."

Yüz ifadesi beklediğim gibi rahatlamayla dolu değildi. Aslında sanki ona duymak istemediği bir şey söylemiş gibiydim. "Keşke sahip olabilsen," dedi. "Seni hak etmeyen biriyle bir ömür yaşamak zorunda olduğunu düşünmek istemiyorum."

Kollarını bana doladı ve yüzümü tekrar boynuna gömdüm. "Bunu demek istemedim," dedim. "Beni senden daha az hak ettiğini söylemek istemedim. Sadece seninle daha farklı bir bağ hissediyorum ve bu beni korkutuyor."

Elleri ensemi kavradı ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Seni benden daha az hak ettiğini düşünmeyebilirsin ama ben tam da bunu söylüyorum, Auburn." Elleri uyluklarımı kavrayacak şekilde aşağı çekildikten sonra beni kaldırdı. Beni odanın diğer tarafına taşıyıp yatağa kondurdu. Üzerime kayarak başımı kolları arasına aldı. Nazikçe alnımdan ve burnumun ucundan öptü. Bakışları benimkiyle buluştu. Daha önce hiç görmediğim kadar bir içtenlik ve dürüstlükle bana baktı. "Seni benim kadar kimse hak edemez."

Elleri kot pantolonumun düğmeleriyle buluştu ve onları çözdü. Dudakları boynumda dururken beni kelimeleriyle tam da burada olmam gerektiğine ikna etmeye devam ediyordu. "Kimse seni benim gibi göremez."

Gözlerimi kapadım ve sesini dinledim. Kot pantolonumu çıkarmasını beklerken elinin tenime dokunuşunu merakla bekliyordum. Avucu bacaklarımda yukarı aşağı kayarken dudaklarını yine benimkiler üzerindeydi.

"Kimse seni benim gibi anlayamaz."

Kendini bana bastırırken aynı zamanda dilini dudaklarının arasından kaydırdı. İnledim ve oda dönmeye başladı. Kelimelerinin dokunuşu ve vücudunun üzerimde duruşuyla birleşimi ateşe benzin dökülmesi gibiydi. Tişörtümü ve sutyenimi kafamdan çıkarmaya başladı ve ona yardım etmek ya da durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Dokunuşları karşısında işe yaramazdım.

"Kimse kalbini benim gibi attıramaz."

Beni öperken sadece tişörtünü çıkarmak için durakladı. Ellerimin kot pantolonunu çekiştirip tenini tenimde hissetmek için çıkarmaya çalıştığımı hissettiğimde bir şekilde hislerimin kontrolünü elime almıştım.

Avucunu kalbimin üzerine bastırdı. "Kimse önce buraya ulaşarak oraya giremezse, içinde olmayı hak etmiyor."

Kelimeleri dudaklarımı yağmur damlaları gibi gıdıklıyordu. Beni yumuşak bir şekilde öptükten sonra kendini yataktan kaldırdı. Gözlerim kapalı kaldı çünkü kot pantolonun yerle buluştuğunu ve ambalajın yırtılışını duydum. Parmaklarını iç çamaşırımın altından kıvırıp aşağı çektiğinde ellerini kalçalarımda hissettim. Tekrar üzerime çıkana kadar kendimde gözümü açacak gücü bulabilmiştim.

"Söyle," dedi fısıldayarak, bana bakarken. "Seni hak ettiğimi söylemeni duymak istiyorum."

Elimi kolunda, omzunun kıvrımlarında, boynunun yanlarında ve saçında gezdirdim. Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Beni hak ediyorsun, Owen."

Alnını başımın yanına bıraktı ve bacaklarımı kavrayıp kaldırarak beline doladı. "Ve sen de beni hak ediyorsun, Auburn."

İçime doğru ittirdi ve onun inlemesi mi, yoksa benim birden "Aman Tanrım" diye bağırışımın mı daha yüksek sesli olduğundan emin değildim.

Kendini derinliklerime gömerek kıpırdamadan durdu. Bana nefessiz bir şekilde bakıp gülümsedi. "Bunu çok iyi hissettirdiğinden mi, yoksa başharflerimle dalga mı geçtiğinden mi söylediğini anlayamadım."

Kesik kesik nefes alışlarımın arasından gülümsedim. "İkisi de."

Tekrar hareket etmeye başladığında gülümsememiz yok oldu. Dudaklarını benimkilere yakın tutuyordu ama gözlerime bakacak kadar uzaktı. İçimde yavaşça hareket ederken dudakları benimkilerin üzerinde hafif buseler konduruyordu. İnledim ve gözlerimi kapatmaya çok ihtiyacım vardı ama her nefes aldığımda bana bakış şeklini hatırlamak istiyordum.

Yine geri çekildi ve dudakları yanağımla buluştuğu anda içime tekrar girdi. Her bir öpücük arasında bir ritim bulmaya başladı ve her ittirişle gözlerini benim üzerimde tuttu.

"İşte bunu hatırlamanı istiyorum, Auburn," dedi yumuşak bir tonda. "İçindeyken nasıl hissettirdiğini hatırlamanı istiyorum. Sana baktığımda nasıl hissettirdiğini hatırlamanı istiyorum."

Dudakları benimkilere o kadar nazik bir şekilde değmişti ki neredeyse hissedememiştim. "Seni her öptüğümde kalbinin nasıl hissettirdiğini hatırlamanı istiyorum." Dudakları benimkilerle buluşurken bu öpücükten aldığım bütün hisleri içime ve kelimelerini hafızama işlemeye çalıştım. Elleri saçımda kayarken başımı hafifçe yataktan kaldırıp beni derin bir öpücükle doldurdu.

Nefesimizi yakalamamız için geri çekildi. Tekrar gözlerimin içine bakarak, "Ellerimi ve sana dokunmadan nasıl duramadıklarını hatırlamanı istiyorum," dedi.

Dudakları yavaşça çenemde gezinirken sonunda kulağıma ulaştı. "Ve herkesin seninle sevişebileceğini ama seninle sevişmeyi hak edenin sadece ben olduğumu hatırlamanı istiyorum."

Bu kelimelerle kollarımı boynuna doladım ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Sertçe içime girdi ve çığlık atmak istedim. Ağlamak istiyordum. Asla durmaması için yalvarmak istiyordum ama daha çok istediğim şey bu öpücüktü. Her bir kısmını hatırlamak istiyordum. Tadını dilime kazımak istiyordum.

Sonraki birkaç dakika inleme, öpücükler, ter, eller ve dudaklardan oluşan bir bulanıklık içerisinde geçmişti. Üzerimdeydi ve sonra ben onun üzerindeydim. Sonra yine o üzerimdeydi. Dudaklarının sıcaklığının göğsümle buluştuğunu hissettiğimde kendimi tamamen kaybettim. Başımın geri düşmesine izin verdim ve gözlerimi kapattım. Kalbim doğruca avuçlarına düşmüştü.

Çok tahrik olmuştum ve başım dönüyordu. Kalma kararını verdiğim için o kadar memnundum ki ne zaman bittiğinin bile farkında değildim. Hâlâ güçlükle nefes alıyordum ve kalbim göğsümde hızla atıyordu. Owen ile doyuma ulaşmanın bu deneyimin sonunun geldiğini mi işaret ettiğinden emin değildim. Belki onunla beraber olmanın verdiği histen toparlanmak, oluşumu kadar mükemmel hissettiriyordu.

Göğsüne doğru uzanmıştım ve kolları etrafıma dolanmıştı. Tekrar bu pozisyonda olacağımı hiç düşünmemiştim. Tam da olmam gerektiğini bildiğim bir pozisyondaydım ama kendimi burada tutabilmem için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bana Adam'a veda etmek zorunda olduğum günü hatırlatıyordu. Hissettiklerimizin insanların bize hakkını verdiklerinden çok daha fazla olduğunu biliyordum ve hazır olmadan onun ellerimden alınmasını atlatmak çok uzun zaman almıştı.

Ve şimdi aynı şey Owen ile yaşanıyordu. Veda etmeye hazır değildim. Elveda demekten korkuyordum.

Ama veda etmem gerekiyordu ve bu canımı çok yakıyordu.

Gözyaşlarını nasıl durduracağımı bilseydim, durdururdum. Ağladığımı duymasını istemiyordum. Buna hayatımızın her gününde sahip olamayacağımız için ne kadar üzgün olduğumu bilmesini istemiyordum. Bana sorun olup olduğunu sormasını istemiyordum.

Gözyaşlarımın göğsüne düştüğünü hissettiğinde onları durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Onun yerine sadece daha sıkı sarılıp yanağını başıma yasladı. Elleri hafifçe saçımı okşadı.

"Biliyorum bebeğim," diye fısıldadı. "Biliyorum."

KAKTÜS TEAM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

OWEN

Uyandığımda gitmiş olacağını bilmem gerekirdi. Dün akşam veda etmeyi düşünürken kalbinin kırıldığını hissetmiştim, o yüzden bunu yapmadan gitmesi beni şaşırtmamıştı.

Beni şaşırtan yanımdaki yastıkta duran itiraftı. Okumak için elime aldım ama öncesinde yatağın onun tarafına yöneldim. Kokusunu hâlâ burada alabiliyordum. Katlanmış kâğıt parçasını açıp yazdıklarını okudum.

Dün akşamı sonsuza kadar düşüneceğim, Owen. Düşünmemem gerektiğinde bile.

Ellerim göğsüme çekildi ve yumruklarımı sıktım.

Şimdiden acıtacak kadar onu özlemiştim ve muhtemelen gideli bir saat olmuştu. İtirafını birkaç kere okudum. Şimdiye kadar en sevdiğim ama aynı zamanda en acıtan itirafım hâline gelmişti.

Çalışma odama gidip bitmemiş portresinin olduğu tuvali alanın ortasına getirip kurdum. İhtiyacım olan bütün malzemeleri toplayıp resminin karşısında durdum. İtirafa baktım ve bunu yazarken nasıl görünmüş olacağını hayal ettim ve sonunda portreyi bitirmek için ihtiyacım olan ilhamı bulmuştum.

Fırçamı elime aldım ve onu resmettim.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Bir gün. İki gün. Sanırım en azından üç kere yemek için durmuştum. Dışarısı karanlıktı, bu kadarını biliyordum.

Ama sonunda bitirmiştim. Resimlerimden herhangi birinin bitiş noktasına ulaştığını nadiren hissederdim. Her zaman birkaç fırça darbesi veya başka bir renk gibi eklemek istediğim bir şey olurdu. Ama her resimde durmam veya olduğu gibi kabullenmem gereken bir nokta vardı.

Şu anda bu resimle o noktaya ulaşmıştım. Muhtemelen bir tuvale yansıttığım en gerçekçi resimdi.

İfadesi tam da onu hatırladığım gibiydi. Mutlu bir yüz ifadesi değildi. Aslında kısmen üzgün görünüyordu. Beni ne zaman düşünse yüzüne yerleşen ifadenin bu olduğunu düşünmek istiyordum. Beni ne kadar özlediğini ortaya çıkaran bir bakış. Özlememesi gerektiğinde bile.

Resmi duvardaki bir noktaya sürükledim. Bu sabah yastığıma bıraktığı itirafı buldum ve duvarda yüzünün yanına iliştirdim. Birkaç hafta boyunca bana bıraktığı itirafların olduğu kutuyu alıp onları da resminin etrafına iliştirdim.

Bir geri adım atıp ondan bana kalan tek parçaya baktım.

"Sana ve Auburn'e ne halt oldu?" diye sordu Harrison.

Omuz silktim.

"Her zamanki mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hiç alakası bile yok."

Kaşını kaldırdı. "Vay canına," dedi. "Bu bir ilk. Bu hikâyenin devamını duymak istediğime çok eminim." Bir bira daha kapıp barda bana doğru kaydırdı. Öne eğilip kapağını açtı. "Ama bana kısaltılmış versiyonunu anlat. Birkaç saat içerisinde kapatıyorum."

Kahkaha attım. "Bu çok kolay. O her şeyin başlıca sebebi, Harrison."

Bana kafası karışmış şekilde baktı.

"Kısaltmış istediğini söyledin," dedim ona. "Bu kısaltılmış hâli."

Harrison başını iki yana salladı. "O zaman fikrimi değiştirdim. Detaylı versiyonunu istiyorum."

Gülümseyip telefonuma baktım. Saat onu çoktan geçmişti. "Belki bir dahaki sefere. İki saattir buradayım zaten." Paramı bara bıraktım ve biramdan son bir yudum aldım. Dönüp stüdyoma yönelirken bana el salladı. Öncesinde onu resmetmeyi bitirdiğim tual kurumaya yakın olmalıydı. Sanırım dairemin yatak odasına astığım ilk tablo olabilirdi.

Anahtarımı cebimden çıkardım ve kapıya soktum ama kapı kilitli değildi.

Kilitlediğimi biliyordum. Kilitlemeden buradan hiç çıkmazdım.

Kapıyı ittirip açtım ve açtığım anda bütün dünyam durdu. Soluma baktım. Sonra sağıma. Stüdyomun içine girip etrafımda dönerken sahip olduğum her şeye verilmiş hasara baktım. Uğruna çalıştığım her şeye.

Kırmızı boyalar duvarları, yerleri bütün alt kattaki resimleri kaplamıştı. İlk yaptığım bana yakın olan tablonun yanına koşmaktı. Tuvale sürülmüş boyaya dokundum ve çoktan

kuruduğunu söyleyebilirdim. Muhtemelen bir saattir kuruyordu. Bunu kim yapmışsa, bu akşam stüdyodan çıkmamı beklemişti.

Trey aklıma geldiği anda gerçek panik o anda içime işlemişti. Hemen üst kata çıkıp doğrudan çalışma odama ilerledim. Kapıyı savurarak açtığım anda öne eğilip ellerimi bacaklarıma bastırdım. Rahatlamayla nefesimi verdim.

Dokunmamışlardı.

Kim buradaysa, onu çizdiğim resme dokunmamıştı. Kendime toparlanmak için birkaç dakika verdikten sonra ayağa kalkıp resmine doğru yürüdüm. Resme dokunulmamış olmasa da bir şey değişikti.

Bir şey yerinde değildi.

İşte o zaman yastığıma bıraktığı itirafı hatırladım.

Kayıptı.

KAKTÜS TEAM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

AUBURN

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordum Emory'ye. Biri kapımıza vuruyordu, o yüzden telefonuma baktım. Saat onu geçiyordu.

Başını iki yana salladı. "Benim için değil. İnsanlar benden hoşlanmıyor."

Kahkaha attım ve kapıya yöneldim. Delikten baktığımda Trey'i görünce derin bir iç çektim.

"Her kimse hayal kırıklığına uğramış gözüküyorsun," dedi düz bir ses tonuyla. "Erkek arkadaşın olmalı." Ayağa kalkıp yatak odasına doğru ilerledi ve en azından mahremiyetin ne anlama geldiğini öğrendiği için minnettardım.

Onu içeri almak için kapıyı açtım. Neden burada olduğunu anlayamamıştım. Saat onu geçmişti ve yarına kadar şehir dışında olacağını söylemişti.

Kapı açılır açılmaz içeri daldı. Beni kısaca yanağımdan öperek, "Banyonu kullanmam gerekiyor," dedi.

Kemerinden eşyalarını çıkarışını izlerken aceleci görünüşü beni bir anlığına şaşırtmıştı. Silah, kelepçe, araba anahtarları. Hepsini tezgâha koyarken alnından dökülen ter damlalarını fark etmeden edemedim. Gergin görünüyordu. "Buyur," dedim, banyoyu işaret ederek. "Rahatına bak."

Doğrudan banyoya gitti ve kapıyı açar açmaz bir an panikledim.

"Bekle!" dedim hızlıca ardından koşturarak. Kapıdan uzaklaştığında yanından geçtim. Lavaboya giderek bütün deniz kabuğu sabunlarını aldım. Banyodan çıktığımda elime merakla baktı.

"Ellerimi neyle yıkayacağım?" diye sordu.

Başımla dolabı işaret ettim. "Orada sıvı sabun var," dedim ona. Elimdeki sabunlara baktım. "Bunlar misafirler için değil."

Kapıyı yüzüme kapattı ve sabunlarla beraber odama girerken biraz tuhaf hissediyordum.

Ciddi sorunlarım vardı.

Sabunları komodinin üzerine koyup telefonumu elime aldım. Birkaç tane görmediğim mesajım vardı ve sadece bir tanesi annemdendi. Mesajlara göz gezdirdim ve hepsi Owen'dan gelmişti. Alttan başlayıp yukarı doğru çıktım.

Ara beni.

İyi misin?

Çok önemli.

Etten elbise.

Lütfen beni ara.

Eğer mesajıma beş dakika içerisinde cevap vermezsen oraya geliyorum.

Hemen ona cevap yazdım.

Gelme, Trey burada. Ben iyiyim.

Göndere bastıktan sonra ona başka bir mesaj yazdım.

İyi misin?

Hemen cevap verdi.

Bu akşam biri stüdyoma girdi. Her şeyi mahvolmuş.

Elim ağzıma gitti ve nefesim kesildi.

İtirafını aldı, Auburn.

Kalbim boğazımdaydı ve Trey'in kapımda durmadığından emin olmak için hızlıca kafamı kaldırarak baktım. Şu anki tepkimi görmesini istemiyordum, yoksa kiminle mesaj-

aştığını bilmek isteyecekti. Hızlıca Owen'a başka bir mesaj gönderdim.

Polisi aradın mı?

Banyonun kapısının açıldığını duyduğumda cevabı geldi.

Onlara ne söyleyeceğim, Auburn? Kendi pisliklerini temizlemelerini mi?

Mesajı iki defa okudum.

Pisliklerini mi?

Hemen bütün mesajları sildim. Telefonu bırakıp olduğumdan rahat gözükmeye çalıştım ama Owen'ın son mesajı kafamda dönüp duruyordu. Bunu Trey'in yaptığını mı düşünüyordu?

Owen'ın yanıldığını söylemek istiyordum. Trey'in Owen'a yapılanlar gibi bir şey yapamayacağını söylemek istiyordum ama artık neye veya kime inanacağımı bilemiyordum.

Trey kapıda belirdi ve gözlerine bakarak onlardan bir şey bulmaya çalıştım ama hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Ona gülümsedim. "Erken döndün."

Gülümsememe karşılık vermedi. Kalbim yerinden çıkmak istiyordu, hem de iyi bir şekilde değildi.

Odama girdi ve yatağıma oturdu. Ayakkabılarını silkeleyerek yere bıraktı. "Kediye ne oldu?" diye sordu. "Adı ne demiştin? Sparkles mı?"

Yutkundum. Neden Owen'ın kedisini soruyordu?

"Kaçtı," dedim sakince. "Emory bir hafta boyunca perişan hâldeydi."

Başıyla onaylarken çenesini ileri geri hareket ettirdi. Elini kaldırıp kolumu kaptı. Kolumu tutan eline bakarken beni kendine çekti. Göğsüne doğru bir tahta kadar kaskatı şekilde düştüm. Kollarını bana doladı ve başımın üstünü öptü. "Seni özledim, o yüzden erken döndüm."

Çok iyi davranıyordu. *Fazla* iyi. Gardımı almıştım.

"Ne oldu biliyor musun?" dedi.

"Ne?"

Elleri saçımda gezindi ve parmaklarını arasından geçirdi. "Bugün bir ev buldum."

Göğsünden uzaklaşıp ona bakarken kulağımın arkasına bir tutam saçı yerleştirdi. "Başka bir ev baktığının farkında değildim."

Gülümsedi. "Daha büyük bir yer alabileceğimi düşündüm. Annem döndüğüne göre ona bu evi verebilirim, zaten başından beri onundu. Muhtemelen biraz mahremiyete sahip olmamız daha iyi olur. Baktığım evin çitle kaplı bir arka bahçesi var. Bishop'da, parkın yakınlarında. Gerçekten çok iyi bir mahallede."

Tek kelime etmedim çünkü bugün sanki *bizim* için bir ev bulmuş gibi konuşuyordu. Bu düşünce beni korkuttu.

"Annem bakmak için benimle geldi. Gerçekten hoşuna gitti. AJ'in de buraya bayılacağını söyledi."

Lydia'nın onun olmayan bir şeyi AJ'in seveceğini söylediğini hayal edemiyordum. "Bunu gerçekten söyledi mi?"

Trey başıyla onayladı ve kendimi bunun nasıl bir şey olacağını hayal ederken buldum. AJ ile arka bahçesi olan iyi bir mahallede aynı evin içinde yaşıyor olabilmeyi hayal ettim. Ve bir kere daha buna değebileceğine dair düşünce aklıma girdi. Trey'i Adam'ı sevdiğim gibi asla sevmeyecektim ve Owen ile olan aramızdaki bağı asla hissetmeyecektim ama Adam ve Owen, hayatta tek istediğim şeyi bana veremezlerdi. Sadece Trey verebilirdi.

"Ne diyorsun, Trey?"

Bana gülümsedi ve o anda belki Owen'ın yanılıyor olabileceğinin farkına vardım. Eğer Trey Owen'ın stüdyosunu yok etmekten sorumlu olsaydı, şu anda bu söylediklerini söylemek için burada olmazdı. Sinirden köpürüyor olurdu çünkü itirafı benim yazdığımı bilirdi

"Bunun benim için bir oyun olmadığını söylüyorum, Au-

sorun. AJ'i seviyorum ve bu işte benimle olduğunu bilmek istiyorum. Bu işte beraber olduğumuzu."

Üzerimde olana kadar yerinde kıpırdandıktan sonra öne eğilip beni öptü. İki aydan fazla bir süredir beraberdik ve beni öpmekten daha fazla bir şey yapmasına asla izin vermemiştim. Hâlâ bundan daha ileri gitmeye hazırlıklı değildim ama onun hazır olduğunu biliyordum. Sabrının sonuna geldiğini biliyordum.

Inledi ve dili dudaklarımın arasından derinliklere daldı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve bunu sorun etmiyormuşum gibi davranmak için kendimi zorlamaktan nefret ettim. Ama içten içe sadece oyalıyordum ve kendime bir sonraki hamlemi düşünme konusunda zaman veriyordum çünkü Owen'ın mesajı hâlâ aklımın bir köşesindeydi. Owen'ın buraya doğru geliyor olabileceğinden bahsetmiyordum bile.

Trey'in elleri avuçlayıp çekiştirdikçe arzulu bir hâl almaya başladı. Dudakları üzerimde sertçe dolanıyordu ve ellerinden biri gömleğimin düğmelerini açarken her yeri öpmeye başladı.

Ona dur demek istiyordum ama her şey çok hızlı geliyordu ve onu ittirmem gereken bir an bulamıyordum. Elleri kot pantolonumun düğmelerini çözüyordu ve parmaklarını iç çamaşırımın içine sokmaya çalıştığı anda artık katlanamadım. Topuklarımı yatağa gömdüm ve yatakta kayıp kalkmaya çalışırken onu ittirerek uzaklaştırdım.

Bir anlığına geri çekilip bana baktı ama kelimeler ağzımdan çıkamadı. Tek kelime etmediğimde dudakları hemen daha da sert bir şekilde benimkilerle buluştu. Sözlü bir hayır almadığı için sanırım bu onun için evet anlamına geliyordu.

Göğsüne bastırdım. "Trey, dur."

Hemen beni öpmeyi bıraktı ve yüzünü yastığa bastırdı. Hüsrana uğramış bir şekilde inledi ve sonrasında ne demem gerektiğini bilmiyordum. Onu sinirlendirmiştim.

Elleri hâlâ pantolonumdaydı ve onu öpmediğim hâlde elini ben onu ittirene kadar kaydırmaya devam etti. Avucunu yanımdaki yatağa bastırdı ve kendini yüzü bana çok yakın olacak şekilde kaldırdı. Gözleri öfkeliydi ama beni korkutan öfke değildi.

İğrenmeydi.

"Ufak kardeşimi on beş yaşında becerebiliyorsun ama yetişkin olarak beni beceremiyor musun?"

Sözleri canımı acıtmıştı. O kadar çok canımı acıtmıştı ki gözlerimi kapatmak ve ondan uzaklaşmak zorunda kaldım.

"Adam'ı becermedim," dedim. Yavaşça tekrar onun olduğu yöne ve doğrudan gözlerinin içine baktım. "Adam ile seviştim."

Yüzünü dudakları doğrudan kulağıma gelecek şekilde eğdi. Nefesinin ısısı tenimi karıncalandırıyordu. "Owen seni kendi yatağında becerirken neydi? O *da* aşk mıydı?"

Nefesimi tuttum.

Bütün vücudum gerildi ve eğer kaçmaya çalışırsam beni durduracağını biliyordum. Aynı zamanda eğer kaçmazsam, muhtemelen canımı acıtacaktı.

Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım.

Üzerimde kalmaya ve dudağını kulağıma yakın tutmaya devam etti. Tekrar konuşmadı ama konuşmasına gerek yoktu. Elleri tekrar kot pantolonumun içine doğru ilerlerken niyetini gayet açık etmişti.

Bir anlığına bunu yapmasına izin versem mi diye merak ettim. Eğer çenemi kapatıp istediğini almasına izin verirsem, belki Owen ile olanlar konusunda beni affetmesi için yeterli olurdu. Bunun oğlumla arama girmesine izin veremezdim.

Ama bu düşünceler sadece bir anlığınaydı çünkü AJ'in omurgasız bir anneyle büyümesine izin vermem mümkün değildi.

"Üzerimden kalk."

Kalkmadı. Onun yerini başını kaldırıp bana o kadar soğuk bir sırıtışla baktı ki bütün vücudumun ürpermesine sebep oldu. Şu anda kim olduğunu bilemiyordum. Bu tarafını daha önce görmemiştim. "Trey, lütfen."

Elleri sertti. Bacaklarımı sıkarak kapatıyordum ama bu aralamaya zorlamak konusunda onu durdurmamıştı. Onu ittiriyordum ama kuvvetsizliğim gücü karşısında gülünçtü. Dudakları tekrar üzerimdeydi ve ondan kaçmaya çalıştığımda dudağımı ısırıp beni öpmeye çalıştı.

Kan tadı alabiliyordum.

Kendi kot pantolonunun düğmelerini çözmeye başladığında hıçkırarak ağlamaya başladım.

Bu gerçekleşiyor olamazdı.

"Kız sana dur dedi."

Benim veya Trey'in sesi değildi ama kelimeler onu durmaya zorlamıştı. Başımı kaldırdığımda Emory'yi kapının girişinde, bize doğru silah tutarken buldum. Trey kapıya bakmak için yavaşça döndü. Onu gördüğünde dikkatli bir şekilde sırtüstü yuvarlanıp avuç içini yukarı kaldırdı.

"Bir polis memuruna silah doğrulttuğunun farkındasın umarım," dedi Trey sakin bir şekilde.

Emory kahkaha attı. "Bir tecavüzü durduğumun farkındasın değil mi?"

Yavaşça doğruldu ve Emory silahını daha da yukarı kaldırıp onun üzerinde tuttu.

"Burada ne olduğunu düşündüğünü bilmiyorum ama bana o silahı vermezsen, başın büyük belaya girecek."

Emory bana baktı ama silahı Trey'e nişan alınmış hâlde bıraktı. "Kimin başının belaya gireceğini düşünüyorsun, Auburn? Kendini senin üzerine zorlayan kişi mi, yoksa onun aletini vuran ev arkadaşının mı?"

Şansa sadece laf olsun diye sormuştu çünkü cevap veremeyecek kadar çok ağlıyordum. Trey avucunu ağzında gez-

dirdikten sonra çenesini sıktı ve kendini soktuğu karmaşadan nasıl kaçacağını çözmeye çalışıyordu.

Emory dikkatini tekrar ona verdi. "Bu daireden çıkıp koridorun sonuna kadar gideceksin. Uzağa gittiğinde silahını ve anahtarlarını koridorun zeminine bırakacağım."

Trey'in bana baktığını görebiliyordum ama ona bakmadım. Bakamadım. Elini nazikçe kolumda gezdirdi. "Auburn seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun. Ona kafasının karıştığını söyle." Yüzüme uzandığını hissedebiliyordum ama Emory'nin sesi onu durdurdu.

"*Siktir. Git*!" diye bağırdı.

Bir kere daha Trey avuçlarını havaya kaldırdı. Ayağa yavaşça kalkıp pantolonunu düğmeledi. Ayakkabılarını almak için eğildi.

"Bırak onları. Çık git," dedi sertçe.

Yavaşça kapıdan geri geri çıkarken, Trey ona doğru ilerledi. Ön kapıya giderken kafasının arkasını izledim ve Emory ardından takip etti.

"Koridorun sonuna kadar," dedi.

Konuşmadan önce birkaç saniye geçti. "Bana ayakkabılarını at, Auburn."

Yatağın diğer yanına uzanıp ayakkabılarını yerden aldım. Ayakkabıları ona getirdim ve kapımızın önüne koymasını izledim. Silahı ayakkabının yanına koyarken gözü holün sonunda duran Trey'in üzerindeydi. Silahı elinden bıraktığı anda kapıyı çarparak kapattı ve zinciri yerine koyup sürgüyü çekti. Şimdi yatak odamın kapısında beklerken gittiğinden emin olmak için etrafa bakınıyordum. Benimle yüzleşmek için döndüğünde gözleri kocaman açılmıştı.

"Diğer adamdan daha çok hoşlandığımı sana söylemiştim."

Bir şekilde gözyaşlarımın arasından kahkaha attım. Emory bir adım öne attı ve beni kucakladı. Ne kadar tuhaf

Sin olursa olsun, ona hayatımda hiçbirine olmadığım kadar minnettardım.

"Kulak misafiri olduğun için teşekkür ederim."

Kahkaha attı. "Benim için zevkti." Geri çekilip gözlerimin içine baktı. "İyi misin? Canını yaktı mı?"

Başımı iki yana sallayıp elimi hâlâ kanıyor mu diye kontrol etmek için dudağıma götürdüm. Kanıyordu ama mutfağa dönmeden Emory çoktan bir tane kâğıt havlu koparmıştı. Kapıya biri vurduğu anda lavaboya dönmüştü.

İkimiz de dönüp kapıya baktık.

"Auburn." Trey'in sesiydi. "Auburn, özür dilerim. Çok özür dilerim."

Ağlıyordu. Ya ağlıyordu ya da çok iyi bir aktördü.

"Bu konu hakkında konuşmalıyız. Lütfen."

Telaşlı mesajlarından sonra Owen'ın muhtemelen buraya geliyor olduğunu biliyordum, o yüzden onlar yüz yüze gelmeden önce Trey'den kurtulmak istiyordum. Bu akşam ihtiyacım olan son şey buydu. Kapıya gittim ama kilidini açmadım.

"Bu konu hakkında yarın konuşacağız," dedim kapı üzerinden. "Bu akşam mesafeye ihtiyacım var, Trey."

Birkaç saniye geçtikten sonra, "Tamam. Yarın," dedi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

OWEN

Trey aracımı görmesin diye apartmanın sokağının karşısındaki otoparka çektim.

Arabamdan çıkıp sokağın karşısına geçtiğimde ön kapısına sertçe vurana kadar yürümeye devam ettim.

"Auburn!" Kapıya vurmaya devam ettim. "Auburn, aç kapıyı!"

Kapı kilidinin teker teker açıldığını duyabiliyordum ve her açılan kilitle daha fazla gerildim. Sonunda kapıyı açtığında ve önümde durduğunu gördüğümde her bir parçam, kalbim bile rahat bir nefes aldı.

Yanaklarında gözyaşı izleri vardı ve dairesine girip onu kendime çekmem iki saniye alsa da çok uzun bir zaman gibi gelmişti. "İyi misin?"

Kolları bana dolandı ve kapıyı kapatmak için geri uzandım. Kapıyı kilitlendikten sonra başını onaylarken onu kendime çektim.

"İyiyim."

Sesi hiç de iyi gelmiyordu. Korkmuş gibiydi. Onu biraz geri çekileceği şekilde uzaklaştırıp inceledim.

Saçları darmadağınıktı.

Gömleği yırtılmıştı.

Dudağı kanıyordu.

Başımı ileri geri sallanıp bana hayır diyordu. Dönüp kapının kilidini açmaya başladığımda gözlerimdeki öfkeyi görebiliyordu.

Benimle istediği kadar uğraşabilirdi. Söz konusu o olunca orada çizgiyi çiziyorum.

Elleri kolumdaydı ve beni kapıdan uzağa çekiştiriyordu. "Owen dur." Kapıyı ardına kadar açıp koridora adım attım ama kendini önüme fırlatıp ellerini göğsüme koydu. "Öfkelisin. Önce bir sakinleş. Lütfen."

Nefes alıp verirken sakinleşmeye çalıştım. Ama sadece lütfen dediği için bunu yapıyordum. Umarım tek bir kelime söylemesinin beni her şeyi yapmaya ikna edebileceğini hiç öğrenmezdi. Asla.

Beni dairesine geri götürmek için teşvik etti. Tezgâha gidip kollarımı yasladıktan sonra alnımı onlara yasladım.

Gözlerimi kapattım ve düşünüp taşındım.

Sonrasında ne yapabileceği üzerine düşündüm. Nereye gitmiş olabileceğini düşündüm. Ondan güvende olması için nerede olması gerektiğini düşündüm.

Sonuncu dışında hiçbirine cevabım yoktu. Benimle olması gerekiyordu. Bu akşam gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyecektim.

Doğrulup onunla yüzleşmek için döndüm. "Eşyalarını topla. Gidiyoruz."

Bu geceliğine onu otele götürmeyi tercih etmiştim çünkü stüdyoda benimle olmasına şu anda güvenmiyordum. İkisi arasında ne olduğundan tam olarak emin değildim ve bu noktada ne yapabileceğini bilmiyordum.

Odamıza giderken sürekli omzunun üzerinden bakıyordu. O yüzdeni elini tutup bu geceliğine güvende olduğu konusunda onu teselli etmeye çalıştım.

Otel odasının içine girdiğimizde kapıyı ardımızdan ka-

pattık. Buranın havası farklı gibi hissettirmişti. Sanki daha havadar gibiydi çünkü sonunda rahatlıkla nefes alabiliyordu. Bu kadar endişelenmesinden nefret ettim ve Trey'in hayatının büyük bir parçası olduğunu bilmek onun için daha çok endişelenmemi sağlıyordu.

Ayakkabılarını çıkardı ve yatağa oturdu. Yanına oturup tekrar elini tuttum.

"Bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Bir kere daha başını sallarken yavaşça nefes aldı. "Mesajlarını görmeden hemen önce geldi. Başta ima ettiğin türde bir şey yapabileceğini düşünmedim ama odama girdiğinde bunu gördüm. Bana bakışında bir şey vardı. Yaptığı ilk iş Sparkles'ı sormaktı."

Onu bölmek istemiyordum ama Sparkles'ın ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Sparkles mı?"

Bana hızlıca utangaç bir bakış attı. "Ona Kedi Owen'ın Emory'ye ait olduğunu ve isminin Sparkles olduğunu söyledim."

Kafa karışıklığıyla başımı iki yana salladım. "Neden kedimi sorsun ki?" Soru ağzımdan çıkar çıkmaz cevap açıkça belli oldu. "Stüdyomdaydı," dedi. "Onu görüp bir sonuç çıkarmış olmalı."

Başıyla onayladı ama konuşmayı bıraktı. Hikâyesini anlatmaya devam etmesini bekledim ama yapmadı.

"Sonrasında ne oldu?"

Omuz silkti. "O sadece..."

Sessizce ağlamaya başladı, o yüzden kendi hızında devam etmesi için ona bir an verdim.

"AJ'den ve bir ev almaktan bahsetmeye başladı... sonra beni öpmeye başladı. Durmasını istediğimde de..." Tekrar durakladı ve hızlıca nefes aldı. "Seninle yatakta olduğumuza dair bir şey söyledi ve o an itirafımı okuduğunu anladım.

Ondan kaçmaya çalıştım ama beni yatağa bastırdı. O zaman Emory odaya girdi."

Oraya daha hızlı gelmeliydim ama Emory'ye şükürler olsun.

"Bütün olanlar bundan ibaret, Owen. Durdu ve sonrasında girti."

Elimi dudağına kaldırıp kanayan yerinin yanına dokundum. "Peki ya bu? O mu yaptı?"

Aşağı bakıp başıyla onayladı. Yüz ifadesindeki utancı görmekten nefret ettim. Şu anda hissettiği en son şey bu olmalıydı.

"Polisi aradın mı? Şimdi aramak ister misin?" Telefonu ona getirmek için yataktan kalkmaya çalıştım ama gözleri kocaman açıldı ve başını ileri, geri sallamaya başladı.

"Hayır," dedi. "Owen, bunu ihbar edemem."

Bir anlığına, onu doğru duyduğumdan emin olmak için durakladım. Onu bırakıp doğrularak oturduktan sonra doğrudan yüzüne baktım. Başımı kafa karışıklığıyla eğdim.

"Trey sana kendi dairende saldırdı ve onu ihbar etmeyecek misin?"

Bakışlarını uzağa çevirirken yüzünde daha fazla utanç belirdi. "Eğer onu ihbar edersem neler olacağını biliyor musun? Lydia beni suçlar. AJ'yi görmeme asla izin vermez."

"Bana bak, Auburn."

Başını çevirdi ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sana saldırdı. Lydia bir kaltak olabilir ama kimse böyle bir şeyi ihbar ettiğin için seni suçlayamaz."

Ellerimden uzaklaşıp başını hafifçe salladı. "Seninle beraber olduğumu biliyor, Owen. Elbette onu aldattığımı öğrendikten sonra öfkeli olacak."

Gözlerimi kapadım. Kalbim hızlıca atıyordu. Sanırım odadan çıkmalıydım. "Onu mu *savunuyorsun*?"

Ardından gelen sessizlik beni ezip geçti. Ayağa kalkıp yataktan uzaklaşarak cama yaklaştım.

Anlamaya çalıştım. Mantığıma uydurmaya çalıştım ama hiç aklıma yatmıyordu.

"Stüdyona girdiği için onu ihbar etmedin. Aynı şey."

Hemen onunla yüzleşmek için döndüm. "Bunu saygınlığımı mahvedeceğinden yapmadım, Auburn. Eğer bunun için Trey'i suçlarsam, basit bir intikam alma çabası gibi görünecekti. Bundan kurtulacaktı ve işleri kendim için daha kötü hâle getirecektim."

"Ama diğer yandan sana fiziksel olarak *saldırdı*. Bunun ihbar edilmemesi için kesinlikle hiçbir sebep yok. İhbar etmemek tekrar yapması için bir davetmiş gibi hissetmesini sağlayabilir."

Benimle tartışmak yerine sakince ayağa kalkıp yanıma geldi. Kollarını belime dolayıp yüzünü göğsüme gömdü. Karşılığında kollarımı sıkıca ona doladım. Hemen biraz öncesine göre çok daha sakindim.

"Owen," dedi, kelimeleri tişörtüm yüzünden biraz boğuk çıkmıştı, "sen bir baba değilsin, o yüzden kararlarımı anlamanı beklemiyorum. Eğer onu ihbar edersem, işler ancak daha kötüleşir. Oğlumla olan ilişkimi sağlam tutmak için ne gerekiyorsa yapmalıyım. Eğer bu Trey'i affetmek ve seninle aramda olanlar için ondan özür dilemek anlamına geliyorsa... o zaman bunu yapmalıyım. Bunu anlamanı bekleyemem ama desteklemene ihtiyacım var. Biri için bütün hayatından vazgeçmenin nasıl olduğunu bilmiyorsun."

Sözleri fiziksel olarak canımı acıttığı gibi aynı zamanda beni korkutuyordu. Bu kadar olanlardan sonra bile adamın ne kadar tehlikeli olduğunu hâlâ göremiyordu.

"Eğer oğlunu seviyorsan, Auburn... onu Trey'den olabildiğince uzak tutarsın. Onu affetmek yapabileceğin en kötü seçim."

Göğsümden uzaklaşıp yüzüme baktı. "Bu bir seçim değil, Owen. Eğer seçim olsaydı, başka seçeneklerim olduğu an-

lamına gelirdi. Böyle bir şey yok. Sadece yapmam gereken bu."

Gözlerimi kapatıp yüzünü ellerimin arasına aldım. Alnımı ona yasladıktan sonra sadece onunla öylece durdum. Nefes alışını dinledim ve kelimelerini anlamaya çalıştım. Kendine onun durumunda hiç olmadığım için anlamadığımı söylüyordu. Geçmişte yaptığım bütün hataların kendimi düşünememekten değil de bencillikten olduğunu düşünüyordu.

Düşündüğünden çok daha fazla birbirimize benziyorduk.

"Auburn," dedim kısık sesle. "Oğlunla beraber olmak istemeni çok iyi anlıyorum ama bazen bir ilişkiyi kurtarmak adına, önce onu feda etmelisin."

Kollarımın arasından sıyrıldı. Arkasını dönmeden önce birkaç adım geriledi. "Hangi ilişkiyi feda etmek zorunda kaldın?"

Başımı yavaşça kaldırarak içimdeki her şeyle ona baktım. "Bizi Auburn. *Bizi* feda etmek zorunda kaldım."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

AUBURN

Yatakta onunla oturup söylediği her şeyi hazmetmeye çalışıyordum ama zordu. "Ben sadece..." Başımı iki yana salladım. "Neden bunu bana başından söylemedin? Neden bana Trey'in senin ilaçların olmadığını bildiğini söylemedin?"

Owen iç çekip elimi sıktı. "Söylemek istedim, Auburn. Ama seni çok tanımıyordum. Herhangi birine söylemek babamın kariyerini tehlikeye atabilirdi. Aynı zamanda Trey'in problem çıkaracağı konusunda tehdit etmesi gerçeği vardı ve en son istediğim şey babam ile ilişkimin sonucu olarak sorun yaşamandı."

Eğer bu akşam Trey ile işimin bittiğini düşünüyorsam, şu anda *kesinlikle* işim bitmişti. Owen'ı bu duruma, onu tehdit olarak gördüğü için soktuğuna inanamıyordum. Bütün bu süreç boyunca Trey'in içindeki iyiliği görmeye çalışıyordum ama içinde hiç iyilik *var mı* diye sorgulamaya başlamıştım.

"Aptal gibi hissediyorum."

Owen sertçe başını salladı. "Kendine bu kadar yüklenme. Sana daha önce söylemeliydim. Söyleyecektim ama oğlun olduğunu öğrendikten sonra nelerin söz konusu olduğunun farkına vardım. İşleri daha karmakarışık hâle getirirdi çünkü geri adım atıp hapların bana ait olmadığını söylemek için çok geçti. Lydia ve Trey'in benim gibi biriyle olmana izin vermesine imkân yoktu. Sıkışıp kalmıştık."

Yatağa geri düştüm ve ellerimi karnımda birleştirdim. Tavana bakarken ne yapacağımız konusunda kafam buraya geldiğimizden daha karışıktı.

"Ona güvenmiyorum. Bütün bunlardan sonra. Artık AJ'in etrafında olmasını istemiyorum ama eğer onları mahkemeye verirsem, Lydia çok öfkelenecek. AJ ile olan ziyaretlerimi bana karşı kullanacak. Belki onu hiç görmeyebilirim."

Durumumun gerçekliği ortaya çıkmaya başlamıştı ve ellerimi kaldırıp avucumu gözüme bastırdım. Ağlamak istemiyordum. Sakin kalıp bu durumdan çıkmak için bir yol bulmak istiyordum.

Owen yatakta yanıma uzandı. Elini yanağıma götürdü ve beni ona bakmam için teşvik etti.

"Auburn, beni dinle," dedi, bana tamamen içtenlikle bakarak. "Eğer babam konusunu açığa çıkarmak ve Trey'i mahkemeye vermek zorundaysam, bunu yaparım. AJ'in hayatında olmayı hak ediyorsun ve eğer Trey'in tehditlerinin kararlarımızı etkilemesine izin vermeye devam edersek, hiç durmayacak. Beraber olmamıza asla izin vermeyecek ve onunla olmadığın sürece AJ'i senden uzak tutmak için elinden geleni yapacak. Onun gibi insanlar sadece güçten anlıyorlar ama buna sahip olmasına izin vermeyi bırakmamız gerekiyor."

Başparmağıyla bir damla gözyaşını sildi. "Ne yapılması gerekiyorsa, beraber yapacağız. Hiçbir yere gitmiyorum. Bir daha ben yanında değilken Trey ile konuşmayacaksın tamam mı?"

Kelimeleri beni rahatlama ve korkuyla dolduruyordu. Benim yanımda olduğunu bilmek çok iyi hissettiriyordu ama Trey ile yüzleşme fikri beni ürkütüyordu. Ama şu anda tek seçeneğimiz buydu. Ya yetişkinler gibi çözmeye çalışacaktık ya da onunla mahkemede savaşacaktım.

Ve kazanana kadar durmayacaktım.

Owen beni kendine çekti ve o kadar uzun süre bana sarıldı ki uykuya daldım. Duş sesiyle uyandım ve hemen etrafımı algılamaya çalışarak otel odasına bakındım. Sis ortadan kalkıp dün akşam olanlar aklımda tekrarlamaya başlayınca şaşırtıcı bir şekilde üzerime bir sakinlik çöktüğünü hissettim. Yanında seni destekleyen biri olana kadar ne kadar yalnız ve korkmuş hissettiğinin farkına varamaman inanılmazdı. Owen babası için çok fazla şey feda etmişti ve şimdi aynısını benim için yapıyordu. Tam da AJ'in hayatında rol model olarak alması gereken bir adamdı.

Telefonumu kontrol ettim ve Trey'den gelen birkaç cevapsız çağrı buldum. Şüphelenmesini veya bu akşam daireme habersiz gelmesini istemiyordum, o yüzden ona bir mesaj attım.

Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, Trey. Yarın konuşuruz, söz veriyorum.

Ona hissettiğim kadar sinirli olduğumu düşünmesini istemiyorum. O Owen ile yüzleşene kadar onu sakinleştirmek istiyordum.

Tamam.

Cevabıyla rahat bir nefes aldım ve telefonumu bıraktım. Ayağa kalkıp banyoya doğru yürüdüm ama koridor aynasında Owen'ın görüntüsünü yakalayınca durakladım. Banyo kapısı ve duş perdesi hafif aralıktı. Saçını yıkarken onu ufak ufak görebiliyordum ve burada yalnız olmaktansa içeride yanında olmayı istediğimi bilmeme yeterliydi.

Birden gerildim ve neden gerildiğimi bilmiyordum. Bunu daha önce yapmıştık.

Gömleğimi çıkarıp çekmecenin üzerine serdikten sonra kot pantolonumu da koydum. Aynaya baktım ve gözlerimin altındaki maskara izlerini görmekten utandım. Sildikten sonra bir geri adım attım. Trey ile boğuşmam yüzünden vücudumun çeşitli yerlerinde hafif ezikler vardı ve yapmak

üzere olduğum şey konusunda fikrimi değiştirmek istememe sebep olacaktı.

Ama fikrimi değiştirmedim. Trey, Owen ile beni yeterince ayırmıştı, o yüzden onu kafamdan tamamen uzaklaştırdım. Yarın karşısında oturana kadar onu bir daha düşünmek istemiyordum.

Banyoya doğru yürüdüm ve kapının hemen dışında durdum. Sutyenimi ve iç çamaşırımı çıkardım. Işığı kapatıp kapatmamak üzerine düşündüm. Owen ile beraber olduğum ilk seferde oda karanlıktı, o yüzden güvensizliklerim ortadan kalkmıştı. Ama daha önce beni bu şekilde görmemişti. Onu hiç *görmemiştim.*

Son düşünce banyoya girmemdeki cesareti vermişti.

"Auburn," diye seslendi duştan. İçeri girenin ben olup olmadığımı sorguluyordu. Sanırım bu ikimizin de gergin olduğunu kanıtlıyordu.

"Benim," dedim kapıyı kapatarak.

Başı duş perdesinin arkasından belirdi ve beni gördüğünde yüzünde sürekli takılı olan gülümseme beni *tamamen* gördüğünde yok olmuştu. Yanaklarım hemen kızardı ve yanıma uzanıp ışığı kapattım. Yapabileceğimi sanmıştım ama yapamadım. Hiçbir erkek, Adam bile ışıklar açıkken beni çıplak görmemişti. Ne kadar güvensiz olduğumun farkına varmamıştım.

Kahkaha attığını duydum ama karanlıkta yüzünü göremiyordum.

"İki şey isteyeceğim," derken sesi sertti. "Işığı aç. Yanıma gel."

Duş perdesinin açıldığını duyduktan sonra ıslak ayağın fayans zemine değdiğini duydum. Farkına varmadan bir kol çıplak belime dolanmıştı ve ışıklar yanmıştı. Yüzü hemen önümdeydi ve sırıtıyordu. Işığı açıp bıraktı ve beni kaldırarak onunla duşa taşıdı. Duşun içinde ayaklarımın üzerinde durdurdu ve hemen elimle kapatabildiğim her şeyi kapattım.

Aramızda biraz mesafe olana kadar geri adım attı ve önümde tamamen çıplak durarak ne kadar özgüvenli olduğunu görmeden edemedim. Özgüvenli olma hakkı vardı. Benim ise... pek yoktu.

Başını saçındaki sabunu yıkayacak kadar geri yasladı ama beni tamamen göremeyecek kadar değildi. Saçını durularken gözleri tatmin edici bir gülümsemeyle üzerimde gezindi.

"Neye bayıldığımı biliyor musun?" diye sordu.

Kollarımı, ellerimi önümde tutup kendimi örtmeye devam ettim ve omuz silktim.

"Saçımı yıkamana bayılıyorum," dedi. "Neden bilmiyorum. Sen yaptığında daha iyi hissettiriyor."

Gülümsedim. "Saçını yıkamamı ister misin?"

Başını iki yana sallayıp yüzündeki sabunu durulamak için döndü. "Çoktan yıkadım," dedi sakin bir şekilde.

Arkasına bakmadan edemedim. *Pürüzsüz.*

Ne kadar pürüzsüz olmadığımı bildiğim için daha fazla gerildim. Kendime güven problemim olduğu için böyle hissetmiyordum ve beni övmesi için kendime güveniyormuşum gibi davranmıyordum. Sadece çocuk doğurmuş bir kızdım ve vücutlar çocuk doğurduktan sonra aynı görünmüyordu. Karnım silik beyaz şeritlerle ve bir erkek için en çekici olması gereken bölgenin hemen üstünde, ortada olan sezaryen yara izimle kaplıydı.

Hamileliğin göğüslere neler yaptığından bile bahsetmeyecektim. Sadece düşünmesiyle bile gözlerimi kapattım.

"Biri sanki seni sandviç yapmış gibi," dedi.

Gözlerim hemen açıldı. Yüzümdeki kafa karışıklığını görebiliyordu ve kahkaha attı.

"Saçımı yıkadığında." Bir açıklama gibi söylemişti. "Sandviçler de aynı şekildedir. Aynı malzemeleri kullanıp başka birinin sandviçini yapabilirim ama bir sebepten başkası yaptığında tadı çok daha güzel oluyor. Aynı saçımı yı-

kadığındaki gibi. Sen yaptığında daha iyi hissettiriyor. Aynı zamanda daha iyi şekilleniyor."

O kadar gergindim ki neredeyse titriyordum ve o sandviçler, şampuanlardan öylece bahsediyordu.

Bir adım öne attı ve elini dirseğime yerleştirip suyun altında olana kadar beni döndürdü. "Ben de seninkini yıkamak istiyorum," dedi yarıya kadar boşalmış olan seyahat boyutu şampuanı kaparak.

Başımı geriye yaslayarak su saçıma işlerken elini saçımda gezdirdi. Ben onun gibi değildim, elleri saçımdayken gözlerimi açık tutamıyordum, o yüzden kapanmalarına izin verdim. Saçımı köpürttü ve parmaklarının kafatasıma masaj yapmasının mı, yoksa karnıma bastıran parçasının mı daha iyi hissettirdiğinden emin değildim.

"Sakinleş," dedi saçımı durulamaya başladığında.

Sakinleşmedim. Nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Sanki bunu biliyormuş gibi bana yaklaştı. Yakınlığı beni daha rahatlatmıştı. Biraz uzakta ve bakışlarının hedefi olduğumda çok gergin hissediyordum.

Bu sefer saçıma saç kremini yedirmeye başladı ve kesinlikle haklıydı. Kozmetoloji okulunda olmamın sonucu olarak daha önce saçım başkaları tarafından yıkanmıştı. Âdeta bir masaj gibi iyi hissettiriyordu. Ama bu daha fazlasıydı. Elleri çok daha fazlasıydı.

Dudaklarını yumuşak bir şekilde benimkilere bastırdı ve beni öptü. Elleri saçımdan koluma hareket etti ve onları vücudumdan uzaklaştırıp vücutlarımız birbirine değene kadar beline doladı. Sonunda gözlerimi açtım ve saçımdan saç kremini durularken gözlerinin içine baktım.

"İyi hissettiriyor, değil mi?" diye hafifçe muzip bir gülüşle.

Gülümsedim. "Bir daha kendi saçımı yıkamak istemiyorum."

Alnımı öptü. "Benim sandviçlerimin tadına bakana kadar bekle."

Kahkaha attım ve kahkahamla beraber gözlerinde beliren yumuşaklığın tam da ihtiyacım olan şey olduğunun farkına vardım. Sadece kendini düşünmeme. Her ilişkinin temelini oluşturmalıydı. Eğer bir insan gerçekten seni önemsiyorsa, *onlara* hissettirdiklerinden çok *sana* hissettirdiğinden daha çok keyif alacaktır.

"Bir şey bilmeni istiyorum," dedi boynuma doğru öpücükler kondurarak. "Ve bunu sadece kendini iyi hissetmen için söylemiyorum." Ellerinden biri göğsümle buluşana kadar belimden yukarıya kaydı ve elini orada tuttu. "Bunu inanmanı istediğim için söylüyorum."

Doğrudan bana bakmak için boynumdan geri çekildi. "Çok ama çok güzelsin, Auburn. Her yerin. Her bir parçan öyle. Dışın, için, altımda veya üstümdeyken, bir tuvale resmedildiğinde." Gözleri içime işliyordu ve onları kapattım çünkü gözlerinde çok fazla gerçeklik vardı. "Çok güzel," diye fısıldadı.

Nefesinin sıcaklığı göğsüme değene kadar boynumdan aşağı öpmeye başladı. Beni dudakları arasına alınca hafifçe inledim. Ellerimi kafasının arkasına getirdim ve gözlerimi kapalı tutarken, baş dönmesinden bayılmadan önce yatağa gitmiş olacağımızı umuyordum.

Elleri belimden, uykuluklarıma kayarken dudakları da aynı yolu takip ediyordu. Dudakları göbeğime vardığında nefesimi tuttum. Bir kısmı verdiği histen, bir kısmı ise o yönde ilerlemeyi bırakmasını istediğimdendi. En güvensiz hissettiğim kısımlarımın yakınına gelmesini istemiyordum.

Önümde dizleri üzerinde duracak şekilde pozisyonunu değiştirdi. Artık beni öpmüyordu ve elleri uyluklarımın arkasına dolanmıştı. Nefesini karnımda hissedebiliyordum ve hiçbir şey yapmadığı gerçeği gözlerimi açıp ona bakacak kadar meraklanmamı sağlamıştı.

Bakışlarını bana çevirdi. Nazikçe gülümsüyordu ve elini önüne getirip parmaklarını karnımdaki yara izinde gezdirdi. "Bu," dedi bakarken. "Bu bir kadında gördüğüm en güzel şey."

Gözyaşları gözüme batıyordu ve böyle bir anda ağlamayı reddediyordum ama sanırım bu adama resmen abayı yakmıştım.

Dudakları karnımla buluştu ve yara izime nazik öpücükler bıraktı. Ayağa kalkana kadar vücudumda yukarıya doğru yol alıp bana yukarıdan baktı. "Tanıştığımızdan beri birbirimizi kaç gün gördük?" diye sordu.

Rastgele bir şeyden bahsetmesine gülmek istedim çünkü ona dair en sevdiğim huyuydu. Omuz silktim. "Bilmiyorum. Dört gün mü? Beş mi?"

Yavaşça başını iki yana salladı. "Eğer bugünü de sayarsan, yedi," dedi elini saçımda gezdirerek. "O yüzden bana söylesene, Auburn. Sana çoktan âşık olmam nasıl mümkün olabilir?"

Nefesimin kesilişini dudaklarıyla yakaladı ve beni kaldırarak duştan dışarı çıkarıp doğruca yatağa taşıdı.

Bu sefer dokunuşunda kendimi kaybetmedim. Öpücüğünde kendimi kaybetmedim. Kendini içime ittirdiğinde nasıl hissettirdiğinde kaybolmadım.

Kendimi onda kaybolmuş gibi hissetmemiştim çünkü ilk defa biri beni bulmuş gibi hissediyordum.

"Otoparka park edeceğim," dedi. "Anahtarımı al ve arka kapıdan gir."

Owen arabayı durdurunca çıkmak için kapıyı açtım. Çıkmadan önce kolumu tuttu ve beni kendine doğru çekti. Dudakları benimkilerle buluştu. Öpüşü bir söz gibiydi.

"Hemen geliyorum," dedi.

Stüdyosunun arka kapısına hızla ilerledim. Anahtarını

kilide soktum ve aynı şekilde hızla kapatıp merdivenlerden aceleyle çıktım. Dairesine girdiğimde sonunda rahat nefes alabilmiştim. Trey'in neden burada bekleyeceğini düşündüğümü bilmiyordum. Onunla bugün konuşacağımı söylediğim dün akşamdan beri bana mesaj atmamasını endişe ediyordum. Ya bana ihtiyacım olan mesafeyi veriyordu ya da bir şeylerin döndüğünden haberdardı.

Kedi Owen ayaklarımın dibinde belirdi ve onu kaldırıp yanımda mutfağa taşıdım. Onu tezgâha koyup şarap şişesine uzandım. Geçirdiğim birkaç günden sonra kesinlikle bir içkiye ihtiyacım vardı. Owen'ın da ihtiyacı olduğuna emindim, o yüzden ona da doldururken arkamdan geldiğini duydum.

Kollarını arkadan belime dolayıp beni kendine çekti. Başımı omzuna yaslayıp ellerimi kollarına koydum.

Ona dokunduğum anda gözlerim hemen açıldı ve ağzım çığlık atacak bir hâl aldı ama kulağıma fısıldanan kelimelerle önlenmişti.

"Hangi adamın kollarının sana dolandığını bile söyleyemiyor musun?"

Trey'in sesiyle bütün vücudum kaskatı kesildi. Belimdeki tutuşu sıkılaştı ve işte o anda farkı hissettim. Boyları arasındaki farkı. Elleri arasındaki farkı. Beni tutuş şeklindeki farkı.

"Trey," diye fısıldarken sesim titrekti.

"Kendine sakla, Auburn," diye kulağıma tısladı. Beni döndürüp buzdolabına doğru ittirirken kollarımı bastırdı. "O nerede?"

Yutkunurken Owen'ın nerede olduğunu bilmediği için rahatladım. Belki Owen onu duyar ve kendini korumak için bir şey yapabilirdi.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

Gözleri öfkeyle kaynıyordu ve kollarımdaki tutuşu sıkılaştı. "Bir kere daha yalan söylemenle baş edebilir miyim bilmiyorum. Kahrolası nerede o?"

Gözlerimi sıkıca kapattım ve cevap vermeyi reddettim. Dudakları birden benimkilerle buluştu ve onu üzerimden ittirmeye çalıştım. Elimden kurtulup bana tokat attı.

Bacaklarım hemen titredi ama düşmeye çalışırken beni ayakta tuttu. Dudakları tekrar kulağıma geri döndü.

"Ismini seslen."

Yapmadım.

Kollarımı enseme dolayıp sıktı. "İsmini seslen," diye tekrar söyledi. Ona siktirip gitmesini söylemek için ağzımı açtığımda Owen'ın sesini duydum.

"Onu rahat bırak."

Gözlerimi temkinli şekilde açtım. Owen'ın sesini duyduğunda Trey'in yüzünde beliren gülümseme beni aramızda olanlardan daha fazla korkutuyordu. Beni kendine çekip döndürdükten sonra göğsünü sırtıma yasladı. Şimdi ikimiz de Owen ile yüz yüzeydik.

Owen birkaç adım ötede duruyor ve cep telefonu ile araba anahtarlarından başka bir şey tutmuyordu. Gözleri tepeden tırnağa yara olup olmadığını incelemek için çılgınca üzerimde gezindi. Owen sabit bir şekilde durup Trey'i yakından izledi. "Ne istiyorsun, Trey?"

Derinden bir kıkırtı Trey'in boğazından çıktı ve başını bana çevirdi. Yavaşça parmak boğumunu çenemde gezdirdi. "Çoktan istediğim şeyi lekeledin, Owen."

Owen'dan yayılan öfke dalgasını görebiliyordum ve gözlerim korkuyla kocaman açıldı. Başımı iki yana sallarken onu sakinleştirmeye çalışıyordum. En son ihtiyacı olan tutuklanacağı başka bir şeydi. Şartlı tahliyedeydi ve polise saldırmak, Trey'in yapmasını umduğu tek şeydi. "Owen yapma. Ona vurmanı istiyor. Bunu yapma."

Trey yanağını bana yasladı ve Owen'ın gözlerinin Trey'in elinin izlediği yolu takip etmesini izledim. Boğazımdan aşağı, göğüslerimden arasından ilerleyerek karnımın üzerine

uzandı. Eli bacaklarımın arasında yerleşene kadar boğazımda kusmuk tadını alabiliyordum. Gözlerimi sıkıca kapattım çünkü Owen'ın gözlerindeki bakış öylece durup Trey'in bunu yapmasına izin vermesine imkân olmadığını kanıtlıyordu.

Kenara atılmadan önce öne doğru fırladığını duydum. Yere düştüm ve ben dönene kadar Owen çoktan Trey'i yumruklamıştı. Trey bir eliyle destek için tezgâhı kavramıştı ve diğeriyle silahına uzandı.

Owen şimdi önümde durup benimle yüz yüzeyken iyi olduğumdan emin oluyordu. Kelimeler ağzımdan çıkmadı ama ona arkasını dönmesini, kaçmasını, eğilmesini söylemek istiyordum ama hiçbir şey çıkmadı. Owen yüzümü elleri arasına aldı ve "Auburn. Aşağı in ve polisi ara," dedi.

Trey kahkaha attı ve Owen gözümdeki farklı türde bir korkuyu görebiliyordu. Arkasını döndü ve beni vücuduyla bloke ederken beni Trey'den uzağa ittirdi.

"Polisi aramak mı?" dedi Trey, kahkahasına devam ederek. "Kime inanacaklar? Bağımlı ve on beş yaşında hamile kalan kaltağa mı? Yoksa polis memuruna mı?"

Owen veya ben Trey'in ağzından çıkan kelimelerin içimize işlemesine izin verirken tek kelime etmedik.

"Ah ve ayrıca bütün stüdyonda gizlediğim kaçak malları da unutmayalım. Bir de o var."

Owen'ın vücudundaki bütün kasların gerildiğini hissettim.

Trey onu tuzağa düşürmüştü.

Stüdyosuna bir şey çalmak için değil, bir şeyler bırakmak için girmişti.

Owen'ın tişörtünü avucumda yumruk hâline getirirken en kötüsünden korkuyordum. "Ne istiyorsun, Trey?" diye sordu Owen. Sesi yenilmiş gibi çıkmıştı. Trey ile kırılma noktasına ulaşmıştı ve bu iyi bir şey değildi.

"Sadece senin kahrolası resimden çıkmanı istiyorum," dedi Trey. "Tanıştığımız günden beri bana bela oluyorsun ve sürekli yüzeye çıkıp duruyorsun." Birkaç adım atarak yaklaştı ve Owen beni geri ittirirken vücuduyla hâlâ beni koruyordu. "Auburn'ün o oğlana annelik yapması gerekiyor ve çocuğunda babası olarak bana ihtiyacı var. Onun beynini yıkadığın sürece bu hiçbir zaman olmayacak." Trey Owen'ın üzerinden doğruca bana baktı. "Bunun için bir gün bana teşekkür edeceksin, Auburn."

Trey telsizi dudağına götürdü. "Altıncı bölgeye destek," dedi Trey. "Şahıs bir memura saldırdığı için gözaltına alınacak."

"Ne?" diye bağırdım. "Trey bunu yapamazsın! O şartlı tahliyede!"

Trey beni görmezden gelip telsize adresi verdi. Owen benimle yüzleşmek için döndü. "Auburn." Gözleri ciddiydi. Odaklanmıştı. "Onlara duymayı istediği şeyi söyle. Eğer gerçeği söylüyorsa ve stüdyoya bir şeyler yerleştirmişse, uzun bir süreliğine hapse gireceğim. Beni saldırıdan tutuklamalarına izin ver. Daha az bir suçlama olacaktır. Sabah babamla konuşacağım ve buradan sonra ne yapacağımızı çözeceğiz."

Söylediğini kabul etmeyi reddediyordum. Yanlış bir şey yapmamıştı. "Eğer onlara doğruyu söylersem, başın belada olmaz, Owen."

Gözlerini kapatıp nefesini bırakırken gerek olmadığı bir anda sabırlı olmaya çalışıyordu. Gözlerini tekrar açtığında bir şekilde daha odaklanmıştı. "Şu an öfkeli. Trey aramızda olanları biliyor ve intikamını istiyor. Ve haklı da. Bize asla inanmazlar. Geçmişim böyleyken."

Gözlerim yanmaya başladı ve şu anda olduğu kadar sakin kalmaya çalıştım ama başarılı olmadı. Özellikle Trey beni ondan uzağa çekip ona kelepçe takarken. Owen karşı bile çıkmadı ve bunu durduramayacağım kadar çok ağlıyordum.

Onları merdivenden aşağı, stüdyo boyunca, kapıdan çıkıp Trey'in polis arabasına kadar takip ettim. Owen'ı arka koltuğa ittirdikten sonra benimle yüz yüze geldi. Yolcu kapısını açtı. "Arabaya bin, Auburn. Seni eve bırakacağım."

Arabaya bindim ama bunu Owen'ın bir gece daha hak etmediği şekilde hapiste geçirmesine izin vermeyeceğim için yapmıştım.

KAKTÜS TEAM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

OWEN

Ben sessizdim. Auburn da öyleydi. İkimiz de bu durumdan nasıl çıkacağımızı çözmeye çalıştığımız için şu anda konuşmadığımızı biliyordum. Oğlunu alması ve bunun için Trey ile muhatap olmamasının bir yolu olması gerekiyordu. Auburn'ü ve AJ ile ilişkisini etkilemeden Trey'in beni soktuğu durumdan çıkmam için bir yol olmalıydı.

Dikkatini Trey'e verişini arka koltuktan izledim.

"Şimdi ne olacağını sanıyorsun?" diye ona sordu. "Bana saldırdığını unutacağımı mı sanıyorsun? Owen'ın stüdyosunu mahvettiğini? Ona suç attığını?"

Yapma, Auburn. Onu daha fazla sinirlendirme.

Trey onunla yüzleşmek için döndü ve Auburn adamın sessizliğine rağmen geri adım atmadı.

"Seni asla Adam'ı sevdiğim gibi sevmeyeceğim."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Trey arabayı hızla yolun kenarına çekti. Koltuğunda öne fırlayıp kızın çenesini sıkarken yüzünü ona yakınlaştırdı.

"Ben Adam *değilim*. Ben *Trey'im*. Eğer yeğenime karşı beceriksiz anneliğine devam etmek istiyorsan, sana kahrolası ne yapmanı söylüyorsam onu söyleyeceksin."

Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü. Yumruklarımı sıktım ve onu rahat bırakması için aradaki bariyere vurmak istedim ama yapmadım. Ellerim arkamdan kelepçelenmişti

ve arka koltuktan onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Ayağımı kaldırıp koltuğunu tekmelemeye başladım.

"Lanet olası elini onun üzerinden çek!"

Trey hareket etmedi. Auburn teslim olup başıyla onaylayana kadar çenesini tutmaya devam etti. Trey onu bırakıp tekrar koltuğuna oturdu.

Yolcu koltuğundan bana bakış attı ve daha önce bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Yutkunurken boğazının hareket edişini izledim.

Dizlerini göğsüne çekti ve gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. Sırtı yolcu koltuğuna yaslanırken kafasını koltuk başlığına yasladı. Ne kadar acı içerisinde olduğunu görebiliyordum. Ne kadar korkmuş olduğunu. Kayarak ona yaklaştım ve alnımı cama yaslarken ona olabildiğince yakın olmaya çalıştım. Ona rahatlatıcı bir şekilde bakarken her ne olursa olsun bu işte beraber olduğumuzu bilmesini istiyordum.

Polis istasyonuna gelene kadar gözlerini benimkilerden ayırmadı.

Trey kontağı kapattı. "Olaylar şöyle oldu. İkiniz kavga ettiğiniz için seni onun dairesinden almam için beni aradın," dedi Trey. "Ben geldiğimde de bana saldırdı. Ben de o zaman onu tutukladım. Anladın mı?" Koltuğun diğer tarafına uzanıp kızın elini tuttu. "Owen'ın ait olduğu yerde, parmaklıkların ardında olması gerekiyor ve eğer bundan emin olamazsam, sen veya AJ yaralanırsa kendimi asla affetmem. Bunu sadece onun yüzünden yapıyorum. Oğlunun güvende olmasını istiyorsun değil mi?"

Başıyla onayladı ama gözlerinde bir şey vardı. Rıza olmadığını bildiğim bir şeydi ve bu beni korkutuyordu. Oraya girip beni savunmasını istemiyordum.

"Dediğini yap, Auburn."

Kapım savrularak açıldı ve arabadan çekiştirilerek çıkarıldım. Gözlerim ondan ayrıldığı anda bir yumruk yapıp göğsüne bastırdı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AUBURN

Trey'in benden yapmamı istediği şeyi yapmadım. Aslında hiçbir şey yapmamıştım. Hiçbir şey söylemedim. Tek bir soruya bile cevap vermedim.

Bana yönlendiren her bir soruda dudaklarımı birbirine daha sıkıca bastırdım.

Owen onlara doğruyu söylememi istemiyor olabilirdi ama Trey bir anlığına onun için yalan söyleyeceğimi sanıyorsa, sandığımdan daha fazla hayal dünyasında yaşıyordu.

Gitmekte serbest olduğumu söylediklerinde Trey beni evime bırakacağını söyledi. Ona istemediğimi söyledikten sonra yanından çekip gittim. Şimdi polis istasyonunun önünde durup çağırdığım taksiyi bekliyordum. Trey arkamdan gelip yanımda durdu. Varlığı bile ürpertiyi üzerinden atmak için kollarımı ovmak istememe sebep oluyordu.

"Sana sakinleşmen için birkaç gün veriyorum," dedi. "Ama ondan sonra yanına geleceğim. Bu konuda hakkında konuşmamız gerekiyor."

Ona cevap vermedim. Bu akşamdan sonra onu affetmeye niyetli olabileceğimi nasıl düşündüğünü bilmiyordum. "Üzgün olduğunu biliyorum ama işleri benim açımdan görmelisin. Owen'ın bir suç kaydı var. Üzerinde ne tür bir etkisi olduğunu bilmiyorum ama oğlunun güvenliğini düşündüğüm

için beni suçlayamazsın, Auburn. AJ'e odaklanabilmen için onu hayatından çıkararak en iyisini yapmaya çalıştığım için üzülemezsin."

Cevap vermemek için çok çabaladım. Derin bir şekilde iç çekip polis istasyonuna dönene kadar önüme bakmaya devam ettim.

Taksi geldiğinde bindim. Şoför telefonumu cebimden çıkarırken bana adresi sordu. "Callahan Gentry ev adresi" diye arama motoruna yazdım ve cevapların çıkmasını bekledim.

Dün akşam Callahan Gentry'nin kapısında belirerek ne beklediğimi bilmiyordum ama önümde duran adamı beklemediğim kesindi. Owen'a çok benziyordu. Gözleri Owen'ınki gibi nazikti ama yorgun görünüyordu. Bu gecenin bir yarısı olduğundan olabilirdi ama bundan daha fazlası varmış gibi hissettim. Bana Owen'ın, hayatın babasının gözlerinden akıp gittiğini izlediğini söylemesini hatırlattı ve gördüğümde ne anlama geldiğini gerçekten anladım.

"Size yardımcı olabilir miyim?" dedi babası.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ama oğluna yardımcı olabilirsin."

İlk başta yorumumdan sonra savunmacı göründü. Ama sonra bir şey aklına dank etmiş gibi, "Bahsettiği kızsın sen. Aynı ikinci isme sahip olan?" dedi.

Başımla onayladım ve beni evinin içine davet etti. Karşısındaki koltukta oturduğumda ona başımızdan geçenleri anlatmaya başlarken gittikçe daha çok gerginleşerek planımın işe yaramayabileceğini düşünüyordum. Ama bana yardımcı olmayı kabul ettiği anda hemen rahatladım. Bu konuyla tek başıma savaşamayacağımı biliyordum.

Owen'ın babası hemen yanımda oturduğu gerçeğine rağmen ellerim titriyordu. Şu anda beni hiçbir şeyin sakin-

eştireceğini düşünmüyordum çünkü durumlar Owen'ın ve benim yararına gerçekleşmezse, işleri çok daha kötü hâle getirmiş olabilirdim. Onun gelmesini beklerken kalbim boğazımdaydı.

Yirmi dört saatten uzun süredir ayaktaydım ama vücudumda dolanan adrenalin beni tetikte tutuyordu. Gallahan'ın aramasının onu buraya gelmesi konusunda ikna edeceğinden emin değildim ama sekreteri bize burada olduğunu bildirmek için hoparlörden haber vermişti.

Saniyeler içerisinde Lydia ile yüz yüze olacaktım.

Öfkeli olmasını bekliyordum. İtiraz etmesini bekliyordum. Beklemediğim şey ise arkasında duran adamla kapıdan girmesiydi. Trey'in gözleriyle buluştuğumda yüzünde beliren merakı görebiliyordum. Lydia'nın yüzünde herhangi bir merak yoktu. Sadece burada oturduğuma şahit olduğu için çok rahatsız görünüyordu.

Toplantı masasının diğer tarafında durduğunda başıyla beni işaret edip durdu. "Aciliyet bu muydu?" diye sordu elini bana doğru savururken. Gözünü kocaman devirdi ve dönüp Trey'e baktı. "Seni bu işe sürüklediğim için özür dilerim," dedi ona. "Auburn ile ilgili olduğunun farkında değildim."

Trey'in yüz ifadesi gergindi ama bakışlarını benden Owen'ın babasına çevirdi. "Bütün bunların anlamı nedir?" dedi.

Owen'ı nasıl tanıdığımı öğrendiği an ona Cal demem konusunda ısrar eden Owen'ın babası ayağa kalkıp onlara karşısındaki iki sandalyeye oturmaları için işaret etti. Trey ayakta kalmayı tercih etti ama Lydia doğrudan önümde oturdu. Dudağımdaki kesiğe bakış attığını görebiliyordum ama sorgulamadı. Bakışları Cal'a çevrilirken kollarını masanın üzerinde topladı. "Torunumu anaokulundan almak için yarım saat sonra çıkmam gerekiyor. Neden buradayım?"

Cal'ın bakışları kısaca bana çevrildi. Onu Lydia hakkın-

da uyarmıştım ama abarttığımı düşünmüş olabilirdi. Onundeki kâğıtları düzelttikten sonra sandalyesine yaslandı.

"Bunlar velayet kâğıtları," dedi, önüne koyulmuş kâğıtları işaret ederek. "Auburn, oğlunun velayetini talep ediyor."

Lydia kahkaha attı. Resmen kahkaha atmıştı ve bana aklını kaybetmişim gibi bakıyordu. Ayağa kalkmaya başladı. "Eh, bu hızlı oldu," dedi. "Sanırım burada işimiz bitti."

Fikri bu kadar kolayca savuşturmasından nefret ettim. Kapıdan çıkmak için döndü ve hâlâ beni inceleyen Trey'e baktım. Bir şeyler çevirdiğimi biliyordu ve güvenim onu korkutuyordu.

"Trey," dedim ona, Lydia kapıya ulaştığında. "Annene henüz işimizin bitmediğini söyle."

Trey'in çenesi gerildi ve gözlerini kısarak bana baktı. Lydia'ya tek kelime etmedi ama etmesine de gerek yoktu. Lydia dönüp benimle yüzleştikten sonra dikkatini Trey'e verdi. Trey ona bakmadı çünkü beni kötü bakışlarıyla tehdit etmekle meşguldü. O yüzden bakışlarını bana çevirdi. "Neler dönüyor, Auburn? Bunu neden yapıyorsun?"

Ona cevap vermemeyi seçtim. Onun yerine telefonumu masaya bıraktım. Dosyayı açıp oynata bastım.

"Bana saldırdığını unutacağımı mı sanıyorsun? Owen'ın stüdyosunu mahvettiğini? Ona suç attığını?"

Kaydı durdurdum ve Trey'in yüzünün renginin atmasını izledim. Neredeyse düşüncelerini duyabiliyordum, yüzünden o kadar belli oluyordu. Dün akşam Owen'a veya bana polis istasyonuna giderken ne söylemiş olabileceğini düşünmeye çalışıyordu. Çünkü o araçta ne konuşulduysa, şu anda telefonumda delil olarak tuttuğumu biliyordu.

Kollarının ve omuzlarının gerilmesi dışında kılını kıpırdatmadı. "Dün akşamki konuşmamızın geri kalanını oynatmamı ister misin, Trey?"

Gözlerini kapatıp zemine baktı. Bacağını kaldırıp önündeki sandalyeyi tekmeledi. "Siktir!" diye bağırdı.

Lydia irkildi. Bakışları Trey ile benim aramda gidip geliyordu ama oğlu yerden başka bir yere bakmıyordu. Salonu ileri geri turluyordu.

Bütün kariyerinin ellerimde olduğunu biliyordu.

Lydia'nın da geri yerine oturduğu gerçeği, onun da bunun farkında olduğunu kanıtlıyordu. Telefonuma yenilgiyle bakıyordu ve ifadesinin beni ne kadar memnun ettiğini söylemek istesem de etmiyordu. İşlerin bu noktaya gelmesini hiç istememiştim.

"Dallas'ta kalacağım," dedim ona. "Portland'a geri taşınmayacağım. Onu hâlâ görebilirsin. Trey ile aynı evde yaşamadığın sürece hafta sonu ziyaretlerine bile izin verebilirim. Ama o benim oğlum, Lydia. Benimle olması gerekiyor. Eğer oğlumu geri almak için oğlunu sana karşı kullanmam gerekecekse, Tanrı şahidim olsun ki, bunu yapacağım."

Cal kâğıtları ona doğru ittirdi. Masada öne eğildim ve hayatımda ilk defa önümde oturan kadından korkmuyordum.

"Eğer velayet kâğıtlarını imzalarsan ve Trey Owen'a karşı suçlamalarını çekerse, bu konuşmanın geçtiği e-postayı Trey'in polis merkezindeki bütün memurlara yönlendirmeyeceğim."

Lydia kalemi elinde almadan önce dönüp Trey'e baktı. "Eğer bu olursa ve eğer o kayıt birinin eline geçerse... kariyerini etkileyecek mi? Doğruyu mu söylüyor, Trey?"

Trey deli gibi dolanmayı bırakıp doğrudan bana baktı. Yavaşça başıyla onayladı ama ona sözlü bir cevap bile veremiyordu. Lydia'nın gözleri kapandı ve nefesini bıraktı.

Seçim artık onun ellerindeydi. Ya oğluma anne olmama izin verecekti ya da oğlunun Owen'a yaptıklarının cezasını çektiğinden emin olacaktım. Neredeyse bana yapacaklarından.

"Bunun şantaj olduğunun farkındasın," dedi Trey.

Başımı kaldırıp ona bakarken sakince onayladım. "Ustasından öğrendim."

Oda sessizleşti ve bu durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalışmasını neredeyse duyabiliyordum. Trey bir alternatif seçenek sunmayınca Lydia başka seçeneğinin olmadığının farkına vardı ve kalemi eline aldı. Her bir kâğıdı imzaladıktan sonra masada bana doğru ittirdi.

Sakin kalmaya çalıştım ama kâğıtları Cal'a uzatırken ellerim titriyordu. Lydia ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Kapıdan çıkmadan önce dönüp bana baktı. Ağlamak üzere olduğunu görebiliyordum ama gözyaşları onun yüzünden döktüklerime kıyasla hiçbir şeydi. "Eve giderken onu anaokulundan alacağım. Birkaç saat içerisinde uğrayabilirsin. Bazı eşyalarını toplamam için yeterince zamanım olur."

Başımla onaylarken boğazımda düğümlenmiş hıçkırıklar yüzünden konuşamıyordum. Kapı Lydia ve Trey'in ardından kapandığı anda gözyaşlarına boğuldum.

Cal kolunu bana dolayıp beni kendine çekti. "Teşekkür ederim," dedim. "Aman Tanrım çok teşekkür ederim."

Başını iki yana salladığını hissettim. "Hayır, Auburn. Benim sana teşekkür etmem lazım."

Neden bana teşekkür ettiğini açıklamadı ama bir şekilde oğlunun ikimiz için de feda ettiklerini görmesinin, yapması gerektiği şeyde ona güç vereceğini ummadan edemedim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OWEN

Odaya girdiğimde Auburn yerine babamın yüzünü gördüğümde yüreğim ağzımdaydı. Yirmi dört saattir onu görmemiş veya onunla konuşmamıştım. Neler olduğundan veya iyi olup olmadığından haberim yoktu.

Babamın karşısında otururken benimle ne konuşmak istediği konusunda endişeli bile değildim. "Auburn'ün nerede olduğunu biliyor musun? İyi mi?"

Başıyla onayladı. "İyi durumda," dedi ve o kelimeleri rahat bir şekilde bana yöneltmişti. "Hakkında yapılan bütün suçlamalar geri çekildi. Gitmekte serbestsin."

Yerimden kıpırdamadım çünkü onu doğru anladığımdan emin değildim. Kapı açıldı ve içeri biri girdi. Memur ayağa kalkmamı işaret etti ve kalktığımda bileğimdeki kelepçeleri çözdü. "Gitmeden önce almanız gereken bir eşyanız var mı?"

"Cüzdanım," dedim bileklerime masaj yaparken.

"Burada işiniz bittiğinde haber verin, çıkış belgelerinizi imzalarım."

Tekrar babama baktım. Yüzümde beliren şaşkınlığı görebiliyordu. Gerçekten gülümsüyordu. "O bambaşka bir şey değil mi?"

Karşılığında gülümsedim çünkü, *bunu nasıl yaptın, Auburn?*

Işık babamın gözlerine geri dönmüştü. Kazamızın olduğu akşamdan beri görmediğim ışıktı. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama onun bunda parmağı olduğunun farkındaydım. Babamın ruhunun en karanlık köşelerini bilmeden aydınlatan bir ışık gibiydi.

Soracak çok fazla sorum vardı ama onları çıkışım yapılıp buradan ayrıldıktan sonrasına bırakıyordum.

"Nasıl?" diye kapı ardımızdan kapanır kapanmaz ağzımdan kaçırdım. "O nerede? Trey neden suçlamaları geri çekti?"

Babam tekrar gülümsedi ve bunu ne kadar özlediğimin farkına varmamıştım. Gülümsemesine en az anneme duyduğum özlem kadar hasrettim.

Köşeden dönen taksiyi durdurdu. Araç durduğunda kapısını açtı ve taksi sürücüsüne Auburn'ün adresini söyledi. Bir adım geri attı. "Sanırım bu soruları Auburn'e sormalısın."

Temkinli şekilde onu incelerken taksiye binip Auburn'e gitmek ile babamın ateşi var mı diye kontrol etmek arasında kalmıştım. Beni sarılmak için kendine çekti ve bırakmadı. "Özür dilerim, Owen. Birçok şey için," dedi. Bana sıkıca sarıldı ve sarılışındaki özrü hissettim. Geri çekildiğinde saçlarımı sanki çocukmuşum gibi karıştırdı.

Sanki onun oğluymuşum gibi.

Sanki o benim babammış gibi.

"Seni birkaç ay göremeyeceğim," dedi. "Bir süreliğine uzağa gidiyorum."

Sesinde daha önce duymadığım bir şeyi duydum. Gücü. Eğer onu şu anda resmetseydim, onu Auburn'ün gözlerinin yeşil renginde resmederdim.

Birkaç adım geri çekildi ve taksiye binişimi izledi. Camdan ona bakıp gülümsedim. *Callahan Gentry ve oğlu iyi olacaklar.*

Ona veda etmek en az bu an kadar zordu. Auburn'ün

dairesinin önünde durup ona selam vermeye hazırlanmak kadar.

Elimi kaldırıp kapısını çaldım.

Ayak sesleri.

Sakince nefes alarak kapının açılmasını bekledim. Sanki son iki dakika, iki ömür gibi geçmişti. Avuç içlerimi pantolonuma sildim. Kapı sonunda açıldığında gözlerim önümde duran kişiye çekildi.

Burada olmasını beklediğim son kişiydi. Onu bana gülümseyerek Auburn'ün dairesinin kapısında dururken görmek kesinlikle bir gün resmedeceğim bir andı.

Nasıl yaptığını bilmiyorum, Auburn.

"Hey!" dedi AJ geniş bir şekilde sırıtarak. "Seni hatırlıyorum."

Ben de ona gülümsedim. "Merhaba AJ," diye cevap verdim. "Annen evde mi?"

AJ omzunun üzerinden bakış atıp kapıyı daha geniş açtı. Beni içeri davet etmeden önce parmağını bükerek beni eğilmeye davet etti. Eğildiğimde sırıtıp fısıldadı. "Kaslarım artık çok büyük. Kimseye çadırımızdan bahsetmedim." Eliyle ağzını kapattı. "Ve o hâlâ burada."

Ben kahkaha atarken annesinin yaklaşan ayak sesleriyle döndü.

"Tatlım, bensiz asla ön kapıyı açma," diye ona söylediğini duydum. AJ kapıyı biraz daha geniş açtı ve Auburn'ün bakışları benimkilere kilitlendi.

Yürümeyi bir anda bıraktı.

Onu görmenin bu kadar canımı acıtacağını hiç düşünmemiştim. Vücudumun her bir parçası acıyordu. Kollarım ona sarılmak için sızlıyordu. Dudaklarım ona dokunmak için sızlıyordu. Kalbim onu sevmek için sızlıyordu.

"AJ, yatak odasına gidip yeni balığını besle."

Ses tonu sert ve tartışmaya açık değildi. Hâlâ gülümsememişti.

"Onu çoktan yedirdim," dedi AJ annesine.

Bakışları benden uzaklaştı ve oğluna baktı. "Atıştırmalık olarak ona iki palet daha verebilirsin, tamam mı?" Yatak odasının olduğu yönü işaret etti. Bu bakışı biliyor olmalıydı çünkü hemen yatak odasına doğru geri çekildi.

AJ ortadan kaybolur kaybolmaz ona doğru hızlıca adım attım çünkü o da bana doğru koşuyordu. Kollarıma o kadar hızlı ve sertçe atladı ki düşmemiz için birkaç adım geri atıp duvara vurmak zorunda kalmıştım. Kolları boynuma dolandı ve beni daha önce hiç öpmediği kadar öpüp durdu. Gözyaşlarının ve kahkahasının tadını alabiliyordum. Mükemmel bir birleşimdi.

Koridorda öpüşerek ne kadar süre durduğumuzu bilmiyordum çünkü saniyeler onunla geçirirken yeterince uzun değildi.

Ayakları sonunda yere değdi ve kolları belime dolanmış, yüzünü göğsüme bastırmıştı. Elimi ensesine doladım ve onu bugünden sonraki her gün tutmayı planladığım şekilde tuttum.

Ağlıyordu ama üzgün olduğu için değil de hissettiklerini nasıl göstereceğini bilemediğindendi. Bu an için yeterli kelimeler olmadığını biliyordu.

İkimiz de konuşmadık çünkü benim içinde yeterli olacak kelimeler yoktu. Yanağımı başına yasladım ve dairesinin içine baktım. Oturma odasındaki resme baktım. Gülümseyerek dairesine ilk girdiğim ve resmi ilk gördüğüm geceyi hatırladım. Resmi bir yerde tutuyor olduğunu biliyordum ama oturma odasında sergilendiğini görmek inanılmaz bir histi. Gerçeküstüydü. O akşam ona dönüp hakkında her şeyi anlatmak istemiştim. Onunla olan bağlantımı söylemek istemiştim. Ona olan bağımı söylemek istemiştim.

Ama söylemedim ve asla söyleyemeyecektim çünkü bu itiraf bana ait değildi.

Bu itiraf Adam'a aitti.

BEŞ YIL ÖNCE

OWEN

Babamın hastane odasının yanında, holün zemininde oturuyordum. Yan odadan bir kızın çıkışını izledim. "Onları öylece atıyor musun?" diye sordu inanamayarak. Kelimeleri koridorda peşinden gittiği kadına yöneltilmişti. Kadının isminin Lydia olduğunu biliyordum ama hâlâ kızın ismini bilmiyordum. Öğrenmeye çalışmadığımdan değildi.

Lydia arkasına döndü ve kollarında bir kutu tuttuğunu gördüm. İçindekilere baktıktan sonra kıza baktı. "Haftalardır resmetmedi. Artık bunlara ihtiyacı yok. Sadece yer kaplıyorlar." Lydia dönüp kutuyu hemşirenin masasına bıraktı. "Bunları atabileceğiniz bir yer bulabilir misiniz?" diye söyledi görevli hemşireye.

Hemşire kabul etmeden Lydia tekrar odaya döndü ve birkaç saniye sonra birkaç boş tuvalle geri döndü. Onları da resim malzemeleri olduğunu sandığım kutunun yanında masaya yerleştirdi.

Kız, Lydia hastane odasına döndükten sonra bile kutuya bakıyordu. Üzgün görünüyordu. Sanki eşyalarına veda etmek, en az ona veda etmek kadar zordu.

Duyguların gözyaşı şeklinde vücudundan ayrılmasını birkaç dakika izledim. Gözyaşlarını sildikten sonra hemşireye baktı. "Onları atmak zorunda mısın? En azından... en azından birine veremez misin?"

Hemşire sesindeki hüznü duydu. Nazikçe gülümsedikten sonra başıyla onayladı. Kız da başını sallayarak onayladıktan sonra yavaşça hastane odasına geri döndü.

Onu tanımıyordum ama biri babamın eşyalarını atsaydı, ben de muhtemelen aynı tepkiyi verirdim.

Daha önce hiç resmetmeye çalışmamıştım ama sürekli çizim yapıyordum. Kendimi ayağa kalkıp hemşire bölümüne yürürken buldum. Çeşitli boya ve fırçaların olduğu kutuya baktım. "Alabilir..."

Hemşire kutuyu bana ittirmeden önce cümleyi bitirememiştim bile. "Lütfen," dedi. "Alın. Onunla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Malzemeleri alıp onları babamın odasına getirdim. Tezgâh alanın boş olduğu tek yere onları koydum. Hastane odasının geri kalanı son birkaç haftada gelen çiçek ve bitkilerle doluydu. Muhtemelen onlarla bir şey yapmalıydım ama hâlâ yakında uyanıp hepsini görmesini umuyordum.

Sanat malzemeleri için yer bulduktan sonra babamın yatağının yanındaki sandalyeye gidip oturdum.

Onu izledim.

Onu saatlerce izledikten sonra o kadar sıkıldım ki ayağa kalkıp bakacak başka bir şey bulmaya çalıştım. Bazen masadaki boş tuvale baktım. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum, o yüzden sonraki günün çoğunu dikkatimi babam, tuval ve hastane etrafındaki düzenli yürüyüşlerim arasında bölüştürmüştüm.

Buna kaç gün daha katlanabileceğimi bilmiyordum. Sanki benimle yas tutana kadar düzgün bir şekilde yas tutamayacak gibiydim. Uyanır uyanmaz, eğer uyanırsa, muhtemelen ona o gecenin her detayını söylemek zorunda kalacaktım, ama tek yapmak istediğim unutmaktı.

"Asla telefonuna bakma, Owen," dedi.

"Yola dikkat et," dedi ağabeyim arka koltuktan.

"Sinyallerini kullan. Elin saat on ve iki pozisyonunda olsun. Radyoyu kapalı tut."

Araba sürme işinde çok yeniydim ve ağızlarından çıkan her bir direktif bana bunu hatırlatıyordu. Bana vermelerini en çok istediğim bir yönlendirme dışında. "Sarhoş sürücülere dikkat et."

Işık yeşil yandığı anda yolcu tarafından vurulduk ve kavşaktan çıktım. Kaza benim hatam değildi ama daha deneyimli olsaydım, ışık ileri gitme izni verdiği hâlde önce sola, sonra sağa bakmam gerektiğini bilirdim.

Ağabeyim ve annem darbe anında öldüler. Babam kritik bir durumda kaldı.

O andan beri kırık dökük bir hâldeydim.

Günlerim ve gecelerimin çoğunu burada geçiriyordum. Ne kadar oturup uyanmasını beklersem daha çok yalnızlaşıyordum. Aileden ve arkadaşlardan ziyaretler kesilmişti. Haftalardır okula gitmemiştim ama bunu pek endişe etmiyordum. Sadece bekliyordum.

Hareket etmesini bekliyordum. Gözünü kırpmasını bekliyordum. Konuşmasını bekliyordum.

Genellikle her günün sonunda olmayan şeyler yüzünden çok yorgun oluyordum ve nefes almam gerekiyordu. İlk bir, iki hafta boyunca geceler benim için en zor kısımdı. Çoğunlukla bir gelişme göstermediği başka bir gün anlamına geliyordu. Ama şu aralar akşamları merakla beklediğim bir şey hâline gelmişti.

Ve bu yüzden ona teşekkür etmem gerekiyordu.

Onun kahkahasından olabilirdi ama aynı zamanda ziyaret ettiği kişi kimse onu sevmesinin beni umutlu hissettirdiğini düşünüyordum. Her akşam saat beşten yediye kadar gelip onu ziyaret ediyordu. Sanırım adı, Adam'dı.

O ziyaret ettiğinde diğer aile üyelerinin odadan çıktığını fark ettim. Onunla yalnız zaman geçirebilmesi için Adam'ın

böyle tercih ettiğini sanıyordum. Bazen holde babamla onun odasının kapısının arasındaki duvara yaslanıp otururken suçlu hissediyordum. Ama onun sesini duyduğumda aynı şekilde hissedebileceğim başka bir yer yoktu.

Kızın ziyaretleri onu kahkaha atarken duyduğum tek zamanlardı. Ya da çok konuştuğu. Oğlanın kaderinin ne olduğunu bilecek kadar son birkaç haftadır odasından gelen konuşmaları duymuştum. O yüzden onunlayken gülebildiği gerçeği çok şey söylüyordu.

Yakınlaşan ölümünün bana biraz umut verdiğini düşünüyordum. Bunun kulağa hastalıklı geldiğini biliyordum ama Adam ile aynı yaşlarda olduğumu varsayıyordum, o yüzden kendime acımaya başlayacak kadar kendimi onun yerine çok fazla koydum. Sadece birkaç hafta yaşayacağım tahmin edilerek ölüm döşeğinde olmayı mı, yoksa şu anda içinde bulunduğum kötü durumda olmayı mı tercih ederdim?

Bazen, gerçekten kötü hissettiğim günlerde, ağabeyimi bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğümde, Adam'ın yerinde olmayı tercih ettiğimi düşünürdüm.

Ama kızın onunla nasıl konuştuğunu ve ona söylediklerini duyduğum anlarda, onun yerinde olmadığım için şanslı olduğumu düşünüyordum. Çünkü bir gün bu şekilde sevilme şansım vardı. Kızın ona karşı hissettiği türde aşkı bilmesi ve bunu arkasında bırakacak olması yüzünden Adam'a üzülüyordum. Bu onun için çok zor olmalıydı.

Ama bu öte yandan zamanı dolmadan onu bulacak kadar şanslı olduğu anlamına da geliyordu. Ölümü ufacık da olsa daha katlanabilir hâle getiriyor olmalıydı.

Koridora dönüp yere otururken bu akşam kızın kahkaha atmasını bekledim ama gelmedi. Babamın kapısından uzaklaşıp onunkine yaklaşırken bu akşamın neden farklı olduğunu merak ediyordum. Neden bu akşam mutlu ziyaretlerinden biri yoktu.

"Ama sanırım bunu anlamadıkları için ebeveynlerimizi de kastediyorum," diye Adam'ın ona söyleyişini duydum. "Yanımda olmasını istediğim tek şeye izin vermedikleri için."

Bunun vedaları olduğunun farkına vardığım anda onları tanımadığım hâlde kalbim hem kız hem de Adam için paramparça olmuştu. Birkaç dakika daha dinledikten sonra Adam'ın, "Bana kimsenin bilmediği bir şey söyle. Kendime saklayabileceğim bir şey," dediğini duydum.

Bu itiraflar aralarında kalması gerekiyormuş gibi hissettim. Eğer onlardan birini duyarsam, Adam kendine saklayamayacakmış gibi hissediyordum çünkü benim de saklamam gerekecekti. Bu yüzden ayağa kalkıp o andan uzaklaştığım hâlde kızın sırlarını bu dünyadaki her şeyden daha çok bilmek istiyordum.

Asansörlerin yanındaki bekleme alanına gittim ve oturdum. Oturur oturmaz asansör kapısı açıldı ve Adam'ın ağabeyi indi. Ağabeyi olduğunu ve isminin Trey olduğunu biliyordum. Aynı zamanda kısa ziyaretlerinden kardeşinden hoşlanmadığımı da biliyordum. Birkaç kere holde kızın yanından geçtiğini görmüştüm ve dönüp uzaklaşmasını izleme şeklinden hoşlanmamıştım.

Saatine bakarken Adam ile kızın birbirlerine veda ettikleri odaya doğru hızla yürüyordu. İtiraflarını duymasını ve vedalarını da bölmesini istemiyordum. O yüzden kendimi ardından takip ederek durmasını isterken buldum. Onunla konuştuğumun farkına varmadan önce köşeyi dönmüştü. Dönüp beni baştan aşağı süzerek tartmıştı.

"Onlara birkaç dakika daha ver," dedim ona.

Gözlerindeki değişimden bunu söylediğim için onu öfkelendirdiğimi görebiliyordum. Bunu istememiştim ama neredeyse her şeye sinirlenebilecek bir adam gibi görünüyordu.

"Sen de kimsin?"

Ondan hemen hoşlanmamıştım. Aynı zamanda bu kadar

öfkeli görünmesinden de hoşlanmamıştım çünkü belli ki benden büyük, iri ve çok ama çok fazla acımasızdı.

"Owen Gentry. Kardeşinin bir arkadaşıyım," dedim ona yalan söylerken. "Sadece." Holun sonundaki kızla Adam'ın olduğu odayı işaret ettim. "Onunla birkaç dakika daha geçirmeye ihtiyacı var."

Trey Adam'ın onunla ne kadar zaman daha geçirmeye ihtiyacı olmasını umursuyormuş gibi değildi. "Pekâlâ, *Owen Gentry*, kızın yakalaması gereken bir uçak var," dedi zamanını harcadığım için sıkıntılı görünüyordu. Holde ilerlemeye devam etti ve odaya girdi. Kızın hıçkırıklarını duyabiliyordum. Ağladığını ilk defa duyuyordum ve duymaya katlanamadım. Dönüp bekleme odasına yürürken onun ve Adam'ın acısını kendi göğsümde hissediyordum.

Sonrasında biraz daha zaman için yalvarışını, Trey onu holde kolundan tutarak yürütürken "seni seviyorum" demelerini duydum.

Hayatımda bir kimseyi hiç bu kadar incitmek istememiştim.

"Dur," dedi Trey ona, hâlâ Adam'ın odasına ulaşmaya çalıştığı için rahatsız görünüyordu. Kollarını bu sefer kızın beline dolayıp onu kaçamayacağı şekilde kendine çekti. "Özür dilerim ama gitmemiz gerekiyor."

Kız onu tutmasına izin verdi ve buna şu anda darmadağınık olduğu için izin verdiğini biliyordum. Ama Trey'in elinin sırtından aşağı iniş şeklini görmem, fiziksel bir şekilde onları ayırmamam için oturduğum koltuğun koluna sıkıca tutmam gerekmişti. Kızın sırtı bana dönüktü ve bu da Trey'in kolları ona dolanmış hâlde benimle yüz yüze olduğu anlamına geliyordu. Yüzümdeki öfkeyi gördüğünde dudaklarında hafif bir sırıtış belirdikten sonra bana göz kırptı.

Pislik herif bana göz kırpmıştı.

Kapı sonunda açıldığında kızı bıraktı ve o da Adam'ın

odasına doğru geri baktı. Trey asansöre önce kızın binmesini beklerken tereddüt edişini görebiliyordum. Bir geri adım atarken Adam'a geri dönmek istiyordu. Korkuyordu çünkü o asansöre binerse onu bir daha göremeyeceğini biliyordu. Trey'e bakarak, "Lütfen. Sadece veda etmeme izin ver. Son bir kez," dedi. Fısıldıyordu çünkü eğer yüksek sesle konuşmaya çalışırsa sesinin çıkmayacağını biliyordu.

Trey başını iki yana sallayıp konuştu. "Çoktan vedanı ettin. Gitmemiz gerekiyor."

Hiç kalbi yoktu. Binmesi için kapıyı ona tuttu ve kız da üzerinde düşünüyordu. Ama bir an sonra diğer yöne doğru hızla koştu. Kalbim onun için gülümsedi çünkü Adam'a veda edebilmesini istiyordum. Adam'ın da bunu isteyeceğini biliyordum. Son bir kez odasına koşarak dönmesinin ve ona son bir öpücük vererek Adam'a, "Seni yokken bile sonsuza kadar seveceğim," diyebilme şansı vermesinin anlamının çok olduğunu biliyordum.

Trey'in gözlerinden onu durdurmaya niyeti olduğunu görebiliyordum. Ardından koşup geri çekmek için döndü ama birden önünde durarak onu engelledim. Beni kenara ittirdi ve onu yumrukladım. Bunun doğru bir şey olmadığını biliyordum ama yapmıştım ve karşılığını da alacağımı biliyordum. Ama bir yumruk buna değerdi çünkü Adam'ın odasına dönüp ona yine veda etmek için yeterli zaman verecekti.

Kocaman yumruğu çenemle buluştuğu anda yere düştüm. Kahretsin, bu acıtmıştı.

Onun arkasından koşmak için üzerimden geçti. Ayak bileğini kapıp çekerken yere düşüşünü izledim. Bir hemşire kargaşayı duydu ve köşeden koşarak gelirken tam o anda omzumu tekmeleyip bana siktir olup gitmemi söylüyordu. Tekrar ayağa kalkmıştı ve holde koşuyordu. Ben de ayağa kalktım.

Kızın Adam'a, "Seni sonsuza kadar seveceğim. Sevme-

mem gerektiğinde bile," dediğini duyduğumda babamın odasına varmak üzereydim.

Dudağım acıttığı ve kanla kaplandığı hâlde gülümsememe sebep oldu.

Babamın odasına girip doğruca yığılmış resim malzemelerin olduğu tezgâha yöneldim. Boş tuvali kapıp kutunun içini karıştırarak diğer malzemeleri inceledim.

Bir kız uğruna olan ilk kavgamın sevgilim bile olmayan biri uğruna olacağı kimin aklına gelirdi?

Bu sefer kesin bir şekilde holde tekrar çekiştirilirken ağladığını duyabiliyordum. Sandalyeye oturup sanat malzemeleriyle dolu kutuya baktım. Tek tek onları çıkarmaya başladım.

Sekiz saat sonra, hava aydınlanmaya başladığında resmi bitirmiştim. Kuruması için kenara bıraktım ve akşam olana kadar uykuya daldım. Bu akşam onun odasında olmayacağını biliyordum ve bu onlar için, biraz bencil bir şekilde kendim için üzülmeme sebep oldu.

Bir süre kapısının önünde durarak kapıyı çalmak, ağabeyinin odada olmadığından emin olmak istedim. Birkaç dakika sessizlikten sonra kapıya hafifçe vurdum.

"İçeri gel," derken bu akşam sesi çok zayıf çıktığı için duymakta zorlanmıştım. Kapıyı açtım ve odasına birkaç adımda girdim. Beni görüp tanıyamadığında biraz doğrulup oturmaya çalıştı. Zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

Tanrım, çok gençti.

Benimle aynı yaşta olduğunu biliyordum ama ölüm onu olduğundan daha genç gösteriyordu. Ölüm ancak yaşlılarla bağlantılı olmalıydı.

"Merhaba," dedim yavaşça odasına girerken. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama..." Kapıya bakış attıktan sonra ona döndüm. "Bu çok tuhaf ama söyleyeceğim. Sana... sana bir şey yaptım."

Tuvali elimde tutuyordum ve görecek diye döndürmeye korkuyordum. Gözleri tuvalin arkasına çekilirken bir nefes alıp kendini yatakta daha oturur pozisyona getirmeye çalıştı. "Bu nedir?"

Ona yakınlaştım ve sandalyeyi işaret ederek oturmak için izin istedim. Adam başıyla onayladı. Ona resmi hemen göstermedim. Resimden önce kendimi açıklamam veya en azından kendini tanıtmam gerekiyormuş gibi hissettim.

"Adım Owen," dedim ona sandalyede oturduktan sonra. Başının ardındaki duvarı işaret ettim. "Babam birkaç haftadır yan odada yatıyor."

Adam beni bir an inceledikten sonra, "Hastalığı ne?" dedi.

"Komada. Araba kazası."

Gözleri içten bir şekilde sempatiyle doluydu ve ondan hemen hoşlanmama sebep olmuştu. Aynı zamanda ağabeyi gibi biri olmadığını görmemi sağlıyordu.

"Arabayı ben sürüyordum," diye ekledim.

Neden bunu açıklama gereği duyduğumu bilmiyordum. Belki ölen ben olmadığım hâlde hayatımın pek kıskanılası bir şey olmadığını ona göstermek istemiştim.

"Dudağın," dedi dün akşam holdeki boğuşmam yüzünden oluşan morluğu güçlükle göstermeye çalıştı. "Ağabeyimle kavgaya girişen sen miydin?"

Bir an afallayarak bunu bildiğine şaşırmıştım. Başımla onayladım.

Hafifçe kahkaha attı. "Hemşire bana söyledi. Auburn'ün bana tekrar veda etmesini durdurmaya çalışırken holde onunla mücadele ettiğini söyledi."

Gülümsedim. Auburn, diye kendi kendime düşündüm. Üç haftadır isminin ne olduğunu merak ediyordum. Elbette Auburn'dü. Bu isimde başka birini hiç duymamıştım. Ona mükemmel uyuyordu.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi Adam. Kelimeleri acılı bir fısıltı hâlinde çıkmıştı. Ona acı verdiğini bilerek konuşmaya zorladığımdan nefret ettim.

Resmi biraz daha yukarıda tutarak baktım.

"Dün akşam o gittikten sonra," dedim, "sanırım bunu senin için resmedecek ilhamı bulduğumu söyleyebilirim. Veya belki onun içindir. Sanırım ikiniz için." Hemen bakışlarımı ona çevirdim. "Umarım bu tuhaf değildir."

Omuz silkti. "Ne olduğuna göre değişir."

Ayağa kalktım ve tabloyu ona götürüp görebileceği şekilde döndürdüm.

İlk başta bir tepki vermedi. Sadece öylece baktı. Tutmasına izin verdim ve birkaç geri adım atarken böyle bir şey isteyeceğini düşündüğüm için biraz utanmıştım. "İlk resim denemem," dedim, muhtemelen korkunç olduğunu düşündüğünü sanarak.

Gözleri hemen benimkilerle buluştu ve yüzündeki ifade hiç de kayıtsız değildi. "Bu ilk denemen mi?" dedi şaşkınlıkla. "Cidden mi?"

Başımla onayladım. "Evet. Muhtemelen son denemem olacak."

Hemen başını iki yana salladı. "Umarım olmaz," dedi. "Bu inanılmaz." Kumandaya uzandı ve yatağın baş kısmını biraz daha kaldırmak için düğmeye bastı. Sandalyenin yanındaki masayı işaret etti. "Kalemi versene."

Onu sorgulamadım. Ona kalemi uzattım ve tabloyu çevirip tualin arkasına bir şeyler yazmasını izledim. Yatağın yanındaki komodine uzandı ve not defterinden bir kâğıt yırttı. Not defterine bir şey yazdıktan sonra ikisini de bana uzattı.

"Bana bir iyilik yap," dedi ben ikisini de elinden alırken. "Bunları ona postalar mısın? Benim adıma?" Elimdeki kâğıt parçasını işaret etti. "Adresi en başta ve iade adresi ise altta."

Elimdeki kâğıt parçasına baktım ve tam ismini okudum.

"Auburn Mason Reed," diye yüksek sesle söyledim.

Şansın böylesi!

Gülümseyip başparmağımı ikinci isminin olduğu harflerde gezdirdim. "Aynı ikinci isme sahibiz."

Adam'a baktım ve yüzünde hafif bir tebessümle yatağını yine indiriyordu. "Bu bir kader olmalı."

Başımı iki yana sallayıp yorumunu görmezden geldim. "Onun benim değil, senin kaderin olduğuna eminim."

Sesi güçlükle çıkıyordu ve yana dönmesi çok fazla çaba gerektirmişti. Gözlerini kapatıp konuştu. "Umarım birden fazla kaderi vardır, Owen."

Gözlerini tekrar açmadı. Uykuya dalmıştı veya belki de konuşmaya ara vermesi gerekiyordu. Tekrar isme bakıp az önce konuştuğu kelimeleri düşündüm.

Umarım birden fazla kaderi vardır.

Onu ne kadar çok sevse de ölümünden sonra hayatına devam edeceğini bilmesi ve bunu kabul etmesi kendimi iyi hissetmeme sebep olmuştu. Sanki bunu istiyormuş gibi görünüyordu. Maalesef, eğer bu gerçekten kaderse, farklı durumlarda ve daha iyi bir zamanlamayla beraber olurduk.

Tekrar Adam'a baktım, gözleri hâlâ kapalıydı. Örtüleri üzerine çekti. Sessizce tuval elimde odadan çıktım.

Benden istediği için bu resmi ona postalayacaktım. Ondan sonra da adresini atacaktım. Asla yapamayacağımı bildiğim hâlde ismini unutmaya çalışacaktım.

Kim bilir? Eğer beraber olmamız gerekiyorsa ve kader gerçekten varsa, belki bir gün kapımda belirirdi. Belki Adam bir şekilde bunu gerçekleştiren kişi olurdu.

O gün gelene kadar beni meşgul edebilecek bir şeyin olduğunu biliyordum. Onun ve Adam'ın kasıtsız yardımlarıyla mesleğimi bulmuş olabileceğimi düşündüm.

Elimdeki resme bakıp arkasını çevirdim. Adam'ın ona yazdığı son kelimeleri okudum.

Seni sevemeyeceğim zamanlarda bile sonsuza kadar seveceğim.

Tuvali kendime çevirdiğimde üzerinde parmağımı gezdirdim. İki elin arasındaki boşluğa dokundum ve onları ayıran her şeyi düşündüm.

Ve onun adına Adam'ın haklı olmasını umuyordum. Umarım ikinci bir kaderi vardı.

Çünkü bunu hak ediyordu.

TEŞEKKÜR

Öncelikle İtiraf için sanat eserleriyle katkı yapan Danny O'Connor'a kocaman teşekkür ederim. Owen'ı temsil edebilecek sanatı uzun süre araştırdıktan sonra çalışmaların diğerlerinin önüne çıkmıştı. İnanılmaz bir yeteneğin var ve hayranların (ben de dâhil) bunu deneyimleyebildikleri için çok şanslılar.

Her zamanki gibi Johanna Castillo, Ariele Fredman, Judith Curr, Kaitlyn Zafonte ve bütün Atria Books ekibine kocaman teşekkürlerimi sunuyorum.

Temsilcim Jane Dystel ve bütün Dystel ve Goderich ekibine.

Her zaman Harry resimleri, diyet Pepsi ve çok fazla pozitif enerjiyle dolu olduğumdan emin olan Weblichs'e. Bunu en başından neden yaptığımı her gün bana hatırlatan Co-Horts'a. Ve her bölümün on farklı versiyonuna maruz kalıp hiç şikâyet etmeyen en büyük destekçilerim: Kay Miles, Kathryn Perez, Chelle Northcutt, Madison Seidler, Karen Lawson, Marion Archer, Jennifer Stiltner, Kristen Phillips-Delcambre, Salie-Benbow Powers, Maryse ve çok daha fazlasına.

En iyi asistan ve kız kardeş olduğu için Murphy'ye. Başından beri hem patron hem de en iyi arkadaş olarak ya-